CĂRȚI ROMANTICE

Alegerea inimii

LINDA HOWARD

prolog

Devenise legendar chiar dinainte de a absolvi cursurile academiei, cel puțin printre propriii lui colegi și în rândul celor din anii mai mici. Cum terminase primul din promoția lui, i se permisese să aleagă după pofta inimii unde să meargă mai departe și, după cum se aștepta toată lumea, alesese avioanele de vânătoare. Toți cei pricepuți în materie de politică știau că, de fapt, cea mai rapidă cale de a avansa în aviația americană era să devii pilot, iar emblema de pilot de vânătoare, cu strălucirea ei inerentă, fusese dintotdeauna cea mai vizibilă. Dar cei care îl cunoșteau pe Joe Mackenzie, proaspăt numit ofițer în aviația Statelor Unite, știau că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de avansarea în carieră, ci doar voia să zboare.

Superiorii lui se îndoiau că i se potrivea profesia de pilot de vânătoare, dar aceasta era pregătirea pe care o alesese, și hotărâseră să-i ofere această oportunitate. Avea un metru nouăzeci, aproape prea înalt pentru manșa unui avion de vânătoare. S-ar fi descurcat ca pilot de bombardiere, dar dimensiunile carlingii unui avion de vânătoare făceau ca el abia să încapă, iar solicitările fizice presupuse de forțele gravitaționale erau, în general, mai bine suportate de către bărbați cu o înălțime sub un metru optzeci și o constituție ceva mai solidă. Desigur, existau excepții pentru fiecare regulă, iar statisticile privind constituția fizică a celor mai buni piloți de vânătoare erau doar profile generale, nu reguli bătute în cuie. Așadar, Joe Mackenzie primise șansa de a se pregăti ca pilot de vânătoare.

Instructorii lui constataseră că, în pofida înălțimii, era mai mult decât competent: era genial. Era genul de pilot de vânătoare extrem de rar, acela care impunea

standardele pentru toți cei care aveau să-i urmeze. Era remarcabil de potrivit, atât fizic, cât și psihic, pentru profesia pe care și-o alesese. Obținuse la testele de acuitate vizuală peste punctajul maxim, reflexele îi erau fenomenale, iar starea sistemului lui cardiovascular era atât de bună, încât putea suporta forțe gravitaționale mai mari decât ceilalți colegi ai lui mai scunzi. Rămânea cel mai bun la cursurile de fizică și aerodinamică. Avea mână ușoară pe manetele de control și era dispus să-și petreacă ore suplimentare în simulatorul de zbor pentru a-și perfecționa abilitățile. Și, în plus, avea acea calitate ce nu putea fi învățată de a „simți situația", capacitatea de a fi conștient de tot ce se petrecea în jurul lui într-o situație ce se desfășura cu rapiditate și de a-și ajusta acțiunile în funcție de necesități. Toți aviatorii erau înzestrați într-o oarecare măsură cu acest talent, dar nu era extrem de dezvoltat decât la cei mai buni dintre ei. Joe Mackenzie avea acest talent într-o măsură uluitoare. Până să ajungă să-și primească emblema de pilot, își câștigase deja renumele de „zmeu", unul dintre cei capabili de adevărate magii.

Ajuns căpitan la o vârstă foarte fragedă, fusese pilot în Primul Război din Golf, ocazie cu care doborâse trei avioane inamice *într-o singură zi*, realizare care, spre ușurarea lui, nu fusese făcută publică. Motivele erau de natură politică: pentru a asigura relații publice mai cordiale cu aliații, aviația Statelor Unite era dispusă să îi lase pe piloții din alte țări să își asume meritul. Căpitanul Mackenzie se arătase mai mult decât dornic să accepte această strategie. Doar simpla întâmplare făcuse ca, în cea de-a doua zi a războiului, să ajungă în mijlocul celei mai acerbe rezistențe opuse de inamic pe scurta durată a ostilităților. Nu fusese impresionat de talentele de pilotaj ale inamicilor. Chiar și așa, timp de circa trei minute, se aflase în mijlocul unei bătălii cu adevărat crâncene, când el și colegul său de formație fuseseră atacați de șase avioane militare inamice.

Rezultatul final fusese o avansare aproape indecent de rapidă la gradul de maior, iar Joe Mackenzie, cunoscut sub numele de cod „Prăsilă", fu recunoscut drept cel mai abil dintre cei mai abili, un militar care se îndrepta cu paşi uriaşi spre steaua de general.

În cel de-al Doilea Război din Golf, maiorul Mackenzie înregistrase alte două succese oficiale în lupte exclusiv aeriene şi fusese desemnat un adevărat as. De data aceasta fusese imposibil ca reuşitele lui să fie ţinute departe de atenţia mass-mediei, nu că Pentagonul ar fi încercat să o facă; descoperiseră o adevărată mină de aur în materie de relaţii publice în persoana arătosului pilot american cu descendenţă indiană care întruchipa toate calităţile pe care îşi doreau ei cel mai mult să le proiecteze. I se oferise şansa de a-şi alege singur proiectele la care să lucreze şi fusese avansat la gradul de locotenent-colonel la vârsta de treizeci şi doi de ani. Opinia generală era că, pentru „Prăsilă" Mackenzie, viitorul nu prevestea decât lucruri bune.

capitolul 1

Era cea mai frumoasă drăcie pe care o văzuse vreodată, rapidă, elegantă şi mortală. Simplul fapt de a o privi îi făcea inima să bată mai repede. Chiar şi aşa, parcată în hangar, cu motoarele reci şi roţile sprijinite cu pene, impresia pe care o lăsa era de viteză pură.

Colonelul Joe Mackenzie întinse mâna şi atinse fuzelajul, degetele lui lungi mângâind avionul cu atingerea gingaşă a unui amant. Învelişul metalic întunecat al corpului aeronavei dădea o impresie de eleganţă ce o deosebea de toate celelalte avioane de vânătoare pe care le pilotase, iar acea diferenţă îl fascina. Ştia că acest lucru se datora compoziţiei revoluţionare folosite pentru corpul avionului, alcătuită din materiale termoplastice, grafit şi mătase de păianjen produsă sintetic, care era cu mult mai rezistentă şi mai flexibilă decât oţelul, ceea ce însemna că putea rezista fără a se desface în bucăţi în faţa unor forţe cu mult mai puternice decât cele suportate de orice altă aeronavă construită vreodată. La nivel raţional, înţelegea acest lucru, dar la nivel emoţional simţea că impresia se datora faptului că era atât de vie. Nu părea a fi chiar din metal; poate de vină era mătasea de păianjen, dar la atingere nu se simţea la fel de rece ca orice alt avion.

Programele de cercetare primeau de regulă nume de cod care să nu reflecte natura programului, motiv pentru care prototipul anterior, SR-71 Blackbird, fusese numit Oxcart. Acest avion însă, o aeronavă de vânătoare tactică avansată, de a doua generaţie, purta numele de cod neobişnuit de descriptiv de Night Wing, iar după ce intra în producţie avea să fie botezată cu un nume masculin adecvat, cum ar fi F-15 Eagle sau F-16 Fighting Falcon, dar pentru colonelul Mackenzie era „Iubita".

Existau, de fapt, cinci prototipuri, şi pe toate le numea aşa. Piloţii de teste încadraţi în acest program sub comanda lui se plângeau că jucăria – oricare ar fi fost ea – făcea întotdeauna nazuri cu ei fiindcă el o răsfăţase şi impusese standarde prea înalte pentru ceilalţi piloţi. Colonelul Mackenzie le răspunsese cu legendara lui privire de un albastru de gheaţă, replicând: „Asta spun toate femeile mele". Faţa lui rămăsese complet lipsită de expresie, lăsându-i pe ceilalţi să se întrebe dacă glumea sau vorbea serios. Bănuiau că vorbea serios.

Joe Mackenzie pilotase o mulţime de avioane grozave, dar Iubita era specială, nu doar datorită construcţiei şi puterii ei, ci şi datorită armelor cu care era echipată. Aeronava era cu adevărat revoluţionară – şi era a lui; în calitate de manager de program, lui îi revenea responsabilitatea de a rezolva orice posibile nereguli, pentru a se putea trece la producţia în serie. Presupunând, desigur, că membrii congresului votau în favoarea finanţării, dar generalul Ramey era încrezător că nu aveau să existe probleme în această privinţă. Printre altele, şi fiindcă producătorul reuşise să se încadreze în bugetul estimat, spre deosebire de eşecul extrem de costisitor care sufocase prototipul A-12 în ultimii zece ani.

Mult timp, tehnologia prin care navele evitau să fie detectate de radar diminuase agilitatea şi puterea avioanelor de vânătoare, până la inventarea aeronavelor supersonice, când fuseseră atenuate unele dintre problemele legate de putere. Iubita era atât invizibilă, cât şi agilă, iar propulsia ei vectorială îi permitea să vireze mai strâns decât o făcuse orice alt avion de vânătoare înaintea ei, ba chiar la viteze mai mari. Era capabilă de zboruri supersonice la doi machi şi depăşea 3 machi în postcombustie. Iar sistemul de armament utiliza tehnologia tirului laser reglabil, TLR, un acronim inocent pentru ceva ce avea, într-o bună zi, să revoluţioneze arta războiului. Mackenzie ştia că era implicat în scrierea istoriei. Tehnologia laser fusese implementată cu ceva timp în urmă în sistemele de dirijare, fasciculul ghidând

rachetele spre locaţia selectată, dar pentru prima dată laserele erau folosite ele însele ca arme. Savanţii reuşiseră în sfârşit să rezolve problema unei surse de energie controlabile pentru laserele cu raze X şi îi adăugaseră sisteme optice sofisticate. Senzorii din casca pilotului îi permiteau acestuia să detecteze un proiectil, o ţintă sau un avion inamic *în orice direcţie*, iar sistemul reglabil de dirijare urmărea direcţia indicată de senzorii din cască. Indiferent cum ar fi virat sau ar fi încercat să fenteze vreun avion inamic, nu ar fi putut să scape; orice ţintă ar fi fost nevoită să se mişte mai rapid decât viteza sunetului pentru a scăpa de fasciculul laser, ceea ce era prea puţin probabil să se întâmple.

Iubita era atât de complexă, încât doar cei mai buni dintre cei mai buni fuseseră selectaţi pentru această etapă a dezvoltării ei, iar securitatea din jurul prototipului era atât de severă, încât şi unei furnici i-ar fi fost greu să ajungă în hangar fără aprobările necesare.

– Aveţi nevoie de ceva, domnule?

Joe se întoarse, mutându-şi atenţia asupra sergentului de stat-major Dennis Whiteside, cunoscut ca „Whitey", care era înzestrat cu un păr roşu ca focul, o mulţime de pistrui şi un geniu mecanic vecin cu miraculosul atunci când era vorba despre avioane. Whitey o considera pe Iubita avionul *lui* şi accepta cu greu ca piloţii să pună mâna pe avion, doar fiindcă nu vedea nici o cale prin care să-i împiedice să o facă.

– Îi făceam doar o verificare înainte de a mă retrage, răspunse Joe. N-ar fi trebuit să-ţi termini tura acum câteva ore?

Whitey scoase o cârpă din buzunarul de la spate al pantalonilor şi lustrui cu blândeţe locul în care degetele lui Joe atinseseră avionul.

– Erau unele lucruri de care voiam să mă asigur că sunt făcute cum trebuie, replică el. Zburaţi cu ea mâine-dimineaţă, nu-i aşa, domnule?

– Da.

Whitey mormăi:

– Cel puțin dumneavoastră nu o smuciți în toate părțile, așa cum fac unii, spuse el morocănos.

– Dacă observi că vreunul dintre băieții mei se poartă grosolan cu oricare dintre avioane, anunță-mă.

– Păi, nu-i vorba că se poartă grosolan. Atâta că le lipsește finețea dumneavoastră.

– Chiar și așa, rămâne valabil ce am zis.

– Da, domnule.

Joe îl bătu pe Whitey pe umăr și porni spre locuința lui. Sergentul îl urmări cu privirea un moment îndelungat. Nu se îndoia că, într-adevăr, colonelul l-ar fi făcut pe oricare pilot să se roage să moară și să ajungă în iad doar pentru a scăpa de furia lui dacă vreunul dintre ei ar fi fost surprins purtându-se neglijent sau făcând vreo prostie cu oricare dintre prototipurile Night Wing. Colonelul Mackenzie avea faima de a nu accepta nici o abatere de la perfecțiune când venea vorba despre piloții lui, dar, în același timp, toată lumea știa că punea viața oamenilor lui mai presus de orice, iar întreținerea aeronavelor trebuia să fie impecabilă, motiv pentru care Whitey încă se afla în hangar, deși ar fi trebuit să-și termine de mult programul de lucru. Mackenzie voia ca toți cei implicați în program să ofere ce aveau mai bun, fără excepție. O greșeală la capitolul întreținere, făcută la sol, putea duce la pierderea uneia dintre aceste aeronave în valoare de optzeci de milioane de dolari sau chiar la moartea unui pilot. Nu era o muncă potrivită pentru cineva cu o atitudine nepăsătoare.

Străbătând întunericul deșertului, Joe observă o lumină aprinsă la unul dintre birouri și își îndreptă pașii spre clădirea de metal. Nu avea nimic împotrivă ca oamenii să lucreze ore suplimentare, dar voia ca toată lumea să fie trează și lucidă a doua zi. Printre specialiștii incluși în proiectul Night Wing se aflau și câțiva obsedați de muncă, care ar fi lucrat și optsprezece ore pe zi dacă nu i-ar fi supravegheat el.

Înaintă în tăcere, nu fiindcă ar fi încercat să se furişeze şi să surprindă pe cineva, ci pentru că aşa fusese învăţat să umble încă de când făcuse primul lui pas. Nu că ar fi existat riscul să fie auzit de cineva din birouri; aparatele de aer condiţionat zbârnâiau, străduindu-se să atenueze căldura sfârşitului de iulie, fără a reuşi niciodată pe deplin. Barăcile Quonset din metal păreau să absoarbă soarele dogoritor.

Clădirea era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii din separeul din dreapta. Era unul dintre birourile utilizate de echipa de civili care lucrau la sistemul de dirijare cu laser, colaborând la faţa locului cu militarii pentru a rezolva problemele care apăreau inevitabil la punerea în lucru a unui sistem nou. Joe îşi aduse aminte că în ziua respectivă se anunţase că avea să vină un nou tehnician, în locul unui membru al echipei originale care suferise un atac de cord uşor cu o săptămână în urmă. Tipul care suferise atacul se simţea bine, dar doctorul îi interzisese să lucreze în căldura de peste treizeci şi cinci de grade Celsius, şi, prin urmare, compania trimisese cu avionul un înlocuitor.

Joe era curios în privinţa persoanei care îl înlocuia, o femeie pe nume Caroline Evans. Îi auzise pe ceilalţi trei membri ai echipei murmurând diverse lucruri despre ea, numind-o „Regina Frumuseţii", pe un ton lipsit de admiraţie. Chiar dacă echipa era formată din civili, nu putea accepta să existe în cadrul grupului fricţiuni care să le afecteze munca. Dacă nu reuşeau să se înţeleagă între ei, avea să fie nevoit să le ceară celor care se ocupau de sistemele laser să trimită pe altcineva ca înlocuitor. Voia să discute cu persoana care rămâsese să lucreze până târziu pentru a afla dacă domnişoara Evans sosise fără incidente şi a descoperi care era, mai exact, motivul pentru care nu voiau să lucreze cu ea.

Se apropie în tăcere de pragul uşii deschise şi se opri un minut, privind. Femeia din birou era, fără îndoială, chiar Regina Frumuseţii în persoană, căci era cât

se poate de sigur că nu o mai văzuse vreodată. Și-ar fi amintit de ea.

Nu îi era deloc greu să o privească, asta era sigur. Postura lui dreaptă deveni treptat și mai rigidă pe măsură ce fiecare mușchi din corp i se trezi la viață. Era obosit, dar brusc simți adrenalina zbârnâindu-i prin organism și toate simțurile i se ascuțiră, exact așa cum se întâmpla când activa postcombustia și se lăsa copleșit de exaltare.

Femeia purta o fustă roșie dreaptă ce se termina cu mult deasupra genunchilor. Se descălțase și se lăsase pe spate în scaun, cu picioarele goale sprijinite pe birou. Joe își propti umărul în cadrul ușii, studiind relaxat picioarele netede și curbate ce fuseseră astfel expuse. Nu purta ciorapi; nu erau practici pe o asemenea căldură. Frumoase picioare. Chiar mai mult decât frumoase. De-a dreptul superbe.

Ținea în poală un teanc de hârtii scoase la imprimantă și verifica fiecare element, confruntându-l ocazional cu un manual aflat lângă ea. O ceașcă de ceai verde scotea aburi în apropiere de mâna ei, care se întindea adesea orbește. Părul îi era deschis la culoare, rotunjit în formă de clopot, pieptănat simplu pe spate, în stil clasic, și lung exact atât cât să îi atingă ușor umerii. Nu-i vedea decât o parte din față, suficient cât să-i remarce pomeții înalți și buzele pline.

Brusc, simți nevoia s-o facă să se întoarcă spre el. Voia să-i vadă ochii, să-i audă vocea.

– Gata cu munca pe ziua de azi, spuse el.

Caroline sări de pe scaun înăbușindu-și un strigăt, vărsând ceaiul într-o parte și împrăștiindu-și hârtiile în cealaltă, picioarele lungi zburându-i prin aer în vreme ce le coborî pe podea, lovind scaunul, care începu să se rotească prin încăpere până se izbi de dulapurile de acte. Se răsuci pe călcâie și se întoarse spre el, apăsându-și o mână pe piept ca și cum ar fi putut să-și domolească la propriu bătăile inimii. Un piept foarte frumos

conturat, remarcă el, căci mâna ei trăsese materialul bluzei de bumbac, întinzând-o strâns peste piele.

O expresie de mânie trecu fulgerător peste chipul ei, apoi dispăru la fel de brusc, şi făcu ochii mari.

– Dumnezeule, spuse ea şoptit, e chiar G.I. Joe[1].

Joe detectă uşorul sarcasm şi ridică din sprâncenele negre.

– *Colonelul* G.I. Joe.

– Văd, spuse ea admirativ. Un colonel cu drepturi depline. Şi puiet de academie, adăugă ea, arătând spre inelul lui cu sigiliul academiei şi folosind termenul prea puţin flatant pentru un absolvent de academie militară. Ori ai tâlhărit un colonel şi i-ai furat însemnele, ori ai trecut printr-o operaţie estetică de întinerire spectaculoasă şi ţi-ai vopsit părul în negru, ori ai un sponsor cu buzunare adânci care te ajută să avansezi rapid.

Joe îşi păstră expresia neutră.

– Poate că sunt al naibii de bun în ceea ce fac.

– Adică să fi avansat pe merit? întrebă ea, ca şi cum ar fi fost o idee atât de imposibilă, încât nici nu merita luată în consideraţie. Nici vorbă!

Joe era obişnuit să le provoace femeilor diverse reacţii, de la fascinaţie la o oarecare intimidare vecină cu teama, ca urmare a unei conştientizări foarte acute a prezenţei lui fizice. Era obişnuit să atragă respect, dacă nu simpatie. Nimic din toate acestea nu se regăseau însă în expresia lui Caroline Evans. Nu-şi desprinsese ochii de pe el nici o clipă, privirea ei rămânând fixă şi pătrunzătoare ca a unui pistolar. Da, asta era; îl înfrunta ca pe un adversar.

Se desprinse din cadrul uşii şi îi întinse mâna, hotărând brusc să plaseze situaţia într-un context profesional şi să îi arate cu cine avea de-a face.

– Colonelul Joe Mackenzie, şeful de proiect.

[1] G.I. Joe este creditat drept cel mai remarcabil porumbel din istorie, salvând viaţa a cel puţin o mie de soldaţi britanici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n.red.)

Protocolul prevedea că strânsul mâinilor rămânea la latitudinea femeii, că un ofiţer bărbat nu trebuia niciodată să întindă el primul mâna unei femei, dar Joe voia să-i simtă mâna într-a lui şi avea convingerea că, dacă i-ar fi dat de ales, nici măcar acea atingere nu i-ar fi fost permisă.

Caroline nu ezită şi îi strânse ferm mâna.

– Caroline Evans, înlocuitor pentru Boyce Walton în echipa de dezvoltare laser.

După ce îi scuturâ rapid mâna de două ori, şi-o retrase.

Cum era desculţă, Joe reuşi să-i estimeze cu acurateţe înălţimea ca fiind în jur de un metru şaizeci; creştetul capului ei îi ajungea la claviculă. Diferenţa de înălţime nu o intimida, deşi era nevoită să ridice privirea pentru a o întâlni pe a lui. Ochii ei erau de un verde-închis, văzu el, încadraţi de gene negre şi sprâncene ce sugerau că auriul părului ei fusese obţinut pe căi chimice.

Arătă din cap spre hârtiile împrăştiate pe podea.

– De ce lucrezi atât de târziu, mai ales că e prima ta zi la noul loc de muncă? E în neregulă ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

– Nu din câte ştiu eu, răspunse ea, aplecându-se să ridice hârtiile. Nu făceam decât să verific din nou o serie de elemente.

– De ce? Ce te-a determinat să o faci?

Caroline îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Îmi stă în fire să verific totul de două ori. Întotdeauna verific de două ori dacă e stins cuptorul, dacă am scos fierul de călcat din priză, dacă am încuiat uşa. Întotdeauna mă asigur din ambele direcţii *de două ori* atunci când trec strada.

– Nu ai găsit nimic în neregulă?

– Nu, bineînţeles că nu. Ţi-am spus deja asta.

Joe se relaxă după ce se asigură că nu era nimic în neregulă cu sistemul de dirijare şi îşi permise din nou să o studieze lejer şi cu plăcere pe Caroline Evans, în vreme

ce aceasta scoase un sul de şervete de hârtie dintr-un sertar al biroului şi folosi câteva bucăţi pentru a absorbi ceaiul vărsat. Se apleca şi se răsucea cu o uşurinţă fluidă pe care el o considera sexy. Tot ce făcuse până în acel moment, chiar şi provocarea doar vag voalată din privirea ei, i se păruse sexy. Drept reacţie, simţi o tensiune între picioare.

Caroline aruncă şervetele ude la gunoi şi îşi bagă picioarele în pantofi.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, colonele, spuse ea fără a-l privi. Ne vedem mâine.

- Te conduc la locuinţa ta.

- Nu, mulţumesc.

Refuzul imediat şi lejer cu care fu primită oferta lui îl irită.

- Este foarte târziu, iar tu eşti singură. Te conduc la locuinţa ta.

Caroline îşi ridică privirea spre el în acel moment, întorcându-se şi punându-şi mâinile în şolduri.

- Apreciez oferta, colonele, dar nu am nevoie de genul acesta de favoruri.

- Genul *acesta* de favoruri? La ce gen ne referim?

- Genul care fac mai mult rău decât bine. Ascultă, tu eşti şeful cel mare. Dacă te vede cineva conducându-mă la locuinţa mea, în două zile am să încep să aud comentarii false cum că n-aş fi ajuns să fac parte din echipă dacă nu ţi-aş fi făcut ochi dulci. E o bătaie de cap de care pot să mă lipsesc.

- A, spuse el, înţelegând brusc. Ai mai avut de-a face cu aşa ceva, nu? Nimeni nu îşi închipuie că poţi să arăţi aşa şi să fii şi deşteaptă.

Caroline îl privi sfidătoare.

- Cum adică să arăt aşa? Cum anume arăt?

Avea temperamentul unui arici, dar Joe fu nevoit să se împotrivească dorinţei de a-şi petrece braţele în jurul ei şi de a-i spune că, începând din acel moment, avea să lupte el şi pentru ea. Caroline nu ar fi apreciat gestul, şi nu era sigur de ce voia să-l facă, fiindcă părea mai

mult decât capabilă să-şi poarte singură bătăliile. Dacă ar fi fost deştept, ar fi păstrat o atitudine prudentă şi ar fi făcut vreun comentariu neutru, ca să evite s-o irite şi mai tare; dar nu devenise pilot de vânătoare fiindcă îşi dorea prudenţă.

– Seducătoare, răspunse el, cu o privire tăioasă, intensă şi lacomă.

Caroline clipi, ca surprinsă, şi se dădu un pas înapoi.

– Ah, spuse ea pe o voce subţire, nedumerită.

– Este imposibil să nu ştii că eşti atrăgătoare, remarcă el.

Ea clipi din nou.

– Aspectul fizic nu ar trebui să conteze. Tu arăţi ca un model ambulant de recrutare, dar asta nu ţi-a dăunat în carieră, aşa-i?

– Nu susţin discriminarea, spuse el. Mi-ai pus o întrebare şi ţi-am răspuns. Arăţi seducătoare.

– Ah!

Îl privi acum cu prudenţă, furişându-se pe lângă el.

Joe îi puse mâna pe braţ, oprind-o. Când îi simţi carnea netedă şi caldă sub palmă, fu ispitit să exploreze mai departe, dar se stăpâni.

– Dacă te hărţuieşte careva dintre cei de aici, Caroline, să vii la mine.

Ea aruncă o privire alarmată spre mâna de pe braţul ei.

– Ăă.. da, sigur.

– Chiar dacă e un membru al echipei tale. Sunteţi civili, dar ăsta e proiectul meu. Dacă cineva creează probleme, pot cere să fie înlocuit. Atingerea lui o făcea vizibil agitată, şi o studie îndelung un moment, încruntându-se uşor, înainte de a-i da drumul. Vorbesc serios, adăugă el pe un ton mai blând. Vino la mine dacă ai vreo problemă. Ştiu că nu vrei să te conduc la locuinţa ta, dar oricum merg în direcţia aia, căci mă retrag şi eu. Îţi acord un avans

de treizeci de secunde ca să nu mergem împreună. Este bine așa?

– Treizeci de secunde nu înseamnă prea mult.

Joe ridică din umeri.

– O să apuci să ajungi cu circa douăzeci și cinci de metri înaintea mea. Oferta nu e negociabilă. Se uită la ceasul de la mână. Începând din acest moment.

Caroline se întoarse imediat și fugi. Era singurul cuvânt potrivit pentru ceea ce făcu. Aproape că-și trase în sus fusta strâmtă și o luă la fugă. Sprâncenele lui Joe se ridicară într-o întrebare mută. După ce se scurseră cele treizeci de secunde, ieși din clădire și îi observă silueta zveltă, de-abia vizibilă în întuneric, care continua să avanseze cu pași rapizi. Până să ajungă la propria locuință, se tot întrebă ce anume transformase o amazoană într-o fătucă sperioasă.

Caroline trânti și încuie ușa locuinței ei spartane și se sprijini de lemnul acesteia, expirând cu un șuierat zgomotos. Se simțea ca și cum tocmai ar fi scăpat ca prin urechile acului din ghearele unui animal sălbatic. Oare de ce permiteau cei din fruntea aviației ca un asemenea bărbat să umble nestingherit în libertate? Ar fi trebuit încuiat undeva în măruntaiele Pentagonului, unde ar fi putut să-l folosească pentru posterele lor de recrutare, dar fără a pune în pericol femeile vulnerabile.

Poate că de vină erau ochii lui, de un albastru-deschis și la fel de pătrunzători ca laserele la care lucra ea. Poate era felul în care se înălța deasupra ei sau forța plină de grație a corpului său musculos. Poate era vocea lui profundă, nota deosebită care vibrase în ea când o declarase „seducătoare" sau căldura mâinii lui subțiri și bătătorite când o atinsese. Poate că de vină erau toate acestea, dar ceea ce îi stârnise panica fusese strălucirea flămândă, de prădător, din ochii lui, atunci când o privise.

Se descurcase bine până în acel moment. Fără îndoială, reușise să adopte cea mai convingătoare atitudine

a ei de respingere, deopotrivă arogantă şi nepăsătoare, care, până atunci, reuşise fără greş să ţină bărbaţii la distanţă. Era o soluţie de compromis; pe de-o parte o împiedica să lege prietenii cu cei alături de care lucra, pe de altă parte înăbuşea de la bun început orice eventuale avansuri sexuale. În cursul facultăţii şi al studiilor postuniversitare, precum şi la începutul carierei, fusese nevoită atât de frecvent să se bată pentru a scăpa din îmbrăţişări forţate, încât învăţase să adopte o atitudine ofensivă de la bun început. Având atât de multă experienţă, ar fi trebuit să reuşească să-şi păstreze calmul, dar o singură privire din partea colonelului „Ochi de Laser" Mackenzie, o singură observaţie uşor admirativă, şi îşi pierduse atât stăpânirea de sine, cât şi bunul-simţ. Fusese contracarată ruşinos.

Ei bine, asta se întâmpla când aveai părinţi cu doctorate. Aceştia văzuseră semnele unei inteligenţe superioare în singurul lor copil şi luaseră imediat măsuri pentru a-i oferi educaţia pe care o merita. Pe tot parcursul şcolii şi al liceului fusese cea mai tânără din clasa ei, datorită progreselor ei accelerate. Nu ieşise nici măcar la o singură întâlnire tot liceul; fusese prea ciudată, prea greoaie şi stângace, trecând prin pubertate la doi sau trei ani după colegii ei de clasă. Situaţia nu se îmbunătăţise nici la facultate. Începuse anul întâi imediat după ce împlinise şaisprezece ani, şi ce student întreg la cap ar fi ieşit cu o fată care era, din punct de vedere legal, încă minoră, când existau atâtea fete drăguţe de vârsta potrivită, deopotrivă dornice şi disponibile?

Izolată şi singură, Caroline se dedicase studiilor şi se trezise terminând cursurile în cel de-al optsprezecelea an de viaţă. Cam pe atunci băieţii care îi erau colegi la cursuri începuseră să-şi dea seama că fata aceea, Evans, chiar dacă era tocilară, arăta foarte bine. De data aceasta vârsta nu o mai putea proteja. Cum nu învăţase nici cum să se poarte cu băieţii de vârsta ei, nu avea habar cum să le facă faţă acestor... acestor *caracatiţe* care, brusc, nu păreau să-şi poată lua mâinile de pe ea.

Confuză, alarmată, Caroline se retrăsese şi mai mult în studiile ei şi începuse să-şi formeze un scut cu ţepi pentru a se apăra.

Transformarea ei, odată ajunsă la maturitate, nu fu suficient de drastică pentru a putea fi comparată cu cea a unei răţuşte urâte devenite lebădă; crescuse pur şi simplu şi dintr-o adolescentă greoaie devenise o femeie. Prima menstruaţie îi apăruse târziu, ca şi cum corpul ei ar fi trebuit să echilibreze natura rămânând oarecum în urmă, în vreme ce mintea ei se grăbise să o ia înainte. Era doar o problemă de nesincronizare. În vreme ce colegii ei de clasă treceau prin pubertate, ea încă se mai juca, la propriu, cu păpuşile. Când ajunse ea la pubertate, colegii ei aveau deja experienţă în materie de relaţii. Nu se potrivise niciodată cu ei în ceea ce privea maturitatea fizică sau emoţională. Când se simţise pregătită să înceapă să iasă la întâlniri, se trezise pipăită de băieţi obişnuiţi cu un nivel de intimitate mult mai sofisticat.

În cele din urmă, se dovedise mai uşor să-i alunge pe toţi.

Şi astfel ajunsese Caroline la douăzeci şi opt de ani, cu o inteligenţă demnă de un geniu, specialistă autentică în amplificarea luminii şi în sistemele optice de dirijare, deţinătoare a unui doctorat în fizică, să se simtă idioată şi panicată din cauză că un bărbat o declarase „seducătoare".

Era dezgustător.

Era, totodată, uşor înspăimântător, căci simţea că tacticile ei de a îndepărta bărbaţii nu funcţionaseră în cazul colonelului Mackenzie, care părea genul de bărbat căruia îi plăceau provocările.

Se plesni peste frunte. Cum de fusese atât de idioată? Colonelul era *pilot de vânătoare*, ce naiba. Aparţinea unei rase diferite, era un bărbat care efectiv adora provocarea. Dacă voia să evite să-i atragă atenţia, trebuia să pară sfioasă şi blândă, eventual chiar să se fandosească puţin. Problema era că nu ştia cum să se fandosească.

Ar fi trebuit să meargă la o şcoală de seducţie, în loc să urmeze cursuri postuniversitare. Ar fi făcut cursul de Introducere în Fandoseală ori de câte ori ar fi fost nevoie, până ar fi învăţat câte ceva.

Poate că nu era prea târziu. Poate trebuia să adopte o atitudine suficient de dulce şi de neajutorată, cât să-l păcălească. Nu – asta ar fi atras atenţia bărbaţilor cărora *chiar* le plăcea o astfel de atitudine la o femeie. Era prinsă între ciocan şi nicovală.

Singurul lucru pe care îl mai putea face era să se împotrivească vitejeşte.

Când ajunse la locuinţa lui, Joe se dezbrăcă de uniformă, apoi făcu un duş răcoros până începu să se simtă om din nou. În iulie, deşertul era un adevărat coşmar, absorbind toată umezeala din corpul lui până îşi simţea chiar şi ochii uscaţi, dar Iubita avea nevoie de o securitate strictă, iar baza aviatică Nellis din Nevada asigura aşa ceva în foarte mare măsură. În pofida disconfortului şi a condiţiilor spartane, era recunoscător pentru nivelul de securitate şi nu aştepta cu nerăbdare să o vadă pe Iubită desfăcută bucată cu bucată, aşa cum avea să se întâmple după ce Congresul vota finanţarea. Atunci avea să ajungă sub lupa presei, deşi natura revoluţionară a avionului nu era trădată de aspectul său; designul nu se deosebea radical de cel al aeronavei F-22, ceea ce le permitea să deruleze zborurile de încercare la Nellis în loc de Edwards, în California, acolo unde se făceau de regulă aceste zboruri. Curioşii căutau ceva diferit la Edwards, dar aici, la Nellis, unde exista o asemenea diversitate de avioane implicate în jocurile de-a războiul aflate în desfăşurare, Iubita nu sărea chiar atât de tare în ochi.

Ceilalţi piloţi de la bază îşi dăduseră seama, inevitabil, că făceau zboruri de încercare cu o aeronavă diferită de F-22, dar nici o persoană care nu lucra în cadrul programului nu avea posibilitatea de a studia îndeaproape prototipurile Night Wing, iar securitatea era, oricum,

un mod de viață aici. Ceea ce era deosebit la Iubită ținea de învelișul ei și de ansamblul sistemelor electronice, sistemul ei de armament; odată dezvăluită, avea să înșelăgă spiritele în toate agențiile ostile de spionaj din lume, și urmau să fie nevoiți să impună un nivel și mai ridicat de securitate, deși nu vedea cum s-ar putea face așa ceva.

Gândurile îi zăboviseră asupra Iubitei, dar brusc mintea îi fu invadată de o imagine a lui Caroline Evans, și afișă un zâmbet larg, întrebându-se cum ar fi putut îmblânzi micul arici. Brusc, își simți pielea fierbinte și tensionată, în pofida apei răcoroase, așa că opri dușul și ieși din cabină. Dacă ar fi putut s-o convingă să intre la duș cu el, probabil că împreună ar fi făcut apa să clocotească.

Se opri în fața aparatului de aer condiționat, lăsând aerul rece să sufle peste corpul lui ud și gol și savurând fiorii ce îl străbătură, dar răcoarea nu reuși să atenueze senzația de tensiune dintre picioarele lui. Neîndurător, își alungă din minte gândurile legate de domnișoara Evans. Când se uscă suficient cât să nu mai picure apa de pe el, trecu în spațiul îngust rezervat bucătăriei, fără a se îmbrăca, și își pregăti rapid un sendviș. Libertatea de a nu purta haine îi permise să se relaxeze pe dinăuntru. Își petrecuse aproape jumătate din viață în armată, înconjurat de reguli și purtând uniforme, și le accepta confortabil și în viața de civil, dar mai exista o parte primitivă din el care spunea uneori „De-ajuns!", iar atunci simțea nevoia să rămână gol-pușcă.

Crescuse la o fermă de cai din Wyoming și se întorcea acolo de câte ori putea; petrecându-și o săptămână sau două călare pe cei mai aspri cai neîmblânziți de la fermă, își satisfăcea aceeași neliniște sălbatică din el, dar în acel moment era ocupat cu proiectul Night Wing și nu putea să-și ia liber, așa că trebuia să scape de haine. Singurul articol de îmbrăcăminte de care se dezbrăca întotdeauna cu regret era costumul de pilot;

dacă ar fi putut să-şi petreacă tot timpul în aer, ar fi fost în regulă.

La naiba, cu cât era avansat mai mult în grad, cu atât ajungea tot mai rar să piloteze. Responsabilităţile şi hârţogăriile îi ocupau tot mai mult timp. Acceptase poziţia de şef de proiect pentru Night Wing doar fiindcă i se garantase că avea să i se permită să piloteze avioanele. Cei din aviaţia americană îşi doriseră cei mai buni oameni în carlingile noilor avioane, iar piloţii aleşi erau toţi excelenţi, dar, mai mult decât atât, îşi doriseră opinia directă şi nemijlocită a celui mai bun dintre cei mai buni, iar colonelul Joe Mackenzie încă se ridica – cu mult – deasupra tuturor.

Joe nu era înfumurat din pricina talentului său de pilot de vânătoare fiindcă muncise prea mult pentru a ajunge la nivelul la care era. Se născuse cu inteligenţa necesară, cu acuitatea vizuală şi reflexele fulgerătoare, dar restul era rezultatul a nenumărate ore de studiu, exerciţiu, de pregătire intensă în simulatorul de zbor, până când fiecare reacţie devenise automată şi imediată. Chiar şi la vârsta de treizeci şi cinci de ani, timpul lui de reacţie încă era mai bun decât cel al tinerilor care terminau academia de pilotaj, iar vederea lui încă depăşea standardele maxime. Mai avea multe ore de zbor de care să se bucure, dacă armata avea să-i permită acest lucru. Avansase în grad atât de rapid, încât probabil avea să obţină prima lui stea peste încă un an, apoi doar cu noroc o să mai prindă suficient timp în aer cât să rămână calificat.

Alternativa era să abandoneze cariera de pilot militar şi să se angajeze la un producător de avioane ca pilot de încercare, renunţând la anii petrecuţi în armată. Îi plăcea să facă parte din aviaţia americană, nu ar fi vrut să renunţe la ea, dar gândul de a fi ţinut la sol i se părea insuportabil. Viaţa ar fi fost anostă fără provocarea de a îmblânzi atât natura, cât şi maşinăria, ştiind că era însăşi viaţa lui în joc dacă nu o făcea corect.

Caroline i se strecură din nou în minte, cu o provocare diferită sclipind vizibil în ochii ei de pistolar. Își putea aminti cu ușurință culoarea acelor ochi, în cea mai mare parte verde-închis, amestecat cu puțin albastru și picături aurii ce le luminau profunzimile. Când își imagină acei ochi ridicându-se spre el în timp ce el se mișca deasupra ei în pat, inima începu să-i bată cu forță și rapid, exact așa cum ar fi vrut s-o posede.

Voia s-o facă pe mica aricioaică să toarcă precum o pisicuță.

capitolul 2

Caroline avea standarde foarte înalte de confort, ceea ce însemna că uneori îi lua destul de mult să se îmbrace. Dacă avea impresia că nu se potrivea ceva în ziua respectivă, se dezbrăca și încerca altceva. Înainte de a pleca la muncă în fiecare dimineață, se așeza, se întindea, se răsucea, își balansa brațele în față și-n spate, apoi le ridica deasupra capului pentru a verifica dacă nu cumva hainele aveau s-o incomodeze în cursul zilei. Nu suporta să fie distrasă de vreo cusătură inconfortabilă sau de senzația enervantă că nu stătea ceva bine pe ea.

Moda femeiască era un subiect delicat pentru ea. De ce majoritatea designerilor erau bărbați? După părerea ei, ar fi trebuit interzis prin lege ca bărbații să conceapă haine pentru femei. Hotărâse încă din adolescență că bărbații habar nu aveau cât de inconfortabile erau de obicei hainele șic ale femeilor și că, de fapt, nici nu le păsa, fiindcă nu erau nevoiți ei înșiși să petreacă ore întregi în picioare pe tocuri înalte cu efect de scurtare a tendoanelor, împachetați în ciorapi înăbușitori, sufocați fie de sutiene, fie de rochii suficient de strâmte cât să reușească să ridice sau să separe, sau să împingă laolaltă sânii pentru a crea decolteul, în funcție de cerințele ocaziei.

Şi de ce erau hainele de femei făcute din materiale atât de subţirele când temperaturile din majoritatea birourilor şi restaurantelor erau întotdeauna setate atât de jos, încât să se simtă bine bărbaţii îmbrăcaţi la costum? Ideea i se părea proastă din două motive: în primul rând, de ce era nevoie ca bărbaţii să poarte sacouri - şi exista oare ceva mai stupid decât acea relicvă a pieptarului numită cravată, pe care şi-o înnodau în jurul gâtului ca laţul unui călău şi care tulbura anumite funcţii de bază ale organismului, cum ar fi respiraţia şi înghiţitul? - şi de ce nu li se permitea şi femeilor să poarte sacouri dacă bărbaţii nu se simţeau în stare să renunţe la ale lor? Moda, în opinia ei, era alcătuită din părţi egale de prostie şi nebunie. Într-o lume logică, oamenii ar fi purtat haine practice, de exemplu blugi, mocasini şi bluze de trening.

Nu putea să schimbe lumea, dar putea să controleze mica ei felie, refuzând să renunţe la propriul confort. În ziua respectivă alese o fustă albă amplă, strânsă cu elastic în talie şi lungă până la mijlocul pulpei. În partea de sus îmbrăcă un tricou supradimensionat şi împleti două eşarfe, una galbenă ca pepenele şi cealaltă de un albastru azuriu, legându-le împreună în jurul taliei, pe post de centură. În picioare avea balerini albi. Se simţea grozav, asortată şi confortabilă, exact aşa cum voia să fie.

Peste noapte, încercase să analizeze din ce motiv colonelul Mackenzie o pusese în încurcătură în asemenea măsură; alţi bărbaţi îi făcuseră avansuri insistente şi reuşise să le facă faţă; aşadar, cum se făcea că observaţia lui destul de inofensivă, adăugată unei priviri deloc inofensive, îi stârnise o asemenea panică? Cu siguranţă privirea fusese de vină. Nu mai văzuse niciodată astfel de ochi, ca nişte diamante de un albastru-deschis strălucind pe o faţă bronzată, atât de pătrunzători, încât avusese impresia că o spintecaseră până în carne, şi simţise că bărbatul din spatele lor nu semăna cu nici un alt bărbat pe care îl cunoscuse până atunci.

Existau mai multe motive posibile, dar nici unul pe care să îl poată indica drept cauză primară a reacției ei. Avea să fie nevoită, pur și simplu, să se stăpânească, cât mai bine posibil, să țină garda sus și să încerce să se asigure că existau întotdeauna și alți oameni prin preajmă de fiecare dată când avea de-a face cu distinsul colonel. De ce nu venise pe la birouri mai devreme, ziua trecută, când încă lucra și restul echipei? Dacă ar fi făcut-o, Caroline ar fi dormit mai bine în noaptea aceea.

Aruncă o privire în jurul ei, asigurându-se că totul era stins, apoi pipăi pe dinafară buzunarele fustei pentru a verifica dacă avea cheile. Buzunarele erau o necesitate; toate hainele pe care le purta trebuiau să aibă buzunare, fiindcă poșetele erau un alt motiv de iritare pentru ea. De ce erau femeile condamnate să le care după ele toată viața? De ce nu puteau să aibă buzunare, la fel ca bărbații? Fiindcă moda spunea că știrbea din „croiul" hainelor. Fiindcă femeile erau considerate prea vanitoase. Fiindcă bărbații le întindeau mereu femeilor diverse obiecte, adăugând nepăsători: „Pune asta în poșeta ta", vrând de fapt să spună: „Cară tu asta în locul meu". Ca femeile să devină cu adevărat libere, considera ea, ar fi trebuit să dea foc poșetelor în loc de sutiene. Apoi să arunce și pantofii cu toc înalt în foc.

Pentru a se scuti de corvoada de a căra o poșetă, își aprovizionase masa de birou, cu o zi înainte, cu toate articolele cosmetice de care presupunea că urma să aibă nevoie la un moment dat. În fond, faptul că nu-i plăceau poșetele nu însemna că trebuia să se lipsească de ruj. Avea totuși niște standarde personale de respectat.

În mod normal era prima persoană care ajungea la muncă, iar dimineața aceea nu făcu excepție. Îi plăceau diminețile, iar zorii zilei în deșert erau un moment special, în care totul era atât de clar și de bine definit. Peste câteva ore, căldura avea să mai estompeze contururile elementelor din peisaj, dar în acel moment era perfect.

Fredonă în surdină în timp ce își pregăti cafeaua. Oricât de cald ar fi fost, cafeaua se dovedise o necesitate peste tot unde muncise la viața ei.

Sfâșie ambalajul unei gogoși cu miere și scorțișoară, o bagă în cuptorul cu microunde și o încălzi zece secunde. Micul dejun era gata. Se instală în scaun și începu să recitească un raport privind cea mai recentă testare a sistemului de dirijare, luând absentă mușcături mărunte.

Treizeci de minute mai târziu, apăru Cal Gilchrist, părând surprins când o văzu la birou.

– Ai ajuns devreme, spuse el, îndreptându-se direct spre ibricul de cafea. Nu te-am văzut la masă.

– Am mâncat o gogoașă aici.

Terminând de citit, puse raportul deoparte. Dintre ceilalți trei membri ai echipei, Cal era cel mai agreabil. La drept vorbind, recunoscu ea, era chiar mult mai agreabil decât ea. Era binedispus, prietenos și capabil, pe la vreo treizeci de ani, încă singur și bucurându-se de o viață socială activă. Îl mai întâlnise și înainte, dar era prima dată când lucrau la un proiect împreună. Erau de fapt angajați la două firme diferite, ea la BolingWahl Optics, care pusese la punct sistemul de dirijare cu laser, iar Cal la DataTech, care făcuse echipă cu Boling-Wahl pentru a crea programul computerizat care coordona sistemul.

– Se face încă un test la opt fix, spuse Cal sorbind din cafea. După ce ajung și Adrian și Yates, mergem toți în camera de comandă să putem urmări prin radio discuțiile din cursul zborurilor. Colonelul Mackenzie zboară și el azi. Vine întotdeauna în camera de comandă după un zbor, și am să vă fac cunoștință.

– Ne-am cunoscut deja, răspunse ea. A trecut pe aici aseară, cât încă eram aici.

– Ce impresie ți-a făcut?

Caroline reflectă o clipă, încercând să găsească un răspuns concis, și se hotărî în cele din urmă să spună:

– Înspăimântător.

Cal râse.

– Da, n-aș vrea să-l supăr cu ceva. Aș fi putut jura că piloții de vânătoare nu respectă nimic, dar pare al naibii de sigur că pe el îl respectă, în aer și la sol. Unul dintre ei a spus că Mackenzie e cel mai bun pilot din aviația americană, fără discuție. Asta înseamnă mult, având în vedere că nici unul dintre piloții din acest grup nu este deloc prost.

Sosiră și ceilalți doi membri ai echipei. Yates Korleski, un bărbat scund, solid, cu început de chelie, era cel mai experimentat dintre ei și șeful echipei. Adrian Pendley era pentru Caroline un ghimpe în coastă în acest proiect. Era înalt și arătos, divorțat, și critic acerb al prezenței lui Caroline în echipă. Când Caroline începuse să lucreze pentru Boling-Wahl, Adrian încercase să se descotorosească rapid de ea și nu o iertase niciodată pentru felul în care îl trimisese la plimbare. Însă era bun în profesia lui, așa că era hotărâtă să colaboreze cu el, chiar dacă trebuia să ignore micile înțepături neobosite din partea lui.

Adrian trecu pe lângă ea fără un cuvânt, dar Yates se opri lângă biroul ei.

– Te-ai instalat fără probleme?

– Da, îți mulțumesc. Și l-am cunoscut și pe șeful cel mare.

Yates afișă un zâmbet larg.

– Cum ți s-a părut?

– După cum i-am spus și lui Cal, cam înspăimântător.

– Ai grijă să nu faci vreodată o greșeală, altfel ai să afli exact *cât* e de înspăimântător.

– Nu permite erori umane, așa-i?

– Nu când e vorba despre avioanele sau oamenii lui.

Yates se îndepărtă, pornind spre ibricul de cafea, iar Caroline decise că, poate, panica ei din seara precedentă fusese justificată. Yates lucra la proiecte de apărare de douăzeci de ani – așadar, dacă el era impresionat, atunci colonelul chiar nu era un simplu soldat.

Se strâmbă recunoscând jocul de cuvinte neintenționat din mintea ei.[1]

La ora stabilită, porniră toți spre aerodrom, de unde se monitorizau zborurile. Li se verificară documentele de identitate, ceea ce-i aminti lui Caroline cât de strictă era securitatea. Locul era înțesat de gărzi, și știa că proiectul Night Wing era doar unul dintre cele aflate în desfășurare. Erau numeroși civilii care lucrau la Nellis, persoane care se bucurau atât de cele mai înalte recomandări, cât și de cele mai amănunțite verificări de securitate. Simplul fapt că se afla aici însemna că trecutul ei fusese verificat atât de minuțios, încât dosarul ei includea probabil până și marca de cereale care îi plăcea cel mai mult în copilărie.

Camera de comandă era aglomerată, plină de jur împrejur cu monitoare și oameni cu privirea ațintită asupra lor. Practic, fiecare componentă a prototipului Night Wing încorpora o modificare radicală față de felul în care fuseseră concepute aeronavele în trecut – prin urmare, existau numeroase companii și contractori din domeniul apărării care colaborau pentru a se asigura că totul era funcțional. Se adunaseră și câțiva piloți, unii dintre ei în costume de zbor, alții în uniformele obișnuite de serviciu. Mai multe fluierături răsunară în aer când o observară pe Caroline, iar unul dintre piloți zâmbi larg, plesnindu-se cu mâna peste inimă.

– M-am îndrăgostit, anunță el, adresându-se grupului.

– Nu-l băgați în seamă, doamnă, spuse un alt pilot. E deja a treia oară săptămâna asta, și e de-abia marți. E nestatornic, foarte nestatornic.

– Dar arătos, spuse primul pilot în apărarea lui. Deci ce spui, frumoaso? Vrei să ne căsătorim, să locuim într-o căsuță acoperită de trandafiri și să facem copii frumoși?

– Sunt alergică la trandafiri, spuse ea.

[1] În limba engleză, Joe este și nume propriu, dar, folosit fără majusculă, înseamnă și „soldat" sau pur și simplu un american de rând, ceea ce explică jocul de cuvinte la care face referire. (n.red.)

– Şi la bărbaţi, murmură Adrian în spatele ei, doar atât cât să-l audă ea.

Caroline îl ignoră.

– Dă-i încolo de trandafiri! Legitimaţia de pe cămaşa lui îl indica drept maior Austin Deale. Sunt adaptabil. Şi amuzant. Am spus oare că ne vom distra din plin?

O voce profundă răsună din difuzoare, şi, de parcă ar fi fost acţionată o manetă, piloţii încetară discuţiile şi se întoarseră spre monitor. Caroline avu nevoie de un moment până să-şi dea seama că era vorba despre o cameră montată în carlingă care le permitea să vadă ce făcea şi ce vedea pilotul.

– Avem patru avioane în aer azi, spuse locotenent-colonelul Eric Picollo, explicându-le situaţia. Două Night Wing şi două F-22. F-22 e singurul avion în producţie suficient de rapid cât să permită testarea reală a prototipurilor Night Wing. Acestea vor efectua câteva manevre de stres, apoi vor testa sistemul de dirijare.

Vocea profundă răsună din nou din difuzoare, laconică şi neutră, ca şi cum cel căruia îi aparţinea nu ar fi gonit la o viteză mai mare decât cea a sunetului la mare înălţime deasupra deşertului. Caroline se cutremură şi i se făcu pielea de găină pe braţe.

– Treci pe MIL.

– Trec pe MIL, răspunse o altă voce.

– Setarea de propulsie la putere maximă, şopti Cal, care stătea chiar în dreapta ei. Propulsia nominală maximă a unui motor sau chiar mai mult.

Caroline confirmă din cap că înţelesese, cu privirea fixată asupra monitorului. Nu vedea din colonelul Mackenzie decât mâinile înmănuşate şi picioarele lungi, cu maneta de gaz între ele, dar ştia că el era cel pe care îl urmărea, nu pilotul celuilalt prototip Night Wing. Pur şi simplu era ceva în felul în care se mişca.

Piloţii efectuară o serie de manevre cu avionul, iar senzorii încorporaţi în învelişul exterior al aeronavei înregistrară şi transmiseră datele privind nivelurile de stres la care era supus corpul avionului.

– Douăzeci de grade alfa, anunță vocea profundă, confirmând afișajul digital de pe monitorul calculatorului. Treizeci... patruzeci... cincizeci... șaizeci.

– La naiba, murmură pe un ton neliniștit unul dintre piloții aflați în spatele ei.

– Alfa e unghiul de incidență, șopti maiorul Deale, observând expresia nedumerită a lui Caroline. Propria lui expresie era tensionată. Majoritatea aeronavelor de înaltă performanță nu pot atinge decât circa douăzeci de grade înainte de a intra în picaj. Cu Iubita am reușit să ajungem la cincizeci de grade, fiindcă propulsia ei vectorială ne oferă un control mai bun, dar nici măcar modelul X-29 nu mai era controlabil la peste șaptezeci de grade.

– Șaptezeci, spuse vocea calmă. Șaptezeci și cinci.

Maiorul pălise. Se zgâia la cifrele ce se schimbau pe monitorul calculatorului ca și cum ar fi putut să le controleze prin simpla putere a voinței.

– Șaptezeci și șapte... șaptezeci și nouă... optzeci... controlul pare ușor nesigur. Ajunge deocamdată, revin la orizontală.

– Cum s-a descurcat Mad Cat? întrebă cineva.

– Șaizeci și cinci, răspunse altcineva, iar grupul chicoti.

– Ăsta a fost unghiul alfa sau factorul de rău?

– Eu începusem să transpir la cincizeci.

– Va trebui să-l scoatem noi pe Mad Cat din carlingă. Nu cred că se mai poate ține pe picioare.

– Pun pariu că lui Prăsilă nici măcar nu i s-a accelerat pulsul. Are doar gheață în vene, omule, doar gheață.

Continuând manevrele, avioanele își testară rezistența la forțe gravitaționale atât negative, cât și pozitive, provocând noi comentarii când difuzoarele transmiseră gemetele scoase de piloți în încercarea de a forța mai mult oxigen în creier, pentru a nu leșina. Un pilot cu antrenament putea suporta în mod normal până la plus șase G înainte de a începe să își piardă cunoștința, dar, cu ajutorul unor practici specializate de respirație,

toleranța putea fi ridicată până la circa nouă G pentru scurte perioade de timp.

Colonelul ajunsese la zece G.

– Îndreaptă-te, îndreaptă-te, murmură preocupat un căpitan în barbă.

Maiorul Deale începuse să transpire.

– Nu-mi face asta, bombăni el. Haide, Prăsilă. Nu forța mai mult.

– Revin la orizontală, anunță o voce calmă prin stația radio, iar Caroline auzi un oftat colectiv de ușurare.

– Nenorocitul ăla este o ciudățenie genetică, spuse căpitanul clătinând din cap. *Nimeni* nu poate, teoretic, să tolereze așa ceva. Cât a rezistat?

– Nu prea mult, răspunse cel de-al doilea locotenent de lângă monitor. De fapt, a atins nivelul de zece doar pentru patru zecimi de secundă. A mai făcut-o și înainte.

– Iar eu doar atât rezist la nouă. Și vorbea perfect rațional! Vă spun eu, e o ciudățenie genetică.

– Dumnezeule mare, gândește-te cum trebuie să fi fost acum zece ani.

– Cam la fel ca acum, spuse maiorul Deale.

Următoarea serie de teste ținea de sistemul de dirijare cu laser, iar Caroline se apropie mai mult de monitoare. Se simțea ciudat de zdruncinată pe dinăuntru și încercă să-și adune gândurile. Când fusese selectată să-l înlocuiască pe Walton la baza unde se făceau testele, studiase rapid câteva materiale despre avioanele cu reacție, iar acestea, adăugându-se cunoștințelor ei tehnice generale, îi permiteau să înțeleagă exact cât de periculoase fuseseră acele manevre. Ar fi putut pierde controlul asupra aeronavei la asemenea unghiuri de incidență extreme sau ar fi putut să-și piardă cunoștința supunându-se unui asemenea nivel al forțelor gravitaționale și să nu-și vină în fire suficient de rapid cât să împiedice avionul să se înfigă cu botul în nisipul deșertului. Reacțiile celorlalți piloți fuseseră suficient de grăitoare.

Adrian se strecură în faţa ei, împiedicând-o efectiv să vadă, fiind mult mai înalt decât ea. Caroline se concentră din nou pe situaţia din acel moment. Nu se îndoia că Adrian o făcuse intenţionat, şi, dacă îi permitea să scape nepedepsit, data viitoare avea să facă ceva mai rău.

– Scuză-mă, Adrian, spuse ea politicoasă. Având în vedere că eşti atât de înalt, dă-mi voie să stau în faţa ta, ca să vedem amândoi.

Yates ridică privirea şi zâmbi, fără a vedea – sau poate alegând să ignore – expresia acră de pe faţa lui Adrian.

– Bună idee. Vino aici în faţă, Caroline.

Testele de dirijare decurseră bine. În prezent, se lucra la partea de ţinte staţionare, şi toate componentele funcţionară la parametri acceptabili. Datele se afişau în flux continuu pe ecran, fiecare element fiind verificat rapid şi notat prin raportare la listele imprimate pe care le aveau toţi cu ei.

Cele patru avioane aterizară cu bine, iar atmosfera din camera de comandă deveni brusc mai relaxată, ajungând aproape la un fel de veselie ameţitoare. Echipa care lucra la lasere se adună în jurul locotenent-colonelului Picollo, şi discutară cu toţii despre rezultatele testelor. Iniţial, Caroline fu surprinsă de cât de bine cunoştea acesta subiectul, dar apoi îşi dădu seama că nu era cine ştie ce surpriză. În fond, el şi ceilalţi piloţi lucrau la acest proiect de ceva vreme; ar fi trebuit să fie de-a dreptul retardaţi ca să nu absoarbă o parte dintre informaţii.

– S-ar putea să mai aibă şi colonelul câteva întrebări, spuse acesta în final, dar se pare că de acum putem începe testele pentru a vedea cât de bine ţinteşte şi urmăreşte obiectele în mişcare.

Un braţ se strecură în jurul taliei ei, iar Caroline deveni brusc rigidă. Întoarse rapid capul. Maiorul Deale îi zâmbi larg, strângându-şi braţul mai tare în jurul ei. În spatele lui, văzu alţi piloţi care priveau şi rânjeau şi ei. Arătau toţi ca nişte postere pentru o convenţie

stomatologică. Fu cuprinsă de mâhnire. La naiba, începuse deja.

– Deci, frumoaso, unde vrei să mergem la cină diseară? întrebă maiorul.

– la mâna, Daffy, răsună o voce înșelător de blândă din spatele lor. Dr. Evans va fi cu mine diseară.

Era imposibil să nu își dea seama cine vorbise. Chiar dacă nu ar fi recunoscut acele tonuri calme și profunde, și-ar fi dat seama după felul în care începu inima să-i zvâcnească sălbatic, iar plămânii i se contractară brusc, tăindu-i răsuflarea.

Toată lumea se răsuci imediat pe călcâie. Mackenzie încă purta costumul de-pilot, ținându-și casca sub braț. Părul lui negru era leoarcă de transpirație și lipit de cap, iar ochii îi erau roșii din cauza forțelor gravitaționale suportate. Expresia îi rămase calmă și distantă când îi privi.

– Eu am văzut-o primul, protestă maiorul Deale, dar își desprinse brațul de pe talia ei. La naiba, Prăsilă, nu poți să arunci pur și simplu o privire și să decizi...

– Ba pot, spuse Mackenzie, apoi se întoarse spre Picollo și începu să-l asedieze cu întrebări.

Maiorul se întoarse și o studie încet pe Caroline, ca și cum abia atunci ar fi văzut-o cu adevărat pentru prima dată, și poate chiar așa și era. Până în acel moment, nu fusese decât o față rezonabil de drăguță, o glumă, dar acum trebuia s-o vadă ca pe o persoană.

– Nu l-am mai văzut niciodată pe Prăsilă să facă așa ceva, și îl cunosc de cincisprezece ani, spuse el gânditor.

– Eu nu-l cunosc deloc, răspunse Caroline pe un ton tăios. Adică, abia aseară l-am întâlnit prima dată. Întotdeauna e atât de autoritar?

– Prăsilă? Autoritar?

Maiorul își țuguie buzele.

– Despotic, explică săritoare Caroline. Tiranic. Chiar poruncitor.

– O, în sensul *ăsta* autoritar. Adică vrei să ştii dacă obişnuieşte să îşi recruteze femei pentru a-i ţine companie la cină?

– Da, cam aşa ceva.

– Nu. E prima dată. De obicei, sar femeile pe el grămadă. Îl iubesc de se prăpădesc. Ţine de atractivitatea profesiei, ştii, de ispita sălbăticiei. Femeile *adoooră* uniformele, dar, dincolo de ea, e de fapt sec şi plictisitor.

– Daffy...

Vocea calmă era răbdătoare, dar avea un ton de avertizare.

Atunci, maiorul privi peste umărul lui Caroline şi zâmbi larg:

– Tocmai te ridicam în slăvi.

– Am auzit.

Mackenzie era chiar lângă cotul ei, dar Caroline nu îndrăzni să îl privească. Îl rugase insistent cu o seară în urmă să nu atragă în nici un fel atenţia asupra ei, dar iată că acum, când se întâlneau din nou, mai că îi atârnase o pancartă de gât pe care să scrie: „femeia lui Mackenzie". Se străduí să îşi stăpânească impulsul de a-i îndesa un pumn în stomac. În primul rând, violenţa era rareori o soluţie. În al doilea rând, era şeful de proiect, şi ar fi fost o mişcare foarte proastă pentru cariera ei. Iar, în al treilea rând, colonelul părea să fie făcut din oţel călit, şi probabil şi-ar fi rupt mâna.

Aşadar, optă pentru o atitudine prudentă şi se concentră asupra maiorului Deale.

– Daffy? De la răţoi?

– Nu, spuse imediat Mackenzie cu o plăcere crudă. De la movilă.

– Adică o movilă de om, adăugă căpitanul, care se aflase în grupul ce urmărise monitoarele.

– Adică... *prost grămadă*, spuseră şi alţii la unison.

– Movilă, repetă Caroline. Forme de relief. Daffy Deale. Daffydeale. *De-ar fi, deal e!* încheie ea, izbucnind în râs.

Maiorul îi aruncă lui Mackenzie o privire răutăcioasă.

– Cândva, aveam o poreclă bună, masculină. Concisă. Care te punea pe gânduri. Provocatoare. „Marele". E o poreclă bună, nu-i așa? Marele Deale. Stârnea curiozitatea femeilor. Era doar un joc de cuvinte legat de numele meu sau exista vreun sens mai profund? Apoi a venit acest... acest spărgător de petreceri, și a început să mă strige Daffy și Movilă, și așa mi-a rămas numele.

Mackenzie zâmbi. Caroline îl observă cu colțul ochiului, iar reacția pe care încercase s-o ignore se făcu din nou simțită cu forță deplină. Fu cuprinsă deodată de fierbințeală și răceală. Simțea fiori străbătându-i spatele, dar pielea îi era fierbinte.

– Ai putea să vii în biroul meu peste o jumătate de oră, dr. Evans? întrebă atunci colonelul.

Caroline detesta felul în care punea sub formă de întrebare ceva ce, după cum o arăta tonul, era clar un ordin.

Se întoarse și îi zâmbi larg.

– Dacă insiști, colonele.

În ochii lui sclipi înțelegerea faptului că îl forțase să se exprime de-a dreptul poruncitor, dar nu ezită.

– Insist.

– Ne vedem într-o jumătate de oră.

Când porni alături de ceilalți spre propriile birouri, Adrian se opri lângă ea.

– Deșteaptă mișcare, spuse el, pe un ton de ostilitate fățișă. Pune-te bine cu șeful cel mare, și nu contează dacă o dai în bară profesional.

Caroline își menținu privirea în față.

– Eu n-o dau în bară profesional.

Nu avea nici un rost să nege că ar fi avut vreun soi de relație cu Mackenzie, așa că nu se mai obosi să încerce.

Cal aruncă o privire în spate, îl văzu pe Adrian mergând alături de ea și încetini pentru a le permite să-l ajungă din urmă.

– Partea complicată începe cu ţintele în mişcare, dar până acum nu au fost prea multe probleme cu programul. E aproape înspăimântător cât de bine au decurs testele.

Adrian porni în faţă fără a răspunde, iar Cal fluieră încet printre dinţi.

– Nu e tocmai cel mai mare susţinător al tău, nu-i aşa? Când s-a aflat că tu vei fi înlocuitorul lui Walton, Adrian a făcut câteva comentarii răutăcioase, dar nu mi-am dat seama că e război pe faţă. Care e problema?

– Conflict de personalitate, răspunse Caroline, ştiind că încercarea de a da vina pe altcineva era un alt exerciţiu fără rost.

Cal păru îngrijorat.

– Trebuie să funcţionăm bine ca echipă, altfel colonelul Mackenzie va cere să fim toţi înlocuiţi, iar asta nu va da bine pentru noi pe viitor. Există un termen-limită pentru aceste teste. Vor să obţină rezultate bune, pe care să le prezinte congresului şi presei când va fi cazul să se voteze finanţarea, iar asta va fi peste câteva săptămâni, cred.

– Sunt capabilă să îl ignor pe Adrian, îl asigură ea.

– Sper. Am să încerc să fiu mediator pe cât pot, dar la un moment dat voi doi va trebui să colaboraţi.

– Când e vorba despre muncă, consider că suntem amândoi suficient de profesionişti cât să lăsăm deoparte disensiunile. Dar mulţumesc pentru intenţie.

Cal aprobă din cap, apoi îi zâmbi.

– Deci bunul colonel e interesat. A arătat-o destul de clar, nu-i aşa?

– Fără motiv, spuse ea cu înverşunare.

– Poate din punctul tău de vedere, dar nu şi din-tr-al lui.

Era o prostie din partea ei, dar începu să aştepte cu nerăbdare întâlnirea cu Joe Mackenzie în intimitatea biroului lui. Şef de proiect sau nu, avea să-i spună câteva lucruri. La ora stabilită, ceru indicaţii cum să ajungă

la baraca Quonset potrivită şi traversă cu paşi mari pista de avioane, mânată de furie.

Biroul exterior era ocupat de sergentul Vrska, un tânăr solid care părea mai potrivit într-o echipă profesionistă de fotbal american decât într-un birou, dar care o întâmpină pe Caroline agreabil şi o introduse în biroul privat al colonelului.

Mackenzie făcuse un duş şi se schimbase în uniforma de serviciu de vară; albastrul materialului nu făcea decât să sublinieze albastrul-deschis al irişilor lui. Se lăsă pe spate în scaun şi o privi calm, ca şi cum ar fi aşteptat o explozie de furie.

Caroline se gândi să explodeze, deşi era evident că Mackenzie se aştepta la aşa ceva. Un lucru era clar: atmosfera ar fi devenit tensionată. Dacă şi-ar fi ieşit din fire , nu ar fi reuşit decât să îi ofere lui un avantaj. Colonelul nu o invită să ia loc, dar ea o făcu oricum, apoi îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate, atitudinea ei arătând clar că mişcarea de deschidere îi aparţinea lui.

– Ţi-am citit dosarul, spuse el. Impresionante calificări şi competenţe. Ai fost întotdeauna înaintea grupului tău de vârstă în şcoală, ai început facultatea la şaisprezece ani, ai terminat-o la optsprezece, ţi-ai luat masteratul la nouăsprezece ani, iar doctoratul la douăzeci şi unu. Boling-Wahl te consideră unul dintre cei mai străluciţi fizicieni din ţară, dacă nu chiar din lume.

Caroline nu ştia la ce se aşteptase, dar în nici un caz să îi fie enumerate realizările. Îl privi prudentă.

– Nu ai ieşit niciodată cu băieţii, continuă el.

Caroline fu cuprinsă brusc de panică, gândurile învălmăşindu-i-se în vreme ce încerca să anticipeze unde voia să ajungă cu o asemenea introducere.

– Nu în liceu, ceea ce e pe jumătate de înţeles, având în vedere vârsta şi cât de mult aveai de învăţat, dar nici în facultate sau după. Nu ai avut niciodată un prieten, şi cu asta, basta. Pe scurt, nu ai absolut deloc experienţă în a face faţă unor tipi zurbagii cum sunt băieţii

mei. Te-a deranjat faptul că maiorul Deale și-a pus brațul în jurul taliei tale.

Caroline nu spuse nimic, doar continuă să-l privească.

– Trebuie să lucrăm toți împreună, fiindcă avem multe de făcut și nu ne-a rămas mult timp la dispoziție. Nu vreau ca moralul echipei să fie deteriorat de ostilitate și nu vreau să fii nevoită să înduri din partea băieților mei comportamente care te-ar face să te simți prost. Sunt bărbați și își trăiesc viața la limită, zburând pe marginea prăpastiei. Sunt sălbatici și aroganți și au nevoie să se descarce de tensiune, de regulă folosindu-se de băutură, femei și cascadorii stupide. Un mijloc de a-i împiedica să se dea la tine ar fi să transform baza într-o zonă de război, situație în care toți te-ar detesta și nu ar putea să lucreze cu tine, ceea ce ar împiedica desfășurarea proiectului. Cealaltă opțiune ar fi să-i lași să creadă că ești a mea.

Lui Caroline nu îi plăcu exprimarea lui.

– E o sugestie atât de primitivă, încât mă mir că nu are păr peste tot.

– Atunci nu te vor mai deranja, continuă el, ignorând comentariul ei. De fapt, vor fi de-a dreptul protectori.

Caroline se ridică și începu să se învârtă prin biroul lui.

– Nu vreau decât să fiu lăsată în pace pentru a-mi face treaba. Cer chiar atât de mult? De ce ar trebui să mă ascund în spatele unei false relații?

– În primul rând, ei pornesc toți de la premisa că ai avut experiențele normale pentru o femeie de vârsta ta.

Caroline se încruntă spre el, deranjată de felul în care formulase fraza. „Vârsta" ei, chiar așa! Vorbise de parcă ar fi fost gata să-și depună dosarul de ieșire la pensie.

– Nu le va trece prin cap că gesturile lor ar putea, de fapt, să te sperie, continuă el. Mai există și posibilitatea ca unele glume de-ale lor să nu fie chiar atât de neînsemnate, s-ar putea ca unii dintre ei să-ți facă avansuri serioase, și lucrurile ar putea lua o întorsătură

urâtă dacă i-ai respinge ferm. Nu îmi pot permite întreruperile în program care ar apărea dacă m-aş vedea nevoit să formulez plângeri disciplinare împotriva vreunuia dintre băieţii mei. Am nevoie de ei şi am nevoie de tine. Ba chiar, dacă ar afla că eşti virgină, asta nu ar face decât să înrăutăţească situaţia. Cel mai bine este să le arăţi clar că nu eşti de nasul lor prefăcându-te că ai o relaţie cu altcineva, iar singurul bărbat de la bază pe al cărui teritoriu nu ar îndrăzni să intre sunt eu. Aşa că, începând din acest moment, ei trebuie să creadă că eşti a mea. Nu ai altceva de făcut decât să te porţi măcar pe jumătate prietenește cu mine în faţa lor, în loc să mă priveşti furioasă, de parcă ai vrea să-mi vezi capul pe un platou.

– Cu un măr îndesat în gură, murmură ea.

Apoi conştientiză înţelesul vorbelor care-i scăpaseră şi se zgâi la el copleşită de ruşine, cu ochii mari şi sângele colorându-i obrajii. La naiba, de ce nu izbucnise într-un râs zgomotos când el menţionase că era virgină? Acum era prea târziu să mai nege.

Joe o privea în continuare cu aceeaşi expresie de calm şi detaşare, dar îşi ţinea ochii mijiţi şi o fixa cu o intensitate stranie.

Caroline nu îndrăzni să susţină acea privire pătrunzătoare. Sentimentul de jenă era aproape insuportabil. Făcu apel la ultimele ei rămăşiţe de sânge rece şi spuse:

– În regulă.

Apoi, pentru a doua oară în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, cedă impulsului puternic de a fugi de el.

capitolul 3

Preţ de câteva minute după ce Caroline efectiv fugise din biroul lui, Joe rămase nemişcat, sprijinit de spătarul scaunului, cu mâinile prinse la ceafă şi cu un mic zâmbet de satisfacţie curbându-i colţurile gurii ferme.

Deci chiar era virgină. Nu făcuse decât o presupunere, dar se dovedise una corectă. O femeie cu experienţă nu ar fi fost atât de jenată sau de pierdută, neştiind ce să spună sau să facă. Draga de ea. În pofida inteligenţei ei, era complet ignorantă şi naivă în materie de bărbaţi şi sex, iar reflexul pe care şi-l formase în tinereţe, când probabil vreun idiot o speriase de moarte încercând să o pipăie, devenise răspunsul ei standard atunci când avea de-a face cu atenţia unui bărbat.

Sosise în birou înainte de ivirea zorilor, gândindu-se mai mult la ea decât la zborul care îl aştepta, şi, într-un impuls de moment, ceruse să-i vadă dosarul. Fusese o lectură interesantă. Imediat ce începuse şcoala, fusese separată de cei din grupa ei de vârstă, iar reacţia ei în faţa izolării sociale inevitabile fusese de a se dedica studiilor, lărgind astfel prăpastia pe măsură ce o luase înaintea colegilor ei de şcoală. Aceste detalii nu fuseseră indicate concret în dosarul ei, desigur; hârtiile impersonale nu făcuseră decât să enumere cifre şi realizări, cu excepţia verificării detaliate de securitate, în care se menţionase lipsa unei relaţii personale cu un bărbat – vreodată –, dar nici profilul ei psihologic, nici o anchetă detaliată nu dezvăluiseră indicii privind tendinţe homosexuale. În istoricul ei profesional apăreau câteva situaţii în care dr. Evans nu se înţelesese bine cu câte un coleg de muncă, întotdeauna bărbat, dar, cum domeniul fizicii era dominat de bărbaţi, acest detaliu nu era în sine relevant.

Amintindu-şi cum reacţionase în faţa lui cu o seară în urmă, Joe începu să reflecteze. Oare atitudinea ei atât de ţepoasă se datorase faptului că fusese întotdeauna oaia neagră, din punct de vedere social, emoţional şi fizic, pe toată durata copilăriei şi a adolescenţei ei? Cei de vârsta ei o evitaseră, cel mai probabil, iar colegii de clasă nu fuseseră interesaţi să socializeze cu cineva care, în comparaţie cu ei, era încă un copil. Până se maturizase fizic suficient cât să nu mai conteze diferenţa, modelul de comportament se fixase deja în mintea ei, şi îşi

construise atâtea sisteme de apărare, încât nimeni nu putea trece de toţi acei spini.

Singurul mod prin care un bărbat s-ar fi putut apropia de ea era dacă ar fi deschis ea însăşi porţile, ceea ce era prea puţin probabil să se întâmple. Pe de altă parte, văzuse cât de tare se crispase când Daffy îşi pusese braţul în jurul taliei ei, şi răspunsul îi aparuse fulgerător în gând. O clipă mai târziu, îşi pusese planul în aplicare.

Munca era importantă pentru ea. De dragul carierei era dispusă să accepte o falsă relaţie cu el, deşi îi spusese clar cu o seară înainte că nu voia să devină ţinta bârfelor. Ştia că avea să ajungă subiect de bârfă indiferent de circumstanţe, căci pur şi simplu nu era genul de femeie care se pierdea în decor. Când îi ceruse să aleagă între a se preface că avea o relaţie cu el şi a îndura bârfele, pe de o parte, şi posibilitatea de a nu i se mai permite să lucreze deloc la proiectul Night Wing, pe de altă parte, Caroline alesese prima opţiune. Exact aceasta era reacţia pe care se bazase el când îşi construise argumentul.

Acum, restul bărbaţilor aveau s-o lase în pace, lăsându-i lui cale liberă, şi intenţiona să se folosească din plin de acest avantaj. Era nevoie să petreacă timp cu el, să înceapă să-l cunoască, să înveţe să se relaxeze în prezenţa lui.

Seducerea ei avea să fie cea mai plăcută misiune în care se angajase vreodată. Să îmblânzească mica aricioaică în pat avea să fie chiar mai palpitant decât depăşirea vitezei de trei machi.

Caroline nu îndrăzni să se întoarcă la muncă; ştia că tulburarea i se citea pe faţă cu uşurinţă, iar Adrian ar fi făcut vreun comentariu răutăcios cum că ar fi trebuit să se ocupe de viaţa ei amoroasă doar în timpul liber. Intră glonţ în cea mai apropiată toaletă şi se refugie într-un separeu.

Tremura din cap până în picioare și se simțea ciudat de aproape de a izbucni în lacrimi. Ea nu plângea decât rar, știa că nu rezolva nimic, ci doar se alegea cu nasul înfundat. Chiar și mai ciudat era faptul că fusese din nou abătută din drum în mod rușinos și sosise clipa să accepte realitatea.

Nu ceva din ceea ce făcuse colonelul Mackenzie reușise o asemenea atât de tare; propriile ei reacții față de el erau înspăimântătoare. Inteligența nu făcea nici cât o cenușă degerată dacă își ascundea capul în nisip și refuza să recunoască adevărul. Își permisese să devină prea încrezătoare în abilitatea ei de a ține bărbații la distanță folosindu-se de limba ei ascuțită; colonelul nu numai că nu părea intimidat de această atitudine – naiba să-l ia de bărbat, părea chiar să-i placă! –, dar poate că până în acel moment reușise să se apere de toți ceilalți bărbați doar fiindcă nu se simțise atrasă de nici unul dintre ei. Respirația tăiată, atacurile de panică, bătăile înnebunite ale inimii ei și comportamentul laș nu puteau însemna decât un singur lucru: atracție sexuală. Fiind o femeie inteligentă, impulsul ei instinctiv fu să fugă pentru a se salva.

Se iertă că nu recunoscuse imediat semnele, fiindcă, în fond, era prima dată când trecea prin așa ceva. Nu știuse nici cum să conducă o mașină prima dată când se urcase la volan. Fusese întotdeauna ușor nedumerită de trucurile uneori febrile la care apelau ambele sexe când încercau să atragă pe cineva de sex opus, dar acum știa ce stătea la baza lor. Gonadele. Era deconcertant să fii trădat de propriile glande.

Iar acum trebuia să se descurce cu această situație în care se înfundase cumva. Era sigură că, dacă se străduia, putea găsi o altă soluție, dar mintea ei părea să refuze să funcționeze. Era probabil un efect secundar al activității excesive a gonadelor. În fond, gânditul nu era prielnic împerecherii.

Încercă să-și organizeze gândurile. În momentul de față, acceptase să se poarte de parcă ar avea o relație

cu Joe Mackenzie, pentru ca bărbații s-o lase în pace și să-și poată face treaba și, în același timp, ca bărbații să nu fie distrași de ea. Oare colonelul se prefăcea că avea o relație cu toate femeile aflate la bază? De ce tocmai ea? Ce anume la ea era atât de deranjant încât trebuia să fie *neutralizată*? Știa că era o femeie rezonabil de atrăgătoare, dar cu siguranță nu era o femeie fatală.

Și ce anume era de așteptat să facă pentru a da impresia că era implicată într-o relație cu el? Să discute chestii de complezență și să zâmbească? Considera că s-ar putea descurca mulțumitor cu așa ceva. Nu încercase niciodată să gângurească ca o turturea îndrăgostită, așa cum le văzuse pe unele femei, dar nu putea fi chiar atât de greu. Dar dacă el își închipuia că această pseudorelație implica îmbrățișări și sărutări, avea să fie nevoită să renunțe imediat, căci inima ei pur și simplu nu ar rezista unui asemenea efort. Atâta adrenalină gonindu-i prin vene nu avea cum să fie bună pentru sănătate.

Dar situația nu era imposibil de gestionat. Dacă își păstra capul pe umeri și își amintea să nu se încreadă în el oricât de rezonabil ar fi părut, avea să fie în regulă probabil.

Cu acest gând instalat ferm în minte, își îndreptă umerii și ieși din refugiu. Când traversă pista, căldura deșertului o lovi dogoritor în creștetul capului și îi arse brațele. Totul pâlpâia în jurul ei, iar urechile îi erau asaltate de răgetul constant al motoarelor cu reacție al avioanelor ce decolau și aterizau. Piloți și membri ai personalului auxiliar mișunau peste tot, ocupându-se de necesitățile uriașei baze. Activitatea îi stârnea entuziasmul, și chiar mai palpitant era gândul că lucra la dezvoltarea celui mai avansat avion de vânătoare conceput vreodată.

Munca fusese dintotdeauna salvarea ei. Îi făcea plăcere și i se dedica, fiindcă era singurul domeniu din viața ei în care excela, în care chiar își găsea locul. Îi era familiară și îi aducea alinare, deși nu se îndoia că Adrian

Pendley avea să se străduiască din răsputeri să îi strice plăcerea. Ei bine, dacă putea să-l ignore pe Mackenzie, putea cu uşurinţă să-l ignore şi pe Adrian.

Chipul provocator şi puternic bronzat al colonelului îi apăru în faţa ochilor, formându-se printre valurile de căldură, şi Caroline se împiedică de marginea pistei înainte de a-şi recăpăta rapid echilibrul. Deci nu reuşea prea bine să-l ignore pe Mackenzie; avea să devină mai bună la asta. Trebuia, pentru binele ei.

După cum se aşteptase, când reintră în birou cu hainele ude de transpiraţie şi cu şuviţe de păr lipindu-i-se pe faţă, Adrian ridică privirea spre ea şi rânji sarcastic.

– Nu ştiai că e prea cald pentru o tăvăleală rapidă? Ai să înveţi să le păstrezi pentru un weekend în Vegas.

Yates ridică ochii şi se încruntă. Caroline îi surprinse privirea şi ridică din umeri, pentru a arăta că nu-i păsa.

Programul laser era complet dezvoltat; rolul lor era să rezolve eventualele probleme, şi, cum testele din ziua respectivă decurseseră bine, nu prea aveau mare lucru de făcut în afară de a recapitula ceea ce văzuseră. Apoi discutară despre următorul test planificat, primul în care urma să se folosească o ţintă mobilă. Avioanele care aveau să fie folosite la următoarele teste nu erau cele două care zburaseră în ziua aceea, iar sistemele lor de dirijare fuseseră deja verificate ca parte a programului de mentenanţă implementat cu regularitate. Toate acestea fuseseră făcute înainte de sosirea lui Caroline la bază. Trebuiau totuşi verificate sistemele de pe avioanele care zburaseră în acea zi, aşa că ea, Yates şi Adrian se schimbară în salopete pentru a se ocupa de acest aspect. Cal rămase la birou, pentru a verifica din nou datele de pe computer.

– Toţi tehnicienii care colaborează la proiectul Night Wing s-au înţeles bine, spuse Yates în drum spre hangar. A fost una dintre cele mai reuşite operaţii dintre toate la care am participat.

– Atunci n-o da acum în bară insultând unul dintre tehnicieni, spuse Adrian.

Yates se opri şi se răsuci pe călcâie pentru a-l înfrunta pe Adrian.

– Ajunge, spuse el pe un ton neutru.

– Ăsta este adevărul. Ştii că are o reputaţie de persoană dificilă.

– Ştiu ceea ce aud, şi nu Caroline e cea care se poartă mizerabil. Sper că nu trebuie să-ţi amintesc, colonelul Mackenzie poate cere înlocuirea oricărui membru al acestei echipe cu un singur telefon, şi ar face-o fără să clipească dacă ar considera că frecuşurile dintre oricare dintre noi împiedică munca la proiect. Dacă se ajunge la aşa ceva, munca la Boling-Wahl practic s-ar încheia, şi asta e valabil pentru amândoi.

Caroline îşi îndesă adânc mâinile în buzunarele salopetei. Deşi mânia lui Yates fusese îndreptată împotriva lui Adrian, ştia că poziţia ei la Boling-Wahl era uşor nesigură din cauza dificultăţilor apărute în trecut la câteva proiecte. Unul dintre aceste incidente fusese cu Adrian. Faptul că i se ceruse să lucreze din nou cu el putea fi un soi de test, iar locul ei de muncă depindea de cât de bine se descurca în situaţia dată.

Adrian se întoarse şi îi aruncă o privire întunecată.

– O să stau departe de ea, murmură el în final, dacă stă şi ea departe de mine.

Apoi porni cu paşi mari în faţa lor.

Yates oftă, iar el şi Caroline îşi reluară drumul, dar într-un ritm mai lejer.

– Ignoră-l cât de mult poţi, o sfătui el. Nu mi-am dat seama că situaţia dintre voi doi e atât de ostilă.

– Eu nu sunt ostilă, spuse Caroline surprinsă.

Yates o privi gânditor.

– Nu, cred că nu eşti. Dar *el* e. E vorba pur şi simplu de antipatie reciprocă sau s-a întâmplat ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu?

Caroline ridică din umeri.

– Nu cred că e mare secret. Mi-a făcut avansuri când am început să lucrez la Boling-Wahl şi l-am refuzat.

– Ah. Un orgoliu rănit.

– Aș fi înțeles dacă am fi avut o relație și ne-am fi despărțit ulterior, dar nu s-a ajuns niciodată la un asemenea nivel de intimitate. Presupun că nu reacționează prea bine când e respins.

– Asta a fost tot? Ai refuzat să ieși cu el? întrebă Yates sceptic.

– Nu tocmai. A încercat să mă bage în pat.

– Și tu...?

Caroline își păstră privirea ațintită înainte, dar își simți obrajii încingându-se din nou.

– A fost... Ei bine, a fost o încercare destul de brutală, dacă înțelegi ce vreau să spun, și nu reușeam să-l fac să înțeleagă că nu sunt interesată. M-am străduit să fiu politicoasă, dar nu a funcționat, și refuza să mă lase să plec. Așa că i-am spus că m-aș fi angajat la o grădină zoologică dacă aș fi vrut să fiu pipăită de o maimuță.

Yates chicoti:

– Nu foarte elegant, dar eficient.

Nu era singurul lucru pe care i-l spusese lui Adrian, dar considera că recunoscuse suficient.

– S-a simțit ofensat.

– Va trebui să învățați să colaborați pe durata proiectului.

– Înțeleg. N-am să-i răspund la provocări. Dar, dacă pune din nou mâna pe mine, îl avertiză ea, n-am să reacționez prea bine.

Yates o bătu pe braț.

– Dacă pune mâna pe tine, dă-i cu ceva în cap.

Așa și avea de gând.

Își petrecură restul zilei verificând sistemele de ghidare ale celor două avioane, și totul părea în regulă. Văzând echipele de mentenanță strecurându-se în, pe dedesubt, pe deasupra și în jurul aeronavei negre și lucioase, scena îi aminti lui Caroline de Gulliver înconjurat de liliputani. Cabluri și furtunuri șerpuiau peste tot, brăzdând podeaua hangarului.

Adrian nu vorbi cu ea decât strict legat de ceea ce aveau de făcut, lucru care îi conveni lui Caroline. Era

bun în profesia lui, şi, câtă vreme se limita la ea, nu avea nimic împotriva lui. Poate că mustrarea lui Yates avusese efect asupra lui.

De-abia spre sfârşitul după-amiezii terminară de verificat temeinic cele două sisteme, iar Caroline se retrase bucuroasă. Gândul la un duş lung şi rece îi zăbovea în minte. Se întoarse în birou fără a se mai obosi să se schimbe de salopetă, luându-şi pur şi simplu hainele şi verificând ca totul să fie încuiat. Securitatea impunea ca nimic să nu fie lăsat afară pe birouri.

Când ajunse la locuinţa ei, fixă aerul condiţionat la o temperatură mai scăzută şi rămase în faţa aerului rece timp de un minut, oftând de uşurare. Exista şi un avantaj în a folosi camere mici: se răcoreau rapid. Oricum, se putea considera norocoasă că avea două camere. Prima încăpere era o combinaţie între cameră de zi, sală de mese şi bucătărie, ceea ce însemna că jumătate din ea era ocupată de o canapea oarecare şi un scaun asortat, cu o măsuţă de cafea zgâriată din imitaţie de lemn, iar cealaltă jumătate – de o bucătărie minusculă şi o masă de melamină ponosită cu două scaune. Culoarea predominantă părea a fi verdele spitalicesc. Camera avea circa paisprezece metri pătraţi şi dădea direct spre dormitor. Dormitorul şi baia luate împreună aveau cam aceeaşi suprafaţă ca încăperea din faţă. Se afla acolo un pat care era, teoretic, de două persoane, dar nu prea se încadra în definiţie, dar, fiindcă dormea singură, nu conta. Dormitorul includea şi o comodă cu sertare plină de urme, un dulap îngust şi o baie micuţă, în care de-abia dacă încăpeau elementele esenţiale unei băi, şi asta doar fiindcă locul căzii de baie fusese luat de o micuţă cadă de duş. Era un spaţiu în care se putea trăi acceptabil, dar nu se vedea ataşându-se de el.

Partea bună era că unul dintre primele lucruri pe care le făcuse fusese să înlocuiască becurile din baie cu altele mai puternice, care să-i asigure suficientă lumină cât să se machieze. Probabil avea cea mai luminoasă baie de la bază. Îi plăcea ideea.

Făcu dușul lung și răcoros pe care și-l promisese, închizând tot mai mult din apa fierbinte pe măsură ce se obișnuia cu răcoarea, până când apa ce curgea peste ea ajunse satisfăcător de rece. Se simți revenindu-și la viață când pielea ei supraîncinsă absorbi umezeala. Nu închise apa decât când începu să tremure, apoi se frecă viguros cu prosopul și se îmbrăcă în pantaloni largi de bumbac și un tricou mare, ceea ce se potrivea perfect cu standardele ei de confort.

Apoi se gândi să ia masa. Hotărâse încă de la început să mănânce în locuința ei cât de des posibil, așa că își aprovizionase bucătăria minusculă cu câteva alimente de bază. Stătea în fața ușii deschise a unui dulap de bucătărie încercând să decidă ce să mănânce, când cineva îi bătu la ușă:

– Cine e? strigă ea.

– Mackenzie.

Nici n-ar fi fost nevoie să se prezinte, constată Caroline iritată, apropiindu-se de ușă și deschizând-o. Ar fi fost suficient să murmure ceva cu vocea lui profundă. Se înfipse în prag și simți căldura instalându-se în jurul ei ca o pătură sufocantă.

– Ce dorești? întrebă ea.

Joe nu purta uniforma, dar blugii moi, ghetele roase și tricoul alb erau bizar de tulburătoare, în timp ce inevitabilii ochelari de soare întunecați, de pilot, îi ascundeau ochii. Lui Caroline nu îi plăcu imaginea; nu voia să știe cum era Joe în afara programului.

– Cina, spuse el.

Caroline își încrucișă brațele.

– Nu-ți dau de mâncare.

– Nu, eu îți dau ție, spuse el blând. Ai uitat? I-am spus lui Daffy că vei fi cu mine în seara asta, și până mâine va afla toată lumea dacă nu se întâmplă asta.

Cu mare greutate, Joe reuși să-și păstreze vocea blândă și privirea ațintită asupra chipului ei, fiindcă era evident că nu purta sutien. Tricoul subțire de pe ea dezvăluia clar forma sânilor ei obraznici și cercurile mai

întunecate ale sfârcurilor. Fiecare mușchi din corpul lui se tensionă sub efectul excitării tot mai intense.

– Doar un cheeseburger, o ispiti el, folosind tonul cald pe care îl adoptase adesea pentru a liniști iepele agitate. Nici măcar nu trebuie să te schimbi. Încalță-te doar, și plecăm de la bază să găsim un local cu hamburgeri.

Caroline ezită. Gândul la un cheeseburger era tentant, mai ales că tocmai fusese pe punctul de a alege între două mărci de cereale.

– În regulă, decise ea brusc. Așteaptă-mă un minut.

Dădu fuga în dormitor și încălță o pereche de sandale, apoi își trecu un pieptăn prin păr. Își văzu în oglindă fața proaspăt spălată și se întrebă dacă era cazul să se machieze, apoi ridică din umeri. O aștepta un cheeseburger.

Chiar înainte să iasă din cameră, își aminti că nu purta sutien și își puse în grabă unul. Nu credea că Joe ar fi observat, dar era mai bine să nu riște.

Joe nu intrase în locuința ei, ci o aștepta în fața ușii deschise. Caroline ieși, închise ușa ferm, apoi puse mâna pe clanță și o încercă, pentru a se asigura că încuietoarea se închisese. Mulțumită, își băgă cheile în buzunar.

Joe venise cu o camionetă cu benă, neagră și puternică. Caroline o privi surprinsă când Joe îi deschise portiera, dar se sui și comentă:

– Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ești genul care să conducă o camionetă, spuse ea, în vreme ce el își strecură picioarele lungi sub volan.

– Am crescut la o fermă de cai în Wyoming, spuse el. Toată viața am condus camionete. Tu ce ți-ai închipuit că aș conduce?

– O mașină cu garda joasă, roșie și ostentativă.

– Îmi păstrez pasiunea pentru viteză pentru zboruri. Ochii lui albaștri ca gheața se abătură o clipă asupra ei. Tu ce mașină ai? Știu că acum conduci una închiriată, fiindcă ai venit cu avionul, deci asta nu se pune.

Caroline se lăsă pe spate în scaun. Hotărî că îi plăcea să stea acolo sus, de unde vedea bine în jur și se simțea din ce în ce mai confortabil. Poate că acesta era efectul camionetei; era o mașină foarte practică.

– Tu ce crezi că aș conduce?

– Ceva sigur și fiabil.

– Ah!

Acea unică silabă sună ușor îmbufnat. Joe își înăbuși un zâmbet.

– Mă înșel?

– O idee.

– Atunci ce anume conduci?

Caroline întoarse capul într-o parte și privi pe fereastră.

– O mașină cu garda joasă, roșie și ostentativă.

Se împotrivise ferm ideii de a-și cumpăra ceva cuminte și liniștit. Își dorise putere, viteză și manevrabilitate și plătise o mică avere pentru a le obține.

– Cât de ostentativă? întrebă el.

– O Corvette, spuse ea și chicoti brusc la gândul contrastului dintre ei.

Joe o privi din nou. Nu se putu abține. Dusese o viață de tocilară absolută, izolată și lipsită de abilități sociale, dar focul din ea nu putea fi ascuns. Se dezvăluia în sexualitatea inconștientă a mișcărilor și a hainelor ei, în asprimea temperamentului ei, în mașina îndrăzneață pe care o conducea. Stătea cuminte pe scaunul pasagerului, dar fața îi era ridicată pentru a întâmpina vântul fierbinte ce bătea prin ferestrele coborâte. Simțea la ea o notă de sălbăticie care îi stârnea curiozitatea și se foi agitat în scaun, căci blugii îi păreau dintr-odată prea strâmți.

Îndeplinirăformalitățile de ieșire pe poartă, apoi Joe viră camioneta în direcția în care soarele asfințea, arzând în nuanțe de roșu și auriu în fața lor. Caroline nu părea dornică de a face conversație; Joe se simțea și el confortabil în tăcere, așa că nu încercă să o întrerupă.

Caroline nu se putea abține să nu îi arunce câte o privire, o dată la câteva minute, deși își întorcea grăbită capul spre apus. Tricoul îi dezgolea brațele puternice, bronzate intens de soarele deșertului. Avea atât de mulți mușchi, încât era de-a dreptul intimidant. Știa că piloții de vânătoare făceau sport în mod regulat, fiindcă o masă musculară densă părea să-i ajute să reziste efectelor forțelor gravitaționale pe care le îndurau, dar constituția lui era oarecum diferită. Era puternic – evocând în mintea ei forța unei pantere sau a unui lup – grație unei vieți pe care și-o petrecuse muncind și folosindu-și corpul. Soarele îi contura profilul în auriu, dezvăluind fără milă structura osoasă tăioasă a feței lui, pură și aspră precum chipul unui războinic antic bătut pe o monedă.

Caroline îi studie nasul subțire și lung, fruntea lată și pomeții înalți, parcă sculptați. Gura îi era aproape brutal de proeminentă. Vântul fierbinte bătea prin părul lui negru și bogat, ciufulind ușor părul lui tuns aproape militărește, și privirea i se încețoșă când și-l imagină pentru o clipă pe acest bărbat cu părul lung fluturându-i în jurul umerilor largi și goi. Inima îi bubui, cuprinsă de un fel de panică dureroasă, și își smulse din nou privirea de la el, dar asta nu o ajută cu nimic. Îl vedea în continuare în gând. Îi luă doar un minut să decidă că, dacă tot nu putea să și-l scoată din minte, putea să-și permită liniștită să se bucure de priveliștea pe care i-o oferea.

Întoarse capul spre el, iar privirea ei înfometată alunecă peste pieptul lui lat și puternic, oprindu-se la abdomenul plat. Pur și simplu nu se putu abține, deși nu era nici suficient de curajoasă cât să-și lase privirea să zăbovească asupra șlițului pantalonilor lui, grăbindu-se în schimb să treacă la picioarele lui lungi și musculoase.

Se trezi întrebându-l:

– Spune-mi, nu ești cam prea înalt pentru a încăpea într-o carlingă?

Joe își desprinse pentru o clipă ochii de la drum pentru a o privi, deși lentilele întunecate ale ochelarilor o împiedicară să-i citească expresia. Și-ar fi dorit să și-i dea jos.

– E cam strâmtă, răspunse el pe o voce joasă și lentă, aproape mârâită. Dar reușesc întotdeauna să întru.

Sexualitatea subtilă din cuvintele lui o lovi năucitor. Era îngrozitor de neexperimentată, dar nu și naivă, și nu avea cum să nu înțeleagă la ce se referise. Acum îi părea bine că purta acei ochelari întunecați, căci nu ar fi *vrut* să-i citească expresia. Ar fi vrut să-și ascundă fața în mâini. Ar fi vrut să sară din mașină și să alerge înapoi la bază, să se refugieze în locuința ei. Oare fusese *nebună*? Acceptase să urce în mașină cu acest bărbat, iar acum erau singuri în deșertul din Nevada, în lumina unui apus ce se întuneca rapid spre violet.

Apoi își aminti că propria ei reacție față de el era ceea ce o înspăimânta, nu ceva din ceea ce făcuse el, și se întrebă nefericită dacă n-ar trebui să-i spună să fugă acum, cât încă mai putea. La cum se holbase la el, Joe probabil se întreba deja dacă avea să reușească să se întoarcă la bază cu pantalonii pe el, deși, ținând cont de libidoul faimos al piloților în general și al piloților militari în special, era posibil să nu se împotrivească prea tare. Poate de vină pentru faptul că el părea să-i meargă la suflet cum nu reușise nici un alt bărbat până atunci erau contrastele care păreau să-l caracterizeze sau conștientizarea unei sexualități intense, dogoritoare, ce se ascundea dincolo de acea detașare rece. Și poate, dacă avea noroc, el nu avea nici o bănuială legată de furtuna din sufletul ei.

Joe era recunoscător pentru lentilele întunecate care îi apărau ochii de soare, căci îi permiteau să o studieze fără ca ea să-și dea seama. Își pusese un sutien, la naiba, dar materialul subțire ce îi ținea sânii în frâu nu reușea să-i ascundă complet sfârcurile tari ca niște pietricele. Draga de ea era excitată – iar acest lucru o deranja; îi simțea tensiunea, îi văzu tremurul ușor al corpului

pe care poziția ei nemișcată nu îl putea controla. Privirea i se întoarse asupra sfârcurilor ei, și mâinile i se strânseră mai tare pe volan când își imagină, inevitabil, cum ar fi fost să ia în gură acei muguri tari. Corpul ei reacționa atât de frumos, iar ea nici măcar nu-și dădea seama. Dacă se putea excita atât de la un comentariu obraznic, cum avea să fie când avea să ajungă, în final, să facă dragoste cu ea?

Caroline nu era singura excitată. Dacă îi mai privea sfârcurile o singură dată, ar putea fi nevoit să tragă mașina pe marginea drumului, iar ea nu era nici pe departe pregătită pentru așa ceva. Pentru a se împiedica să facă o mare greșeală, evită să o mai privească până ajunseră la localul lui favorit de fast-food pentru șoferi, care era suficient de jerpelit cât să fie interesant.

El trase lângă unul dintre difuzoare și opri motorul, apoi își scoase ochelarii de soare și îi puse pe bord.

– Ce vrei?

Caroline ar fi preferat să se exprime altfel. Se aplecă să citească meniul postat deasupra difuzorului și se încruntă, forțându-se să se concentreze asupra mâncării. Aroma divină de hamburgeri puși pe grătar, de ceapă și cartofi prăjiți umplea aerul; oare de ce mâncarea cea mai nesănătoasă mirosea întotdeauna cel mai bine?

– Un meniu cu cheeseburger și o porție mare de suc.

Joe apăsă butonul difuzorului și, când îi răspunse o voce măruntă, comandă două meniuri cu cheeseburger. Apoi se întoarse pe jumătate spre Caroline, cu umerii lați înfipți în colțul camionetei, și spuse degajat:

– Am să te sărut când ne întoarcem la bază.

Caroline se zgâi la el, inima începând să-i bubuie din nou într-un ritm nebun.

– Vreau și ceapă în cheeseburgerul meu. Multă ceapă.

– Nu trebuie să-ți fie teamă că am să încerc să te pipăi, continuă el de parcă ea n-ar fi spus nimic. Va fi doar un sărut în fața ușii tale, unde putem fi văzuți de oricine s-ar întâmpla să treacă pe acolo, și probabil cineva chiar

va trece. Nici măcar n-am să-mi încolăcesc brațele în jurul tău dacă nu vrei.

– Nu vreau să mă săruți, spuse ea, retrăgându-se în propriul ei colț de mașină și privindu-l furioasă peste spațiul ce se căsca între ei.

– Am s-o fac oricum. Toată lumea se așteaptă la asta.

– Nu mă interesează la ce se așteaptă toată lumea. Am acceptat să ies cu tine în seara asta fiindcă pare într-adevăr o modalitate bună de a-i ține pe toți ceilalți la locul lor, dar nu am acceptat nici un fel de sărut.

– Nu-ți place să te săruți?

Caroline se uită cu asprime la el. Răspunsul perfect ar fi fost că da, îi plăcea să se sărute, dar nu voia să-l sărute *pe el*. Răspunsul perfect însă ar fi fost o minciună sfruntată, și, având în vedere că inima îi palpita ca a unei fecioare din epoca victoriană la gândul de a-l săruta, nu ar fi reușit să fie convingătoare. Minciunile, descoperise ea, păreau a avea un succes mai mare când erau spuse cu o oarecare detașare.

Pe de altă parte, adevărul era cel mai rău răspuns pe care ar fi putut să i-l dea. Nu, nu îi plăcuse nici unul dintre săruturile stângace în care fusese prinsă cu de-a sila, fiindcă se zbătuse ca o pisică sălbatică să le evite, dar gândul de a-l săruta pe el îi provoca amețeală, și îi era teamă că avea să-i placă *prea* mult.

Cum Caroline nu răspunse, Joe adăugă calm:

– După ce ne întoarcem la locuința ta, descuie ușa, apoi întoarce-te și întinde-mi mâna. Am s-o iau, am să mă aplec spre tine și am să te sărut. Nu va fi un sărut lung, dar nici nu poate fi un pupic rapid. Crezi că trei secunde ar fi de-ajuns pentru tine? Apoi am să-ți dau drumul și am să-ți urez noapte bună. Fiind o bază aglomerată, ne vor vedea câțiva oameni, apoi se va răspândi zvonul că, deși nu părem a avea o aventură, cu siguranță există ceva între noi.

Caroline își drese vocea.

– Trei secunde?

Nu i se părea prea mult. Cu siguranță era în stare să nu se facă de rușine timp de trei secunde.

– Doar trei secunde, o liniști el.

capitolul 4

Cheeseburgerul – fără ceapă – și cartofii pai se dovediră delicioși, amintindu-i de acele câteva ocazii prețioase și rare din copilăria ei când i se permisese să rămână la fratele mamei ei și la soția lui, ambii cu vreo zece ani mai tineri decât părinții ei, iar unchiul Lee o răsfățase de fiecare dată cu cel mai mare și mai suculent hamburger pe care era în stare să-l mănânce, urmat de înghețată, o altă mâncare interzisă. Părinții ei îi permiseseră să mănânce șerbet sau iaurt înghețat, dar niciodată înghețată. Dacă n-ar fi fost unchiul Lee, Caroline credea că ar fi putut să ajungă la vârsta majoratului fără să cunoască plăcerile mâncării nesănătoase. Încă se mai simțea răsfățată de fiecare dată când mânca așa ceva.

După ce terminară de mâncat, Joe îi zâmbi leneș și o întrebă:

– Ai jucat vreodată la aparate?

– Nu. N-am fost niciodată la un cazinou.

– Asta se va schimba în curând.

Porni mașina, și în scurt timp ajunseră să înainteze încet pe Las Vegas Boulevard, un șir nesfârșit de lumini de neon ce pulsau în toate culorile curcubeului. Sclipeau, aprindeau săgeți, se revărsau în cascadă, explodau în șuvoaie fosforescente nesfârșite, invitând pe toată lumea, fără excepție, să guste din plăcerile la care făceau reclamă. Marile cazinouri atrăgeau cele mai multe persoane, desigur, dar un număr considerabil de oameni se plimbau pur și simplu, turiști hotărâți să vadă totul în acest oraș conceput astfel încât să-i atragă. Ținutele oamenilor erau cât se poate de diverse, variind de la pantaloni scurți la rochii de seară.

– Îți place să-ți asumi riscuri la jocurile de noroc? întrebă Caroline.

– Eu nu îmi asum niciodată riscuri.

Caroline pufni.

– Doar când vine vorba despre viața ta. M-am aflat și eu în camera de comandă azi, ai uitat? Să urci până la optzeci de grade alfa și să înduri zece G nu e ceea ce aș numi un trai prudent.

– În privința asta nu-mi asum riscuri. Iubita a fost concepută astfel încât să ne asigure un unghi de incidență nelimitat, dar capacitățile ei nu ne ajută cu nimic dacă nu știm s-o pilotăm. Mie îmi revine sarcina de a mă asigura că își îndeplinește rolul pentru care a fost construită, de a o testa complet, de a-i verifica operabilitatea și de a-i descoperi limitările. Nu pot face asta dacă nu depășesc ceea ce am făcut deja cu aeronava F-22.

– Nici unul dintre ceilalți piloți nu își forțează atât de mult limitele.

El o fixă cu o privire plină de calm.

– O vor face acum. Acum, când știu că Iubita va zbura în astfel de condiții.

– Ai făcut-o doar ca să le arăți că se poate face?

– Nu, am făcut-o fiindcă asta e treaba mea.

Și fiindcă îi plăcea la nebunie. Gândul îi răsună lui Caroline în minte. Înțelesese acest lucru chiar în ziua aceea, când Joe intrase în camera de comandă după zbor, obosit și transpirat, cu ochii roșii, cu o expresie la fel de detașată ca întotdeauna. Dar ochii îl trădaseră. Privirea lui era feroce și... exaltată, focul vieții arzând incandescent în ochii lui.

Joe parcă mașina, și făcură câțiva pași pe trotuar.

– Te simți norocoasă? o întrebă el.

Caroline ridică din umeri.

– Cum e să te simți norocos?

– Vrei să încerci?

Caroline se opri în fața intrării unuia dintre cazinouri, simțind aerul răcoros ce se revărsa prin ușile

deschise. Șiruri peste șiruri de jocuri mecanice se întindeau în fața ei, ajungând chiar și pe trotuar. Majoritatea erau ocupate de oameni care, cu mișcări automate, introduceau fisele plăcerii și trăgeau de manete. Ocazional, se auzeau strigăte de încântare când diverse cantități de monede se revărsau din mașinării, răsplătind perseverența vreunui jucător, dar în general acestea mai mult luau decât ofereau.

– E o investiție cu randament foarte prost, spuse ea, după ce studie procedura timp de câteva minute.

Joe râse încet.

– Nu ăsta e rolul lor. Nu juca niciodată dacă nu-ți permiți să pierzi, asta e regula numărul unu. Regula numărul doi e să te distrezi.

– Ei nu par să se distreze, spuse ea nesigură.

– Asta fiindcă au uitat regula numărul doi, și poate chiar și regula numărul unu. Haide, te sponsorizez eu.

Dar Caroline mai așteptă câteva minute până văzu pe cineva abandonând o mașină care nu plătise nimic de ceva vreme. Legea probabilităților spunea că șansele ca un astfel de dispozitiv să-i verse bani erau mai mari decât în cazul unei mașinării care tocmai scuipase câteva monede. Se așeză în fața ei și bagă monedele de câte douăzeci și cinci de cenți, simțindu-se ca o idioată. Joe rămase în spatele ei, râzând ușor când banditul mecanic nu îi oferi nici o recompensă. După ce investise vreo cinci dolari fără a obține nimic în schimb, Caroline începu să se simtă ofensată. Începu să bombăne avertizări și amenințări, repetând procedura – și pierzând din nou.

– Adu-ți aminte de regula numărul doi, o avertiză Joe pe un ton amuzat.

Caroline îi spuse unde putea să-și bage regula numărul doi, iar el chicoti.

Își trase scaunul mai aproape de mașinărie și bagă o fisă de douăzeci și cinci de cenți. Trase maneta, și imaginile începură să se învârtă, apoi, una câte una, se opriră la locul potrivit. Brusc, se auzi clinchetul așteptat

şi un şuvoi de monede de douăzeci şi cinci de cenţi se revărsă din fanta de jos a automatului, împrăştiindu-se pe podea. Caroline sări în sus, zgâindu-se la monedele de argint, în vreme ce alţi jucători de la automate se strânseră în jurul ei, felicitând-o, iar un angajat zâmbitor al cazinoului se apropie de ei. Apoi îi aruncă lui Joe o privire consternată.

– Atâtea monede de douăzeci şi cinci n-au să-mi încapă în buzunar.

Joe îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Caroline se zgâi la gâtul lui puternic şi bronzat şi se simţi brusc ameţită, copleşită din nou de senzaţia aceea nesuferită de delir.

Angajatul cazinoului, continuând să zâmbească, spuse:

– Ne va face plăcere să vă schimbăm monedele în bancnote.

Acceptară, şi, spre uşurarea ei, Caroline constată că şuvoiul de monede nu constituia, până la urmă, o avere, ci doar puţin peste şaptezeci de dolari. Îi returnă lui Joe banii investiţi iniţial şi îşi îndesă restul de bancnote în buzunar.

– Te-ai distrat? întrebă el când plecară de la cazinou.

Caroline reflectă.

– Cred că da, dar cam începeam să mă înfurii pe automat. Nu cred că am temperamentul potrivit pentru un parior.

– Probabil că nu, consimţi el şi o prinse de mână pentru a o trage din calea unui bărbat care nu se uita pe unde mergea.

Dar apoi nu-i dădu drumul la mână, după cum se aşteptase.

Caroline coborî privirea spre mâinile lor împreunate. Mâna lui era mare şi fermă, cu degete subţiri, cu palma aspră de bătături, dar o strângea pe a ei cu grijă, ca şi cum ar fi fost conştient de forţa lui. Nu se mai ţinuse niciodată de mână cu cineva, şi senzaţia provocată de atingerea palmelor lor era surprinzător de intimă.

Începea să-şi dea seama că teama o împiedicase să facă nenumărate lucruri plăcute până în acel moment, însă era adevărat şi că nu fusese niciodată nici măcar tentată să le exploreze. Reacţiile ei faţă de alţi bărbaţi care încercaseră să iniţieze o relaţie fizică variaseră de la plictis şi dezinteres la repulsie absolută.

Ar fi putut să-şi smucească mâna şi să şi-o elibereze. Ar fi fost cea mai prudentă decizie, dar, cumva, nu se simţea în stare de asta. Prin urmare, ignoră situaţia, prefăcându-se că mâna ei nu era cuibărită în mâna lui mult mai puternică, precum o pasăre în căutare de adăpost, şi savură în sinea ei fiecare clipă.

În cele din urmă, se întoarseră la camionetă, iar Caroline îşi dădu seama că n-ar fi vrut ca seara să se termine. Era prima ei întâlnire, dacă ţinea s-o numească astfel, şi aproape se încheiase.

Rămaseră amândoi tăcuţi pe drumul înapoi la bază, şi, inevitabil, mintea ei se opri asupra sărutului iminent. Se simţea panicată şi încântată în acelaşi timp. O altă premieră pentru ea, primul sărut pentru care îşi dăduse acceptul şi pe care îl dorea. Nu avea habar dacă avea să o ia la goană înspăimântată sau să se arunce în braţele lui.

Momentul adevărului sosi mult prea repede. Joe parcă în faţa locuinţei ei şi coborî, ocolind maşina pentru a-i deschide portiera. Mai mulţi angajaţi care aveau treabă prin zonă îi priviră cu o curiozitate indolentă, şi Caroline îşi dădu seama că Joe anticipase perfect situaţia.

Scoase cheile şi descuie uşa, apoi se întoarse spre el în strălucirea incoloră a becurilor cu vapori de mercur de deasupra capului. Privirea pe care o aţinti asupra lui era solemnă şi lipsită de apărare în vreme ce privea ţintă în ochii lui ce licăreau ca gheaţa.

– Întinde-mi mâna, îi ceru el încet, iar ea se supuse.

Mâna lui tare şi caldă se închise peste degetele ei şi o trase spre el, aplecându-se în acelaşi timp. Gura lui o atinse uşor pe a ei, se ridică, apoi se lipi din nou. Întoarse

capul uşor pentru a modifica presiunea, şi, cumva, gestul lui făcu să se întredeschidă şi buzele ei, potrivindu-se sub apăsarea lui.

Gustul lui era cald, plăcut şi... masculin. Parfumul lui o învălui şi o făcu să se înfioare. Gura lui era încă peste a ei, mişcându-se blând. Îi simţi vârful limbii atingând-o şi tachinând-o, făcând-o să se crispeze când îi evocă, confuz, un sărut nepoftit, invadator, dar sărutul lui nu aducea nicidecum cu aşa ceva. Se simţea convinsă, nu forţată, iar gustul lui începea să-i copleşească simţurile. O plăcere caldă se ridică tremurător în ea; scâncind uşor, deschise gura, şi, încet, el i-o cuceri.

Senzualitatea sărutului era uluitoare – şi la fel şi reacţia ei. Se auzi scâncind, apoi, pe negândite, se trezi apăsându-se cu forţă în el, cu bărbia ridicată şi cu capul dat pe spate pentru a-i permite accesul mai adânc, iar sânii i se tensionară sub efectul unei dorinţe dureroase pe care contactul cu pieptul lui tare o alina şi o intensifica deopotrivă. Simţea o fierbinţeală şi între picioare, spirale de plăcere ce se încolăceau adânc în ea. Se agăţase strâns de mâna lui ca de o ancoră de salvare.

Încet, Joe îşi desprinse gura de a ei, făcând un efort de voinţă pentru a rupe contactul. Cedă tentaţiei de a mai culege câteva săruturi rapide de pe gura ei moale şi inocentă, ce învăţase atât de repede să simtă, apoi fu *nevoit* să îi elibereze mâna şi să se dea în spate. Îşi dăduse cuvântul. Nu voia nimic mai mult decât s-o împingă în locuinţa ei cufundată în întuneric şi s-o întindă pe podea, urcându-se deasupra ei mânat doar de dorinţa arzătoare din el, dar, dacă se stăpânea acum, avea să se bucure de recompense mult mai dulci în viitor. Îşi controlă respiraţia sacadată şi aspră şi încercă să stăpânească goana vijelioasă a sângelui prin vene.

– Trei secunde, spuse el.

Când Caroline ridică privirea spre el, ochii îi sticleau, şi se legăna uşor.

– Da, şopti ea. Trei secunde.

Caroline nu se mișcă. Joe își puse mâinile pe umerii ei și o făcu să se întoarcă.

– Du-te înăuntru, Caroline. Vocea îi era calmă și joasă. Noapte bună.

– Noapte bună.

Porni cu o mișcare smucită și, când ajunse în pragul ușii, se opri pentru a-i arunca o privire peste umăr. Ochii ei mari se întunecaseră de o emoție imposibil de definit.

– A durat mult mai mult de trei secunde.

Aprinse lumina, apoi închise și încuie ușa cu grijă. Chiar în clipa în care bloca yala, îi auzi mașina plecând, ceea ce însemna că nu fusese tentat să mai zăbovească nici o secundă în plus și nici nu se gândise să bată la ușa ei. Își îndeplinise misiunea – să demonstreze că aveau o „relație"–, deci, din punctul lui de vedere, nu exista vreun motiv să mai zăbovească.

Se așeză pe canapea și rămase acolo nemișcată destul de mult timp. Trebuia să reflecteze serios, și întotdeauna reușea să se concentreze mai bine dacă putea să stea pur și simplu locului, încuindu-se cu totul în mintea ei, sau poate era vorba mai degrabă de a lăsa *afară* orice altceva, ceea ce includea și stimulii fizici.

Nu avusese nevoie de psihanaliză pentru a-și da seama, cu ceva ani în urmă, că educația ei și progresul ei accelerat prin școală se adăugaseră propriei personalități, făcând din ea o ciudată, ceea ce nu o deranjase. De ce să-și facă griji că nu învățase niciodată cum să relaționeze cu sexul opus la nivel social și emoțional când oricum nu găsise printre reprezentații sexului masculin pe nimeni cu care să fie interesată să relaționeze? Așadar, nu regretase niciodată relația ei desincronizată cu restul lumii – până în acel moment.

Acum, pentru prima dată, se simțea puternic atrasă de un bărbat și voia ca și el să fie atras de ea. Dar ce trebuia să facă pentru a obține acest lucru? Pe vremea când alte fete învățau asemenea lucruri, ea studia fizică.

Era expertă în optica laser, dar nu ştia absolut nimic despre cum să flirteze.

De ce nu încercase să dobândească experienţă cu cineva mai puţin dificil - de exemplu, vreun alt fizician care să-şi fi petrecut mai mult timp printre cărţi decât printre oameni şi care să fie, la rându-i, mai timid în societate? Dar nu, ea se trezise să cadă pradă unei *atracţii* copleşitoare faţă de un pilot de vânătoare şmecher, un bărbat care putea să facă femeile să leşine ţintuindu-le cu ochii lui albaştri şi sclipitori ca diamantele. Nu trebuia să fie expertă în sărutat ca să-şi dea seama că el *sigur* era, şi avea vaga bănuială că se făcuse de ruşine. El doar o ţinuse de mână, după cum îi promisese, iar ea practic sărise pe el. Îşi amintea clar cum se împinsese în el şi se frecase de el ca o pisică şi cum îi trecuse prin minte că avea să cadă grămadă la picioarele lui.

Se purtase frumos cu ea în seara asta. O tratase ca pe un prieten, o lăsase să se relaxeze şi se distrase. Nu mai ţinea minte când făcuse ultima dată ceva atât de inutil, dar care să-i facă plăcere. Jocurile pur şi simplu nu făcuseră parte din copilăria ei; părinţii ei îi supravegheaseră atent activităţile pentru a se asigura că erau orientate spre progresul ei educaţional. Ea nu avusese cuburi cu litere, ci folosise cărţi cu imagini. În apărarea părinţilor ei - trebuia să recunoască - fusese un copil nerăbdător, care devenea iritabil când ritmul activităţii nu ţinea pasul cu viteza minţii ei lacome şi curioase. Copilăria ei nu fusese nefericită, doar diferită, şi luase singură deciziile importante din viaţă.

Acum tatona terenul pe un teritoriu necunoscut, dar prefera ca în orice situaţie să ia taurul de coarne. Nu prea ştia cum să folosească armele cu care o înzestrase natura, dar Joe Mackenzie era pe punctul de a deveni ţinta lor.

Primul pas în rezolvarea oricărei probleme presupunea o documentare temeinică. Era încă suficient de devreme cât să găsească multă lume trează, şi descoperi că o mulţime dintre femeile angajate în aviaţia americană

se arătară dispuse să îi împrumute reviste cu articole care, după părerea ei, luau în discuție problema vizată de ea, ba chiar reuși să găsească destul de multe materiale despre piloții de vânătoare în general. Era capabilă să citească extrem de rapid și rămase trează timp de câteva ore, răsfoind reviste ce conțineau articole de natură a-i stârni curiozitatea, precum „El e rău, rău, rău – atunci de ce îl mai iubești?" și „Cum să separi grâul de neghină – când să nu renunți". Titlurile cu subînțeles păreau la modă, asemenea fotografiilor lucioase cu femei de un metru șaptezeci și cinci înălțime care cântăreau circa cincizeci de kilograme, din care cel mai greu atârnau, în mod evident, părul și sânii. Învață cum să-și dea seama dacă bărbatul o înșela și cum să se răzbune. Învață cum să se lanseze în afaceri imobiliare sau cum să-și înființeze propria companie, cum să câștige la blackjack – memoră respectivul articol – și unde să-și petreacă vacanțele în Europa. Interesante articole. Poate chiar avea să se aboneze.

Materialul despre piloții de vânătoare era și mai interesant.

Ajunse la birou înainte de ivirea zorilor, îmbrăcată într-o salopetă largă și subțire. Când își alesese hainele în dimineața aceea, dorința de a seduce dusese o scurtă bătălie cu nevoia de confort, iar cea dintâi pierduse fără drept de apel. Temperatura ajungea la patruzeci de grade Celsius în timpul zilei, pentru numele lui Dumnezeu!

Scoase fișa de date pentru testele din ziua respectivă și începu să le verifice din nou, propunându-și să îi pună lui Cal câteva întrebări despre programul computerizat. Făcuse o a doua specializare în programare, care i se păruse o completare bună pentru cunoștințele ei de fizică, iar aceasta se dovedise într-adevăr utilă de câteva ori. Porni calculatorul și începu să verifice testele pe el, pentru a se asigura că totul era atât de impecabil pe cât era omenește posibil.

– De cât timp eşti...

Caroline ţipă când auzi vocea chiar în spatele ei şi sări în picioare, răsucindu-se şi răsturnându-şi scaunul. Mâna lui Joe se ridică rapid şi-i prinse pumnul drept, exact înainte să-l lovească în faţă, şi o fracţiune de secundă mai târziu îi prinse şi pumnul stâng în cealaltă mână, ambele mişcări fiind executate fulgerător.

– Să nu mai faci asta vreodată! ţipă ea, ridicându-se pe vârfuri pentru a se uita mânioasă la el, înălţându-şi bărbia şi împingând-o în faţă, spre a lui. Ochii ei încă mai erau mari de spaimă. Ce încerci să faci, să-mi provoci un atac de cord? De acum încolo, *fluieră* înainte să ajungi la uşă!

Cu o mişcare rapidă, Joe îi răsuci braţele, ducându-i-le la spate, continuând să-i strângă pumnii în palmele lui. Gestul o aduse cu sânii ferm lipiţi de el şi prinsă în braţele lui.

– N-am vrut să te sperii, spuse el încet. Dar, dacă prima ta reacţie e întotdeauna să ataci, ar trebui să înveţi cum s-o faci corect, ca să nu ajungi în genul de bucluc în care te afli acum.

Văzu o licărire de interes aprinzându-se în ochii ei albaştri-verzui şi îşi dădu seama că reuşise cu succes să-i abată atenţia de la faptul că încă o ţinea prizonieră.

Caroline analiză situaţia. Încercă pentru o clipă să-şi tragă braţele, dar el o ţinea ferm şi nu avea cum să se elibereze din acea strânsoare ca de menghină. Şi era prea înalt pentru a-l lovi în faţă cu capul.

– Îmi rămâne opţiunea de a te călca pe picior sau chiar de a te lovi în gleznă ori în genunchi.

– Da, dar eşti prea aproape şi nu ai putea să-ţi iei suficient avânt. Poţi să mă răneşti, dar nu suficient cât să mă faci să-ţi dau drumul. Dacă aş fi un atacator, scumpo, ai fi în mare bucluc.

Caroline se zvârcoli, încercând din nou să se elibereze, testându-şi capacitatea de-a se mişca. Braţele lui erau strânse în jurul ei, apăsând-o cu forţă de corpul lui musculos. Caroline se înfioră, surprinsă de plăcerea pe care

o simţea, învăluită de căldura şi parfumul lui. Mirosea delicios; nu remarcase niciodată vreun alt bărbat care să miroasă aşa ca Joe, şi nu era doar mirosul proaspăt de săpun rămas pe pielea lui. Era un parfum fierbinte, de mosc, subtil şi puternic, ce o făcea să-şi dorească să-şi îngroape nasul în pielea lui şi să inspire cu nesaţ. Efectele se dovediră puternice şi rapide; sânii începură s-o furnice, sfârcurile i se întăriră şi simţi o tensiune fierbinte în vintre.

Îşi drese vocea şi încercă să-şi abată gândurile de la reacţiile corpului; se aflau în birou, ce naiba. Faptul că se răzgândise şi îşi dorea dintr-odată să experimenteze mai mult din ceea ce se putea petrece între un bărbat şi o femeie nu însemna că voia să o facă *aici*.

– Ăăă... Deci ce ar trebui să fac dacă vreau să atac?

– Ar trebui să învăţi mai întâi să te baţi, răspunse el şi depuse un sărut rapid, plin de forţă, pe gura ei, eliberând-o din strânsoare.

Caroline simţi furnicături în buze după sărut, şi atunci le linse. Privirea lui Joe alunecă spre gura ei şi se întunecă. Caroline încercă să adopte un ton nonşalant, pentru a ascunde faptul că tremura din cap până în picioare:

– Deci ce îmi recomanzi? întrebă ea, îndreptând scaunul şi ieşind rapid din programul deschis pe calculator, doar pentru a-şi găsi o ocupaţie. Stinse calculatorul şi se întoarse spre el cu un zâmbet luminos. Arte marţiale?

– Stilul de luptă murdar de pe străzi ar fi mai bun. Te învaţă să câştigi pe orice cale şi să laşi naibii ideea de luptă dreaptă. E singurul stil pe care ar trebui să-l foloseşti vreodată ca să te baţi.

– Adică să arunc pământ în ochii tipului şi chestii dintr-astea?

– Orice funcţionează. Ideea e să câştigi şi să rămâi în viaţă.

– Tu aşa te baţi? întrebă ea. Simţea o nevoie disperată să se aşeze, atât de tare îi tremurau picioarele, dar

în acest caz Joe ar fi fost mult mai înalt decât ea, iar gândul acesta o înspăimânta. Făcu un compromis şi se sprijini de marginea biroului. Aşa îşi învaţă mai nou aviaţia americană piloţii?

– Nu, aşa am fost învăţat să mă bat când eram copil.

– Cine te-a învăţat?

– Tatăl meu.

Presupunea că era unul dintre ritualurile de ataşament masculin. Pe ea tatăl ei o învăţase analiză matematică, dar nu era chiar acelaşi lucru.

– Am făcut cercetări despre piloţii de vânătoare, spuse ea. E o lectură interesantă. Din anumite puncte de vedere, eşti stereotipul perfect.

– Chiar aşa?

Îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet foarte alb, deşi poate că, de fapt, nu era un zâmbet.

– Ei bine, din unele puncte de vedere, eşti atipic. Eşti neobişnuit de înalt, potrivit mai degrabă pentru a pilota un bombardier nu un avion de vânătoare. Dar piloţii de vânătoare sunt, de regulă, inteligenţi, agresivi, aroganţi şi hotărâţi – poate „încăpăţânaţi" e un termen mai potrivit – ca nişte buldogi. Vor să deţină controlul tot timpul.

Joe îşi încrucişă braţele peste piept, cu genele întunecate umbrindu-i ochii sclipitori.

– Piloţii de vânătoare au o vedere excelentă şi reacţii rapide. Cei mai mulţi dintre voi aveţi ochi albaştri sau de culoare deschisă, deci te potriveşti profilului din acest punct de vedere. Şi uite şi o parte interesantă... Piloţii de vânătoare au, de regulă, mai multe fete decât băieţi, când devin părinţi.

– O să-mi facă plăcere să verific asta, spuse el tărăgănat.

Caroline îşi drese vocea.

– De fapt, eu credeam că s-ar putea să ştii deja.

Joe ridică din sprâncene.

– Cum aşa?

– Am remarcat, *să ştii*, că lumea te strigă Prăsilă. Am presupus că e din cauză că o faci atât de bine.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet leneș.

– Productivitatea mea în materie de urmași nu are nici o legătură. Mi se spune așa fiindcă sunt metis de indian.

Caroline fu atât de surprinsă, încât nu reuși decât să se zgâiască la el.

– Amerindian?

Joe ridică din umeri.

– Poți să spui și așa, dar eu m-am considerat dintotdeauna indian. Faptul că schimbi eticheta nu modifică nimic altceva.

Vocea îi era neutră, dar o privea cu atenție.

Caroline îl studie la fel de atentă. Pielea îi era cu siguranță suficient de întunecată, cu o nuanță de bronz profund pe care ea o atribuise expunerii excesive la soare. Părul îi era bogat, negru și drept, pomeții sculptați înalți și proeminenți, nasul subțire cu puntea nazală înaltă, iar gura îi era senzuală și frumos conturată. Ochii lui erau însă neobișnuiți. Se încruntă și spuse acuzator:

– Atunci cum de ai ochii albaștri? Albastrul este dat de o genă recesivă. Ar trebui să ai ochi de culoare închisă.

Joe așteptase concentrat să vadă cum avea să reacționeze la aflarea originii lui, dar, când auzi răspunsul ei, ceva din el se relaxă. Cum altfel să reacționeze Caroline dacă nu cerând informații suplimentare? Nu era șocată sau dezgustată, cum fuseseră alți oameni, de amestecul de sânge din venele lui, nici măcar stârnită, cum se întâmpla uneori – deși se obișnuise cu asemenea reacții, fiindcă femeile erau stârnite și de profesia lui. Nu, ea se concentrase direct pe problema genetică a ochilor lui albaștri.

– Părinții mei au fost amândoi metiși, îi explică el. Din punct de vedere genetic, sunt încă pe jumătate indian, pe jumătate alb, dar am moștenit gena recesivă de la ambii mei părinți. Sunt un sfert Comanche, un sfert Kiowa și pe jumătate alb.

Caroline aprobă din cap mulţumită, acum că misterul ochilor lui fusese explicat. Insistă, din pur interes, pe marginea subiectului.

– Ai fraţi sau surori? Ce culoare au ochii lor?

– Trei fraţi şi o soră. Fraţi şi soră semivitregi, mai exact. Mama mea a murit când eram bebeluş. Mama mea vitregă e albă şi are ochii albaştri. La fel şi cei trei fraţi ai mei. Tata se întreba dacă avea să facă vreodată un copil cu ochii negri – până s-a născut sora mea.

Caroline fu fascinată că se putuse strecura puţin în viaţa lui de familie.

– Eu sunt singură la părinţi. Când eram mică, mi-am dorit foarte mult un frate sau o soră, spuse ea, fără a conştientiza regretul din propria voce. A fost distractiv?

Joe chicoti şi agăţă scaunul cu piciorul, întorcându-l astfel încât să îşi poată aşeza corpul înalt în el. Caroline rămase sprijinită de marginea mesei, captivă acolo, fiindcă Joe îi stătea în cale, dar el nu mai era atent la acest lucru.

– Aveam şaisprezece ani când tata s-a căsătorit cu Mary, aşa că nu am crescut cu ei, dar a fost distractiv în alt fel. Eram suficient de mare cât să apreciez bebeluşii şi să am grijă de ei. Cele mai frumoase momente erau când veneam acasă în permisie şi se îngrămădeau în jurul meu ca nişte mici maimuţe. Tata şi Mary pleacă întotdeauna să-şi petreacă noaptea singuri când sunt eu acolo, iar copiii rămân doar cu mine. Nu mai sunt mici, dar îmi face în continuare plăcere.

Caroline încercă să şi-l imagineze pe acest bărbat masiv şi ameninţător relaxat şi înconjurat de copii. Simplul fapt că vorbea despre ei îi îmblânzise chipul. De-abia când îl văzu astfel îşi dădu seama ce barieră ridicase între el şi restul lumii, fiindcă între el şi familia lui nu exista nici o barieră. În preajma lor uita de rigoarea ce îi caracteriza fiecare mişcare, renunţa la detaşarea ce se reflecta în expresia şi în ochii lui. Relaţia pe care o avea cu echipa lui era diferită. Era vorba despre acea camaraderie ce ia naştere într-un grup ai cărui membri

lucrează împreună şi se bazează unul pe celălalt timp îndelungat. Nu era o relaţie foarte personală, şi într-o oarecare măsură situaţia chiar îi *impunea* să-şi păstreze controlul. Caroline se simţi dintr-odată singură şi uşor pierdută fiindcă nu era inclusă în micul lui cerc intim. Şi-ar fi dorit să lase garda jos şi cu ea, să-i permită să vadă bărbatul de dincolo de mască şi să se apropie de el. Ca urmare a recentei treziri a conştiinţei ei femeieşti, avu o altă revelaţie, una care o duru chiar mai tare: şi-ar fi dorit ca el s-o dorească suficient de mult cât să lase deoparte acea atitudine înspăimântătoare de om care deţine controlul. O durea faptul că Joe nu simţea asta, iar ea o ştia. Şi mai înspăimântător era însă gândul că acest lucru nu ar fi contat pentru ea dacă nu ar fi fost mult mai implicată emoţional decât crezuse iniţial.

Îşi dădu seama că se zgâia în tăcere la el de câteva minute lungi, iar el o privise la fel de tăcut, cu o sprânceană uşor arcuită, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să spună ceva. Caroline roşi fără să ştie de ce. Joe se ridică uşor şi se îndreptă spre ea, oprindu-se atât de aproape, încât picioarele lui le atingeau pe ale ei.

– Ce te frământă, drăguţo?

– Tu, spuse ea pe negândite.

De ce stătea atât de aproape? Pulsul ei se accelerase din nou. Ce anume din acea apropiere fizică îi anihila raţiunea şi îi stârnea la maximum toate simţurile?

– Ce anume în legătură cu mine?

Încercă să se gândească la o replică amuzantă şi relaxată, dar nu învăţase niciodată cum să-şi disimuleze sentimentele.

– Nu ştiu nimic despre bărbaţi. Nu ştiu cum să mă port în preajma lor sau cum să-i atrag.

Joe o privi cu o expresie ambiguă.

– Te descurci bine.

Ce voia să spună cu asta? Ea adoptase atitudinea directă care îi stătea în fire şi care punea întotdeauna bărbaţii pe fugă. Situaţia se dovedea mai dificilă decât

anticipase ea. Descoperi că își frământa mâinile și fu vag uluită de ea însăși, fiindcă nu și-ar fi închipuit niciodată că era genul care să-și frământe mâinile.

– Serios? Bun. Nu am întâlnit niciodată până acum vreun bărbat pe care să-mi doresc să-l atrag, așa că sunt cam derutată. Știu că tu ai sugerat să ne prefacem că avem o relație ca să mă lase în pace băieții tăi, dar te-ar deranja foarte tare dacă mi-aș dori să devină mai reală?

– Cam cât de reală te gândești să fie? întrebă el ușor amuzat.

Din nou, Caroline se pierdu.

– Păi, de unde să știu eu? Eu știu doar că mă simt atrasă de tine și mi-ar plăcea să fii și tu atras de mine, dar n-am mai făcut asta niciodată, așa că îmi ceri să intru într-un joc ale cărui reguli îmi sunt necunoscute. I-ai da o minge de fotbal cuiva care nici măcar n-a auzit de acest sport spunându-i: „Poftim, amice. Joacă fotbal"?

Ochii lui licăriră ca reacție la tonul ei sever, dar vocea îi rămase calmă și gravă când îi răspunse:

– Înțeleg ce vrei să spui.

– Atunci? Întinse mâinile cu o expresie întrebătoare. Care sunt regulile? Asta, desigur, dacă nu ai nimic împotrivă să joci și tu.

– O, îmi place să mă joc puțin din când în când.

Joe adoptase din nou un ton tărăgănat. Caroline îi aruncă o privire nesigură, întrebându-se dacă o lua peste picior.

Joe își puse mâinile pe șoldurile ei și o împinse puțin mai în spate pe birou. Caroline se prinse de brațele lui, înfigându-i unghiile în bicepși. Nimeni nu-i mai atinsese șoldurile până atunci, cu excepția unui bărbos prea entuziast care o ciupise de fund și se trezise îmbrâncit peste un coș de gunoi, drept răsplată pentru eforturile lui. Mușchii de oțel pe care îi simți acum sub degete o făcură să se îndoiască de faptul că ar fi putut să-l îmbrâncească pe Joe undeva.

El se apropie şi mai mult şi, cumva, se folosi de coapsele lui puternice pentru a-i deschide picioarele. Caroline coborî privirea, şocată. Joe era între picioarele ei. Îşi smuci capul pe spate, dar, înainte să poată spune ceva, Joe depuse un sărut uşor şi blând pe buzele ei. Contrastul dintre acel sărut blând şi poziţia lui foarte ameninţătoare între picioarele ei o derută.

Joe îi prinse faţa în palmă cu o mână, mângâind-o încet pe obraz, lăsându-şi vârfurile degetelor să alunece uşor peste textura netedă şi catifelată a pielii ei. Cealaltă mână i se strecură în jurul fundului şi o trase ferm în faţă, până ajunse să se cuibărească în despicătura formată de coapsele ei. Inima lui Caroline bubui violent, şi i se tăie răsuflarea, pierzându-şi în acelaşi timp capacitatea de a rămâne dreaptă. Oasele i se lichefiară, şi se prăbuşi în braţele lui, făcând astfel, fără să vrea, ca îmbrăţişarea lor să fie şi mai intimă. Mădularul lui rigid pulsă lipit de carnea moale şi docilă dintre picioarele ei, şi simţi o zvâcnire similară declanşându-se undeva în adâncul ei.

Joe o sărută din nou, de data aceasta cu o dorinţă tot mai intensă. Incapabilă să se opună, Caroline deschise gura, supunându-se explorărilor limbii lui. Joe începu să-şi legene şoldurile spre ea, între coapsele ei depărtate, în acelaşi ritm în care limba lui îi penetra gura. Protuberanţa din pantalonii lui crescu şi se întări şi mai mult.

Simţurile ei o luară razna, aşa cum se întâmplase şi în noaptea precedentă. Limba lui se strecură adânc în gura ei, tachinându-i limba şi îndemnând-o să-i răspundă. Gustul lui era fierbinte şi ameţitor, pielea îi mirosea a săpun şi a bărbat. Sânii începură să-i pulseze şi, din nou, singura alinare păru să îi fie oferită de contactul cu pieptul lui tare şi musculos. Era aproape insuportabil de intens, dar alternativa ar fi fost să se smulgă din braţele lui, şi nu avea suficientă voinţă să o facă.

Ea nu, dar el da. Cumva, Caroline se trezi eliberată cu blândeţe şi aşezată la distanţă de el. Se clătină ameţită, iar el o prinse, mâinile lui aspre strângându-se pe braţele ei. Caroline ridică spre el o privire uşor sălbatică. Naiba să-l ia de autocontrol! De ce nu putea simţi măcar puţin din furtuna care o copleşise pe ea? Se excitase şi el, nu încăpea îndoială în privinţa *asta*, dar nu-şi pierduse stăpânirea de sine, în vreme ce ea se simţise pe punctul de a izbucni în flăcări.

– Regulile sunt simple, spuse el calm. Trebuie să îţi acord timp să te obişnuieşti cu ce înseamnă să atingi şi să fii atinsă şi să descoperi ce îţi place. O să ne mişcăm încet, mergând puţin mai departe de fiecare dată. Vin după tine la şapte diseară.

O sărută din nou şi plecă la fel de silenţios pe cât venise. Caroline rămase aşezată pe birou, încercând să-şi recapete controlul asupra inimii şi asupra plămânilor, străduindu-se să facă faţă senzaţiei dureroase de gol din corp. Intrase în bucluc. Intrase în ditamai bucluc. Începuse ceva ce o depăşea, dar nu ar fi renunţat nici dacă s-ar fi crezut în stare să o facă, şi avea o bănuială serioasă că oricum nu mai putea controla acest lucru.

Dacă nu cumva se înşela amarnic, Joe Mackenzie avea de gând să se implice într-o aventură cu ea. O aventură în toată regula, care avea să se lase cu episoade de goliciune şi partide de sex. Iar ea era dispusă să intre în jocul lui; se avânta cu ochii larg deschişi, ştiind foarte bine că, pentru el, cel mai probabil, nu avea să fie decât o aventură, în vreme ce pentru ea urma să însemne mult mai mult. El o să-şi păstreze întotdeauna stăpânirea de sine, sufletul lui de oţel avea să rămână întotdeauna ferit, detaşat şi neimplicat, în vreme ce ea era, la modul cel mai serios, pe cale de a-şi pierde inima.

capitolul 5

Testele decurseră bine în ziua respectivă, ceea ce era un lucru bun, căci Caroline era pierdută în ceaţă.

Adrian îi aruncă un comentariu răutăcios când rămaseră singuri, iar ea îl derută răspunzându-i cu un zâmbet vag. Se sperie de propria ei lipsă de concentrare. Nu se mai confruntase niciodată cu o asemenea problemă; capacitatea ei de a se concentra era atât de mare, încât unul dintre profesorii ei de la facultate susținuse că ar fi în stare să-și continue lectura și în timpul unui cutremur – și nu se înșelase prea mult.

Nu ar fi crezut niciodată că un bărbat putea să-i tulbure cu totul procesele cognitive, mai ales că nu îi acorda atenție în mod deosebit. Nici nu avea nevoie să o facă, își dădu ea seama. Își exprimase clar intențiile cu o zi în urmă și fusese văzut sărutând-o de noapte bună; pentru toată lumea de la bază, era femeia colonelului Mackenzie. El era masculul alfa, și nici unul dintre ceilalți bărbați nu ar îndrăzni să-i conteste alegerea făcută când venea vorba despre parteneră. Era ușor îngrozită de această dovadă a cât de puțin se schimbaseră lucrurile din preistorie și până în prezent, deși avusese și ea o parte din vină prin faptul că intrase în jocul lui. Ideea merita analizată temeinic. Acceptase să intre în jocul acesta fiindcă sugestia lui i se păruse rezonabilă sau fiindcă el era masculul alfa, iar ea se simțise, în mod subconștient, obligată să i se supună?

Nici vorbă. Nu se simțise niciodată obligată, subconștient sau altfel, să se supună nimănui. Intrase în jocul lui fiindcă îi făcuse inima să bată nebunește, pur și simplu, și nu avea nici un rost să caute în continuare circumstanțe atenuante din dorința de a se scuza.

Când se întoarseră în birou pentru a discuta despre rezultatele testelor din ziua respectivă și pentru a se pregăti pentru zborurile de a doua zi, Cal își trase scaunul lângă al ei.

– Deci... cum a decurs întâlnirea cu șeful cel mare?

Fără să vrea, Caroline se trezi că mâinile începură să-i tremure și puse jos hârtiile pe care încercase să le citească.

– Foarte relaxată, fără pretenții. De ce întrebi?

Spre surprinderea ei, văzu în ochii lui o expresie de îngrijorare.

– Ei bine, din câte știam, tu nu ai mai ieșit niciodată cu bărbați, și voiam doar să mă asigur că nu îți forțează mâna. E *totuși* șeful cel mare în proiectul ăsta și are o grămadă de influență, nu doar în fața comandantului de la baza asta și a băieților lui, ci chiar și printre cei de la Pentagon.

Caroline fu impresionată de grija lui.

– Și tu te gândeai că poate m-am simțit obligată să ies cu el ca să rămân în continuare un membru al echipei?

– Ceva de genul ăsta, da.

Caroline îl bătu pe mână, zâmbind.

– Mulțumesc, dar e totul în regulă.

– Bun. Adrian nu-ți face prea multe probleme, așa-i?

– Nu l-am băgat deloc în seamă, deci cred că nu.

Cal zâmbi și se întoarse la biroul lui.

Caroline se uită la ceas. Mai erau trei ore și jumătate până la șapte. Fusese dintotdeauna genul care uita de ea când se îngropa în muncă, dar, odată cu pierderea puterii de concentrare, devenise, evident, obsedată de trecerea timpului. Nu o avertizase nimeni niciodată că relaționarea cu bărbații avea darul de a-ți distruge eficiența.

Aproape pentru prima dată în viața ei, plecă de la muncă odată cu toți ceilalți. Se grăbi să ajungă la locuința ei, porni aerul condiționat și intră la duș. De-abia când ieși își dădu seama că nu știa unde mergeau sau cum să se îmbrace.

Se zgâi la telefon. Ar fi putut să-l sune. Nu îi știa numărul, dar asta nu era o problemă, fiindcă îl putea afla de la centralista bazei. Era cea mai rezonabilă opțiune. Ea credea cu tărie în a fi rezonabil, așa că se așeză pe pat și formă numărul înainte să apuce să se convingă singură că nu proceda cum trebuia. Joe răspunse la primul ton de apel.

– Mackenzie.

Doamne, vocea lui părea și mai profundă la telefon. Caroline inspiră adânc.

– Sunt Caroline. Unde mergem diseară?

Așa, exact așa trebuia. O întrebare direct la subiect, fără prostii, o simplă solicitare de informații.

– Îmbracă-te în fustă, răspunse el înnebunitor, neglijând întrebarea ei rezonabilă și trecând direct la motivul din spatele acesteia. Ceva pe sub care să-mi pot strecura mâinile.

Receptorul îi păcăni în ureche, și se zgâi la el. Ticălosul îi închisese telefonul în nas! Iar inima îi gonea nebunește din nou. La naiba, la naiba, la *naiba* cu el! Nu era corect. Era la un pas de-a se lăsa pradă panicii, copleșită de nerăbdare, de teamă și dorință, iar pulsul lui era probabil la fel de domol ca al unui om de piatră.

Fustă? După un asemenea comentariu, avea noroc că nu-și luase tălpășița. În nici un caz nu avea să urce în mașină cu el așteptându-se din clipă în clipă să-i simtă mâinile fierbinți și bătătorite alunecându-i în sus pe coapse. Dacă și-ar fi ținut gura, poate ar fi purtat o fustă, fiindcă era mai răcoroasă, dar, dacă făcea asta acum, însemna automat că-i permitea să-și vâre mâinile – și doar Dumnezeu știe ce altceva – pe sub ea. Și nu era vorba că nu ar fi vrut s-o facă, dar hotărâseră să o ia încet, iar asta nu i se părea deloc încet, și, chiar dacă ar fi fost, și-ar fi dorit să aibă totuși un oarecare control asupra situației. Ce voia de fapt cu adevărat era să-l facă pe el să-și piardă stăpânirea de sine, să-l stârnească, să-l tulbure și să-l aducă în pragul nebuniei, așa cum îi făcuse el ei.

Se așeză pe pat și inspiră adânc de câteva ori. Poate călugărițele știau ele ceva. Era evident că bărbații dăunau sănătății mintale a femeilor.

Își luă o pereche de pantaloni militărești și o cămașă albă mulată. Nu avea de gând să se conformeze dorinței lui de a purta fustă. Adică nu se conforma deloc.

Joe bătu la ușă la ora șapte fix și, când Caroline îi deschise, izbucni în râs.

– Ce ți-ai închipuit? întrebă el, chicotind. Că sunt un lup mare și rău gata să te înfulece?

– Mi-a trecut și asta prin minte.

Joe o urmări verificând de două ori toate dispozitivele din locuința minusculă, apoi încuind și verificând de două ori ușa. Era cu adevărat o femeie prudentă. Își petrecu brațul pe după talia ei și o conduse la camionetă.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, spuse el liniștitor. Nu am de gând să te mănânc. Se scurseră trei secunde înainte să adauge, murmurând: Nu încă.

O simți tresărind. Amestecul ei neobișnuit de sexualitate și lipsă de experiență îl înnebunea încetul cu încetul. Când o săruta, îi răspundea cu o căldură și o intensitate ce îl aduceau în pragul violenței, dar în același timp simțea că era gata să o ia la fugă în orice moment. De câte ori o vedea, se ducea cu gândul la o mânză care întâlnește pentru prima oară un armăsar, agitată și gata oricând să muște sau să dea din copite, emanând în același timp un miros ce îi arăta armăsarului că era mai mult decât pregătită pentru montă, iar el înnebunea de dorința de a-i oferi ceea ce aștepta. Ei bine, calmase destule iepe – și pentru călărie, și pentru muncă – și știa exact cum să o facă.

O urcă în camionetă înainte ca ea să apuce să se răzgândească și ocoli mașina pentru a ajunge la scaunul șoferului. Propunerea pe care i-o făcuse Caroline în acea dimineață îi zăbovise toată ziua în minte, la fel ca exprimarea ei fără ocolișuri. Caroline nu știa cum să flirteze sau să ispitească un bărbat; dăduse pur și simplu cărțile pe față, expunându-și în același timp orgoliul. Joe simțise dorința de a o lua în brațe și a o ține strâns, de a-i spune că trebuia să învețe să se protejeze mai bine de atât. Era complet lipsită de apărare, și nici măcar nu conștientiza acest lucru. Totul la ea era direct, fără abateri sau subterfugii. Nu i se mai întâmplase niciodată ca o femeie să îl solicite astfel, să-i ceară să o învețe despre bărbați și sex. Fusese pe jumătate excitat toată ziua, blestemându-și în gând uniforma strâmtă.

Acum era în ținuta lui obișnuită de civil, blugi și ghete, dar blugii îl strângeau și mai tare. Se foi jenat, încercând să-și întindă piciorul pentru a-și face mai mult loc. La naiba, trebuia fie să se descotorosească de pantaloni, fie să scape cumva de erecție – de preferat amândouă, și exact în această ordine.

– Unde mergem de data asta? întrebă ea, dându-și la o parte părul bătut pe care vântul i-l flutura pe față.

– Îți place mâncarea mexicană?

Privirea ei se aprinse.

– *Taco*, toarse ea. *Enchilada. Sopapilla.*

Joe râse.

– Am priceput. Când ea își dădu din nou părul de pe față, o întrebă: Ai prefera să închid geamurile și să pornesc aerul condiționat?

– Nu, îmi place. Ezită puțin înainte de a recunoaște: Mașina mea e decapotabilă.

Joe zâmbi și își îndreptă din nou atenția asupra drumului. Ar fi trebuit s-o cheme Paradox, căci era un șir nesfârșit de caracteristici ce se băteau cap în cap.

Cinară la restaurantul lui mexican favorit din Vegas, unde se găseau cele mai gustoase *enchiladas* pe care le mâncase vreodată, la care se adăugase un pahar de margarita cu gheață. Toate acestea o relaxară și o făcură să uite de orice neliniște. Joe bău doar apă la cină, ceea ce ei i se păru ciudat.

– Credeam că piloții sunt mari amatori de băutură, spuse ea.

– Cei mai mulți dintre noi își iau porția de suc de pilot, spuse el leneș.

– Dar nu și tu?

– Nu. Există un interval de timp în care nu trebuie să bei dacă știi că urmează să zbori în ziua următoare, dar eu consider că e prea permisiv. Vreau să am control perfect asupra mea și asupra aeronavei mele. Legile fizicii nu sunt prea blânde la doi machi. Ridică paharul cu apă într-un mic toast. Mai mult, sunt metis de indian. Eu nu beau. Deloc.

Caroline aprobă scurt din cap, ca şi cum ar fi apreciat logica gândirii lui.

– Dacă este chiar atât de periculos, de ce unii piloţi beau totuşi?

– Ca să se relaxeze. Stăm sub tensiune atâta timp, cu adrenalina gonind ca focul prin venele noastre, încât nu mai reuşim să ne deconectăm de la acea stare. Ne riscăm vieţile în fiecare clipă cât suntem în aer, chiar şi în timpul zborurilor de rutină. La naiba, nici nu există, de fapt, zboruri de rutină.

Caroline dădu să-l întrebe ceva legat de Night Wing, dar îşi aminti unde se aflau şi o lăsă pentru altă dată. Securitatea nu era ceva care să poată fi luat în glumă.

– Ce urmează acum? întrebă Caroline după cină, dar imediat îşi dori să nu o fi făcut.

Îşi dori şi să nu fi băut acel pahar de margarita. Înţelegea la ce se referise Joe când vorbise despre nevoia de control deplin.

– Acum, scumpo, ne jucăm.

Şi, într-adevăr, merseră să se joace. Zece minute mai târziu, se aflau pe un teren de minigolf.

Caroline cântări crosa nesigură.

– N-am mai făcut asta niciodată.

– Se pare că vei avea parte de o mulţime de premiere cu mine, răspunse el cu acel calm înnebunitor ce-l caracteriza.

Caroline se încruntă şi ridică în aer crosa ca pe o bâtă.

– Poate că nu.

Joe o sărută, luându-i între timp crosa din mână cu o mişcare atât de rapidă, încât o lăsă buimacă. Posomorâtă, Caroline îşi spuse că, dacă ar fi trăit în Vestul Sălbatic de altădată, ar fi fost pistolar.

– Prima ta lecţie, spuse el, răsucind-o astfel încât ajunse cu spatele la el. Petrecându-şi braţele în jurul ei, îi strânse mâinile în jurul mânerului în poziţia corectă şi îi arătă cum să îşi ia avânt, cu mişcări fine şi controlate, lovind mingea cu o forţă măsurată atent. Forţa

nu contează la minigolf; jocul presupune gândire logică și coordonare.

Joe reuși însă să bage mingea în gaură încă de la prima pistă.

– Tu ai mai făcut asta, îl acuză Caroline.

– Printre altele.

– Regulă nouă. La fiecare comentariu cu subînțeles, îți calculăm o lovitură în plus la scor.

– Bun. Mai multe lovituri înseamnă că va dura mai mult timp.

Caroline ar fi vrut să arunce cu mingea în el și să plece furioasă de pe teren, dar, în schimb, se cutremură de râs și adăugă cu fermitate încă o lovitură pe fișa lui de scor. Regulile erau reguli.

Spre surprinderea ei, părea să aibă capacitatea necesară de a estima distanța, forța și direcția și se dovedi un competitor pe măsura lui, deși nu mai jucase niciodată. Joe era prea agresiv din fire pentru a ceda în favoarea ei și se hotărî să o învingă, dând dovadă de o concentrare intensă și de o excelentă coordonare între mână și ochi. Caroline era la fel de hotărâtă, iar partida se desfășură în cea mai mare parte în tăcere, terminându-se la egalitate. Joe sublinie că era remiză doar din cauza loviturii de penalizare pe care o adăugase ea la scorul lui.

– Atunci hai să mai jucăm o dată, îl provocă ea. Lăsăm deoparte partida asta, și cel care e mai bun la două din trei câștigă.

– De acord.

Fură nevoiți să joace alte cinci partide, căci încă două se terminară la egalitate. Joe câștigă prima partidă, Caroline pe cea de-a doua, iar următoarele două se sfârșiră cu remize; Joe puse capăt concursului, în final, câștigând cea de-a cincea partidă la diferență de o lovitură.

Caroline stătea îmbufnată în momentul în care merseră să returneze crosele, iar Joe își aminti expresia întipărită pe chipul ei cu o seară înainte, când aparatul de la cazinou îndrăznise să-i înghită monedele fără a-i oferi nimic în schimb. Îi trecuse prin cap, pentru o fracțiune

de secundă, că ea mai avea puțin și desfăcea mașinăria în bucățele, dar apoi aceasta o răsplătise. Nu încăpea îndoială, Caroline nu susținea că știa să piardă cu eleganță. Nu îi plăcea. Iar el o înțelegea, fiindcă nici lui nu îi plăcea.

Când se întorceau spre bază, Joe încetini și ieși de pe drum, apoi duse mașina circa un sfert de kilometru prin deșert înainte de a opri. Stinse luminile și opri motorul, iar tăcerea nopții se revărsă prin geamurile deschise.

– Ești pregătită pentru o nouă premieră?

Caroline se crispă.

– Ce fel de premieră?

– Parcarea.

– Mulțumesc, dar am fost testată la asta când mi-am luat permisul de conducere.

Joe chicoti la auzul comentariului ei țâfnos, dar detectă neliniștea din spatele lui.

– Uite care sunt regulile noastre de giugiuleală. Prima: nu am să fac dragoste cu tine. Când vei face dragoste pentru întâia dată, va fi într-un pat, nu pe bancheta unei camionete. A doua regulă: ne vom păstra majoritatea hainelor pe noi, fiindcă, dacă nu, vei ajunge totuși să ai prima partidă de amor pe bancheta unei camionete.

Caroline își drese vocea.

– Pare destul de frustrant.

– Așa și este. Tocmai ăsta e și scopul în a parca și a ne giugiuli.

Râse și se lăsă să alunece de sub volan, apoi o ridică și o trase la el în poală. După ce se mai foi puțin, ajunse sprijinit cu spatele de portiera din dreapta șoferului și cu picioarele lungi întinse pe bancheta, în vreme ce ea era întinsă în dreapta lui, pe jumătate pe bancheta și pe jumătate pe el, cu capul pe umărul lui și cu fața ridicată înspre a lui, iar el o săruta relaxat.

Dacă geamurile ar fi fost închise, s-ar fi aburit. Gura lui se mișca încet, fierbinte și plină de pasiune, făcând-o să uite de timp. Pulsul lent al plăcerii începu

să-i bubuie în vene, şi ridică braţele, încolăcindu-le în jurul gâtului lui.

Palma lui îi acoperi sânul, iar şocul o cutremură, făcând-o să-şi retragă gura. Joe i-o asedie din nou fără milă, înăbuşindu-i protestul instinctiv, astfel că ea nu reuşi decât să scâncească cu gura lipită de a lui. Pe măsură ce şocul se atenuă, începu să scâncească de plăcere, iar sfârcul ei se întări ca o mărgea sub straturile de textile.

– Îţi place? murmură el. Sau vrei să mă opresc?

Îi plăcea, poate prea mult, şi nu voia să se oprească. Simţea în sân furnicături şi pulsaţii, căldura născută aici răspândindu-se în jos spre zona ei inghinală. Degetele lui puternice frământau încet, având grijă să nu-i provoace durere; apoi găsi sfârcul contractat şi i-l frecă prin cămaşă. Caroline gemu şi se arcui spre el.

– Caroline? o întrebă el. Spune-mi, vrei să mă opresc? Sau mai vrei?

– Nu te opri, spuse ea, cu o voce aspră de încordare. Te rog, nu te opri!

Joe o sărută liniştitor.

– N-am să mă opresc. Am să-ţi deschei cămaşa şi am să-mi strecor mâna înăuntru. În regulă?

Cum se aştepta să poată suporta aşa ceva când deja se simţea pe punctul de a se frânge într-o mie de bucăţele? Dar, imediat ce o spuse, îşi dădu seama că voia să-i simtă mâna pe sânul ei gol, că barierele reprezentate de materialul dintre ei erau prea înnebunitoare pentru a putea fi tolerate.

– În regulă, şopti ea, şi, cumva, mâna lui îşi făcu de lucru cu nasturii cămăşii lui, în vreme ce ea o descheie pe a ei.

Voia să-i simtă pielea goală la fel de mult cum voia să-i simtă atingerea.

Degetele lui lungi se strecurară sub cămaşa ei descheiată şi alunecară uşor peste marginile sutienului ei, oprindu-se la închizătoarea din mijloc.

– Hmm, bun, spuse el şi desfăcu abil articolul de îmbrăcăminte.

Caroline se simţi brusc vulnerabilă când sutienul îşi relaxă strânsoarea; apoi mâna lui alunecă înăuntru, şi toate terminaţiile ei nervoase se răzvrătiră. Palma lui era fierbinte şi aspră, pielea ei bătătorită zgâriindu-i sfârcurile umflate când el le mângâie şi le ciupi uşor. Se auzi gemând şi îşi îngropă faţa în umărul lui pentru a înăbuşi sunetul.

Joe se foi pe scaun pentru a se întoarce mai pe o parte, iar ea să poată sta mai bine întinsă. Caroline se simţea ca o păpuşă, incapabilă să-l împiedice să o mişte după cum dorea. Joe îi desfăcu larg cămaşa, dezgolindu-i sânii în lumina puternică a stelelor ce străluceau prin parbriz. Caroline văzuse alţi bărbaţi făcând acest lucru femeilor în filme, dar, chiar şi aşa, fu luată prin surprindere când Joe îşi plecă uşor capul şi îi cuprinse un sfârc cu gura, trăgându-l spre el cu o mişcare de încolăcire a limbii. Caroline se arcui puternic, biciuită de senzaţii atât de delicioase şi de insuportabile, încât întregul corp începu să-i tremure. El o controlă cu mâinile lui incredibil de puternice, apăsând-o cu picioarele lui musculoase şi împingând-o în jos spre banchetă. Şi, cumva, ajunse deodată deasupra ei.

Inima ei bătea dureros de tare, iar sângele îi bubuia în vene. Se agăţă de el, abia reuşind să respire, până când corpul ei se obişnui cu greutatea lui şi cu tăria necruţătoare. Noutatea şocantă a experienţei se adăuga unei senzaţii mai profunde şi mai primitive de bine. Joe îşi schimbă poziţia, îndepărtându-i picioarele şi instalându-se între ele, apăsând creasta tare a bărbăţiei lui peste cutele ei moi.

– Aşa vom sta când vom face dragoste, îi şopti el, depunând fără grabă săruturi pe gâtul şi clavicula ei, apoi coborî să îi sugă cu putere ambii sâni, lăsându-i sfârcurile contractate, ude şi dureros de sensibile la aerul nopţii în clipa când ridică din nou capul. Atenuă senzaţia de răceală cu greutatea fierbinte a pieptului lui.

Vocea îi răsună încet, aproape ca un foşnet mut în urechea ei:

– Așa am să mă mișc, încet și ușor, până ajungem amândoi aproape de orgasm.

Își legănă șoldurile lent, apăsându-și ritmic sexul de ea. Corpul lui Caroline se ridică pentru a înlesni contactul, șoldurile ei zvelte încordându-se și întinzându-se. Voia să vorbească, să îl implore să facă numaidecât ceva pentru a domoli acea tensiune insuportabilă din ea, dar nu reuși decât să inspire gâfâit și să-și înfigă unghiile în umerii lui într-o încercare de a-i transmite nevoia ce-o mistuia.

– Apoi, când va sosi clipa, când nu vom mai putea suporta, am să încep să mă mișc mai rapid și mai în forță, penetrându-te tot mai adânc.

Caroline scoase un sunet sălbatic, strident, rugător, deschizându-și coapsele mai larg și ridicându-le pentru a le strânge în jurul șoldurilor lui. Glezna i se lovi de volan, și se bucură de această întrerupere, căci ușoara durere resimțită îi reduse din preocuparea primitivă a corpului, însă nu îndeajuns. Se zvârcoli sub el, înnebunită de fierbințeală, de dorință și de o nevoie profundă și dureroasă de a umple un gol.

Lui Joe i se tăie răsuflarea în fața frumuseții ei sălbatice, aspre și impunătoare, cu chipul luminat doar de strălucirea stelelor. Corpul îi era fierbinte, tensionat și neîmblânzit, cerând o satisfacție pe care nu o cunoscuse încă, dar a cărei tentație o împingea tot mai mult spre marginea prăpastiei. Voia să-i descheie pantalonii și să îi tragă jos, apoi să-și dezgolească și el sexul și să se înfigă în ea, rapid și în forță, exact cum îi spusese. Voia s-o vadă goală, întinsă în fața lui pe un pat care să o protejeze de forța penetrării lui. Voia s-o posede cu o dorință carnală urgentă și violentă, cufundându-se în feminitatea ei pe la spate, astfel încât fesele ei să se lovească de abdomenul lui cu sunetele primitive ale actului sexual. Sângele strămoșilor lui îi gonea fierbinte și tumultuos prin vene, sânge de războinici, necomplicați și la fel de plini de forță ca elementele naturii. Își dăduse seama că era sălbatică încă de prima dată

când o văzuse, o sălbăticie ce fusese înăbușită și controlată, dar care exista totuși în ea, așteptând doar să iasă la iveală.

Nu intenționase să ajungă atât de departe, dar Caroline era ca un foc viu în brațele lui, reacționând imediat și în forță. Erecția lui se întindea dureroasă sub blugi, cerându-i eliberarea, și își dădu seama cu întristare că nu ar fi nevoie de prea mult. Dar bancheta camionetei lui nu era locul potrivit pentru a-i răpi virginitatea; era prea înghesuit, prea inconfortabil, prea nepotrivit, și, totodată, îi promisese că nu avea să facă dragoste cu ea în noaptea aceea. Caroline avea nevoie să știe că se putea încrede în el, așa că se strădui să-și recapete controlul. Nu fu ușor; era el însuși aproape de orgasm, scos din minți de frustrare, dar voința lui de fier se impuse treptat, și se eliberă din strânsoarea brațelor și a picioarelor ei:

– Trebuie să ne oprim, spuse el, impunându-și un ton calm. Acest lucru se dovedi mai dificil decât și-ar fi dorit. Dacă nu, ai să-ți pierzi virginitatea chiar aici.

– Da, șopti ea, întinzându-se din nou spre el.

Nu o interesa dacă prima ei partidă de sex avea loc într-o camionetă cu bena. Corpul îi ardea dureros și avea nevoie de eliberarea pe care i-ar fi oferit-o posedarea lui.

Joe îi prinse mâinile și i le ținu jos cu fermitate.

– Nu. Nu aici și nu acum.

Caroline se zgâi la el, cu o expresie de frustrare arzându-i sălbatic în ochi, apoi furia îi explodă fierbinte în vene. Îl îmbrânci, chinuindu-se să se ridice în capul oaselor printre mâini și picioare încâlcite, și se târî cât mai departe de el.

– Atunci de ce ai lăsat ca lucrurile să ajungă atât de departe dacă nu aveai de gând să le duci până la capăt? strigă ea. N-ai făcut... n-ai făcut decât să *mă ațâți!*

Frustrarea îi stârni și lui mânia. La naiba, oare își închipuia că pentru el fusese ușor să se oprească?

– Fiindcă m-am lăsat și eu dus de val! îi aruncă el foarte furios.

– Da, se vede, spuse ea cu sarcasm. Chiar se vede. Parcă ți s-a accelerat respirația puțin.

Furios, Joe o prinse de mână și i-o duse la șlițul pantalonilor lui, apăsând-o cu forță peste lungimea rigidă a bărbăției lui.

– Poate că asta o însemna o nimica toată pentru tine, dar ai fost a naibii de aproape de a afla exact cât de tare m-am implicat.

Vocea îi era guturală de furie, ceea ce îl enervă și mai tare, fiindcă dovedea cât de mult își pierduse controlul.

Caroline își smuci mâna de pe el, deși atingerea acelei creste groase i se părea fascinantă. Era prea furioasă pentru a se lăsa distrasă.

– Eu n-am spus nu, așa-i? întrebă ea înfierbântată. Ce anume nu era în regulă cu aici și acum?

Joe scrâșni din dinți, luptându-se aprig cu furia și cu reînvierea în forță a dorinței sexuale. Fusese o greșeală să-i aducă forțat mâna în zona lui inghinală. *Aici* nu este un pat, iar *acum* nu avem suficient timp. După ce intru în tine, n-am să mă mai ridic multă vreme. O partidă rapidă pe o banchetă înghesuită nu e nici ceea ce îți trebuie ție, nici ceea ce vreau eu.

Caroline își încrucișă brațele și se zgâi furioasă prin parbriz.

Joe rămase și el tăcut, recăpătându-și controlul asupra nervilor și asupra vocii lui, făcând apel la cele mai profunde resurse de voință pentru a-și regăsi stăpânirea de sine imperturbabilă pentru care era faimos. Era uluit de cât de repede reușise Caroline să-l scoată din sărite, ceva ce nu-și amintea să i se mai fi întâmplat din copilărie. Fusese furios, dar pierderea controlului era ceva ce nu-și putea permite. Caroline, se părea, avea un talent uimitor de a străpunge toate zidurile, ajungând până la impulsurile lui primitive, și nici măcar nu o făcea intenționat – ceea ce era și mai tulburător. El controlase întotdeauna relațiile pe care le avusese cu femeile,

permiţându-le să se apropie doar atât cât voia *el* şi punând punct relaţiei atunci când voia *el*. În prima noapte când o cunoscuse pe Caroline, hotărâse cu sânge rece să aibă o aventură cu ea, dar în condiţiile hotărâte de el şi la momentul ales de el. Era deconcertant pentru el să constate că era capabilă nu doar să-l ispitească să-şi încalce propriile reguli, ci chiar să-i pună la încercare capacitatea de a se controla.

– Locuinţa mea e în zona rezervată ofiţerilor necăsătoriţi, spuse el în cele din urmă, pe un ton neutru. Nu pot să te duc acolo. Ar fi la fel de nepotrivit să folosim locuinţa ta. Mâine e vineri, iar eu nu lucrez weekendul ăsta. Ne vom caza la un hotel în Vegas şi vom petrece acolo sfârşitul de săptămână.

Joe presupunea că era în continuare interesată, reflectă Caroline furioasă şi se enervă pe ea însăşi fiindcă într-adevăr aşa era. Dar îi arătase cât se putea de clar că lucrurile aveau să se desfăşoare după cum voia el sau deloc. El rămânea şeful.

– În regulă, spuse ea, scrâşnind din dinţi.

Se întoarseră la bază într-o atmosferă tensionată, ca doi adversari, nu ca doi oameni care tocmai hotărâseră să înceapă o aventură amoroasă. Când ajunseră la locuinţa ei, Caroline deschise portiera şi sări din maşină fără a-l mai aştepta.

Joe lăsă motorul pornit şi o prinse din urmă exact când ajunse la uşă, strângând-o de braţ şi făcând-o să se întoarcă.

– Sărutul meu de noapte bună, îi aminti el şi o trase în braţele lui.

Ar fi fost imposibil pentru orice eventual privitor să confunde acest sărut cu unul politicos sau prietenos sau cu genul de sărut timid de la începutul unei relaţii. Joe o ţinu lipită de el de la genunchi la piept, cu capul dat pe spate sub apăsarea sărutului lui. Gura îi era fierbinte, furioasă şi copleşitoare, forţând-o să-i recunoască dominaţia. Preţ de câteva secunde, Caroline încercă să-l îndepărteze, apoi se abandonă brusc penetrării limbii lui

şi se apăsă şi mai strâns peste corpul lui tare, acceptându-i agresiunea şi răspunzându-i cu una la fel de intensă.

Joe o eliberă brusc şi făcu un pas în spate, cu ochii licărindu-i.

– Nu va fi cazul să-ţi iei cămaşă de noapte, spuse el.

Cu o expresie furioasă, Caroline îl urmări în tăcere întorcându-se la camionetă şi urcând.

– Nici nu aveam de gând, bombăni ea când el se îndepărtă.

capitolul 6

A doua zi dimineaţă, Caroline nu reuşi să-şi găsească niciunde cartela de identificare. Verifică pe comoda cu sertare unde o punea de obicei, pe masa din bucătărie, pe dulapurile de bucătărie, sub mobilier, în coşul de rufe în care îşi aruncase hainele pe care le purtase cu o zi în urmă, chiar şi în coşurile de gunoi, dar nu o găsi nicăieri. Se aşeză şi încercă să îşi amintească ce anume făcuse cu ea, fiindcă ştia că o avusese cu o zi în urmă, dar nu îi veni absolut nimic în minte. Joe îi furase minţile în asemenea hal, încât n-ar fi fost imposibil chiar s-o fi mâncat.

Nu putea să intre în clădire fără cartela de identificare; acestea erau codate şi scanate electronic la intrare, iar dacă cineva ar fi pătruns într-o zonă restricţionată fără cartela de acces potrivită, s-ar fi declanşat o alarmă care ar fi făcut poliţia de securitate să apară numaidecât, cu armele scoase. Era copleşită de ruşine că fusese atât de neglijentă şi o rătăcise. Securitatea era atât de strictă, încât cartelele nu puteau fi reproduse; cele care se pierdeau sau se stricau trebuiau eliminate din sistemul computerizat, apoi se emitea o nouă cartelă, cu un nou cod, iar aceste informaţii erau introduse pe calculator. Tot din raţiuni de securitate, ar fi fost nevoie să completeze mii de formulare în câte patru exemplare, pentru a autoriza şi a confirma schimbarea. Probabil

că schimbarea trebuia aprobată inclusiv de comandantul bazei, general-maiorul Tuell.

O avusese cu o zi în urmă; n-ar fi putut să intre în clădire fără ea. Își amintea clar că o prinsese de un dosar. Cartela fusese atașată doar cu o clemă, deci poate se desprinsese și căzuse fără ca ea să observe? Probabil. Săruturile lui Joe îi făcuseră creierul varză, și nu mai reușise să se concentreze la nimic în afară de gândul că avea să-l vadă în seara aceea.

Dacă într-adevăr cartela zăcea pe undeva prin birou, atunci cum de nu se declanșase alarma când *ieșise* fără a avea asupra ei cartela de identificare potrivită? Sau poate scanerul era astfel poziționat încât citea cartelele doar la intrarea în clădire, pornind de la premisa că, dacă oricum nu putea intra nimeni fără a se identifica, nu avea rost să-și facă griji pentru persoanele care ieșeau. Era o teorie logică și nu o deranja dacă așa stăteau lucrurile. Problema era cum să afle dacă într-adevăr cartela ei era la birou.

Își analiză opțiunile. Dacă apela la poliția de securitate pentru a verifica, s-ar fi ajuns la rapoarte și explicații, adică exact ce voia să evite. Prin urmare, îl sună pe Cal pentru a-i cere să meargă la birou să îi caute cartela. Dacă nu o găsea, avea să raporteze pierderea și să facă față bătăii de cap aferente.

Fu nevoie de mai multe apeluri până să răspundă la telefon, iar vocea îi sună adormită.

– Alo.

– Cal, sunt Caroline. Îmi pare rău că te trezesc, dar cred că mi-am pierdut cartela de identificare la birou ieri și vreau să te rog să o cauți înainte să raportez dispariția ei.

Cal bombăni ceva.

– Poftim? Părea confuz și pe jumătate adormit. Caroline?

– Da, Caroline sunt. Te-ai trezit? Ai înțeles ce am spus?

– Da. Da, m-am trezit. Am priceput. Căscă în receptor. Să-ţi caut cartela de identificare. Doamne, Caroline, cum poţi să rătăceşti aşa ceva?

– Cred că am prins-o pe un dosar.

– Atunci poart-o pe un lanţ în jurul gâtului în loc s-o prinzi cu clemă.

Având în vedere că-l trezise dintr-un somn profund, Caroline îi permise să-i dea acest sfat îmbufnat. Poate era o problemă psihologică, dar nu-i plăcea să poarte lanţuri în jurul gâtului, nici măcar când se numeau coliere. În schimb, avea să-şi amintească pe viitor să adauge şi cartela de identificare pe lista lucrurilor pe care le verifica de două ori.

– Cât o să-ţi ia să te îmbraci? îl întrebă ea.

– Lasă-mă cinci minute. Căscă din nou. Câte e ceasul?

Caroline se uită la ceas.

– E 5:43.

Cal gemu zgomotos.

– Sunt pe drum. De fapt, încă încerc să-mi limpezesc ochii. Îmi rămâi datoare. N-aş face asta pentru oricine.

– Mulţumesc, spuse ea îndatorată.

Se întâlniră în faţa clădirii Quonset cinci minute mai târziu. Cal era neras, cu părul ciufulit şi cu ochii împăienjeniţi, dar era îmbrăcat, şi propria lui cartelă de identificare îi atârna pe un lanţ în jurul gâtului. Caroline rămase afară, iar el intră rapid pe uşă, continuând să caşte. Se întoarse în mai puţin de trei minute, aducându-i cartela, pe care o luă cu un şuvoi de mulţumiri.

– Era sub biroul tău, spuse el, clipind ca o bufniţă. Ce-ţi veni să mergi la muncă atât de devreme?

– E ora la care merg de obicei, spuse ea surprinsă.

Credea că toată lumea îi cunoştea obiceiul de a veni devreme şi a pleca târziu.

Pe chipul lui Cal apăru brusc zâmbetul lui normal, relaxat.

– Sunt nevoit să îmi schimb în rău părerea despre colonelul Mackenzie, din moment ce e evident că nu te ţine trează până târziu. Sunt dezamăgit de el.

Caroline ridică sprâncenele, prefăcându-se uluită.

– Aveai impresia că ar lăsa ceva să interfereze cu munca? Glumeşti, fără îndoială.

– Evident. Păi, distracţie plăcută! Mă car înapoi să fac un duş, să mă bărbieresc şi să bag în mine nişte cafea. Azi avem din nou teste cu ţinte mobile. Trebuie să fim atenţi din cap până în picioare, iar eu abia dacă mă ţin pe picioare.

Caroline îl sărută scurt pe obrazul aspru, nebărbierit.

– Mulţumesc, Cal. Ar fi durat o veşnicie să-mi fac altă cartelă, ca să nu mai spun câte rapoarte ar fi fost necesare.

– Oricând, oricând. Apoi pufni în râs. Sau ai fi putut să-l suni pe Adrian să ţi-o caute el.

– Aş fi preferat să înfrunt poliţia de securitate.

– Aşa mă gândeam şi eu.

Fluturând din mână, porni greoi înapoi spre locuinţa lui, iar Caroline îşi prinse strâns cartela de identificare la locul ei, oftând uşurată.

La şase jumătate, era absorbită de verificarea testelor, când un fluierat discret şi melodios îi atrase atenţia. Izbucni în râs şi ridică privirea, iar două secunde mai târziu Joe apăru silenţios în pragul uşii.

– O altă premieră, remarcă el. Nu arunci cu cești, rapoarte sau pumni.

Era îmbrăcat în costumul de zbor, deşi nu era complet echipat încă. Caroline îşi simţi brusc inima săltându-i-se în gât. Nici unul dintre celelalte zboruri sau teste nu îi stârniseră neliniştea, dar brusc se simţi zguduită, cu răsuflarea aproape tăiată. Nu mai fusese niciodată *implicată emoţional* până în acel moment, şi dintr-odată obiectivitatea ei era de domeniul trecutului.

Doar un anumit tip de bărbat, un bărbat special, putea fi pilot miliar, şi era şi mai dificil să devii pilot de vânătoare. Bărbaţii rămâneau copleşitor de numeroşi în acest domeniu, deşi acum erau acceptate şi femei la cursurile de pilot de vânătoare. Analiştii constataseră

că piloții femei împărtășeau anumite trăsături de personalitate ale piloților bărbați, în special păstrarea sângelui rece în condiții tensionate și capacitatea de a conștientiza în permanență tot ce se petrecea în jurul lor, dar, din alte puncte de vedere semnificative, femeile pilot erau indubitabil diferite de bărbați. Bărbații erau în mod firesc aroganți și extrem de încrezători în ei înșiși; doar un astfel de bărbat *putea* fi pilot de vânătoare, căci avea nevoie de genul de siguranță care nu doar să-i permită să urce într-o mașinărie și să brăzdeze cerul la o viteză de trei ori mai mare decât cea a sunetului, ci și să fie al naibii de sigur că putea să stăpânească mașinăria și să păstreze controlul, indiferent ce s-ar întâmpla, precum și să rămână în viață pentru a repeta isprava. Pregătirea prin care treceau piloții de vânătoare nu făcea decât să le întărească acea încredere extremă în propriile forțe.

Caroline îl fixă cu privirea, văzând nu doar încrederea detașată din ochii lui, ci și nerăbdarea de a pătrunde în acea frumusețe letală căreia el îi spunea Iubita. Îi făceau plăcere viteza și puterea, riscul, provocarea absolută a unei asemenea experiențe. Nu avea dubii privind abilitatea sa de a face aeronava să se poarte după bunul lui plac și de a o readuce în siguranță la sol. Aerul lui de invincibilitate arogantă era atât de feroce încât îl făcea să semene cu un zeu.

Dar, în pofida talentului și a abilităților lui extraordinare, era totuși un bărbat, o ființă umană. Iar oamenii puteau să-și piardă viața.

– Zbori astăzi, spuse ea, reușind cu greu să rostească acele două cuvinte prin gâtul încordat. Nu mi-ai spus.

Joe ridică o sprânceană, cu o expresie întrebătoare.

– Zbor astăzi, repetă el blând. Și ce-i cu asta?

Ce-ar fi trebuit să-i spună? Că era înspăimântată fiindcă profesia pe care și-o alesese era una dintre cele mai periculoase din lume? Nu avea dreptul să-i dezvăluie temerile sale. Nu exista nici un angajament între ei, doar acordul de a avea o aventură, care, oficial, nici măcar nu începuse încă. Nu era vina lui că începea

să se îndrăgostească de el, şi, chiar dacă ar fi simţit şi el la fel, Caroline tot nu i-ar fi mărturisit că îi era teamă, fiindcă nu era dispusă să riște să-i distragă atenţia exact atunci când avea nevoie să se concentreze cu totul asupra muncii lui.

Aşadar, îşi înăbuşi teama şi se strădui să se stăpânească.

– Eşti prea... ăăă, cred că termenul potrivit e *copleşitor*, în costum de aviator. Ce ai pe dedesubt?

Diversiunea funcţionă. Cealaltă sprânceană se ridică şi ea.

– Tricou şi pantaloni scurţi. Credeai că am să fiu gol-puşcă?

– Nu ştiam. Nu m-am gândit la asta până acum. Flutură din mână ca pentru a-l alunga. Hai, du-te de aici! Îmi distrugi puterea de concentrare. N-am reuşit să lucrez deloc ieri toată ziua, din cauza a ceea ce mi-ai făcut, aşa că nu-ţi dau voie să te apropii de mine în dimineaţa asta.

De îndată ce rosti aceste cuvinte, îşi dădu seama că făcuse o greşeală. O sclipire combativă se aprinse în ochii lui când veni spre ea. Îi prezentase fără să vrea o provocare, iar firea lui dominantă nu îi permitea să nu intre în joc.

Caroline era încă aşezată, iar Joe se aplecă peste ea, sprijinindu-şi mâinile pe braţele scaunului şi luând-o prizonieră înainte să apuce să fugă. O sărută, aşezându-şi buzele ferme peste ale ei şi folosindu-şi limba cu o minuţiozitate devastatoare. Degetele i se chircirăde plăcere în pantofi; se abandonă fără a încerca să se opună nici măcar de formă, acceptând intruziunea lui şi primind-o cu o nerăbdare nestăvilită.

Joe se înfioră şi se îndreptă imediat, cu chipul tensionat de dorinţă.

– Ce ai să porţi diseară?

Caroline se strădui să-şi vină în fire, atât de rapid bulversată de atingerea lui.

– Nu ştiu. Contează?

Nu-i mai văzuse niciodată ochii atât de albaştri şi de intenşi.

– Nu. Vei fi goală la cinci minute după ce ne cazăm la hotel.

Imaginea era zguduitoare. Fără a se putea abţine, Caroline închise ochii, simţindu-şi gura uscată. Când îi redeschise, Joe dispăruse.

Dacă îl zăpăcea şi ea măcar pe jumătate din cât o năucea el pe ea, Joe nu avea să fie capabil să piloteze nenorocitul de avion. Teama i se ridică din nou în gât, ca o senzaţie de greaţă, revenind în forţă. Avu nevoie de întreaga ei voinţă pentru a o alunga, dar reuşi, fiindcă ştia că, în fond, controlul lui imperturbabil avea să excludă orice gând ce nu ţinea de pilotaj, adevărata iubire a vieţii lui. Adevărul era dureros, dar se simţi totodată alinată, căci, oricât ar fi fost de neplăcut, avea să-l ţină în siguranţă, iar asta era tot ce-şi dorea.

În general, Cal se străduise să vină dimineaţa înaintea lui Adrian, dar Caroline îi tulburase programul în acea dimineaţă, aşa că era încă singură când apăru Adrian. Acesta îi aruncă automat o privire plină de dezgust, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză fără a scoate un cuvânt. Nu prea îşi bătea ea capul cu Adrian, dar în dimineaţa aceea era atât de tensionată, încât aproape nici nu-i observă prezenţa. Rămase la biroul ei, sfâşiată între teamă şi nerăbdare. O parte din mintea ei insista să se gândească la pericolele presupuse de zborurile de încercare, dar cealaltă parte aluneca în mod repetat cu gândul spre imagini senzuale ale serii ce se anunţa. Nu-i venea să creadă că aştepta cu nerăbdare, şi nici măcar conştientizarea faptului că avea să existe un disconfort, în cel mai bun caz, nu reuşea să-i astâmpere ardoarea. Îl dorea pe Joe, avea nevoie de el cu atâta disperare, cu un instinct atât de primitiv, încât ameninţarea durerii era alungată din gândurile ei ca o scobitoare pierdută într-un potop.

Dar mai întâi trebuia să supravieţuiască zborurilor din ziua aceea.

– Visezi la amantul tău iubit? o întrebă Adrian puțin răutăcios.

Caroline clipi surprinsă de întrerupere.

– Poftim? O... da. Așa e. Scuze. M-ai întrebat ceva?

– Doar despre viața ta amoroasă. Sunt puțin surprins totuși. Nu credeam că îți plac bărbații – sau ai decis să încerci puțină varietate?

Lipsa de experiență nu însemna și ignoranță, iar Caroline știa exact ce anume insinua. Îi aruncă o privire rece, încântată brusc de perspectiva unei confruntări sincere, deschise, fără emoții amestecate.

– Știai că am fost dintotdeauna mult mai mică decât băieții din clasa mea și că aproape terminasem facultatea până să mă maturizez suficient încât să încep să le atrag atenția?

Întrebarea îl surprinse; nedumerirea se reflectă pe chipul lui arătos.

– Și ce-i cu asta?

– Și au început să-mi facă avansuri la greu, presupunând că știu cum merge treaba, dar eu nu știam absolut nimic despre bărbați și relații. Nu petrecusem niciodată timp printre copii de vârsta mea. Nu fusesem niciodată sărutată, nu fusesem niciodată la un bal, nu învățasem niciodată lucrurile pe care alte fete le învățau la petreceri și la întâlniri duble. Când toți acei tipi au început să se dea la mine cu îndârjire, m-au speriat al naibii de tare, așa că am spus și am făcut orice era nevoie pentru a-i pune pe fugă. Înțelegi la ce mă refer?

Adrian nu înțelese, nu în primă fază. Nedumerirea lui era evidentă. Dar apoi reuși, în ciuda ostilității, să priceapă, și se zgâi la ea cu o expresie de neîncredere șocată.

– Vrei să spui că ți-a fost *teamă* de mine?

– Păi, ce altceva aș fi putut să simt? îi aruncă ea. Ai început să mă pipăi, și nu acceptai nicidecum un refuz.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt violator! lătră el.

– Şi cum aş fi putut şti eu asta? Se ridică şi scuturâ pumnul în direcţia lui. Dacă nu ai fi fost atât de al naibii de sigur pe tine şi n-ai fi crezut că nici o femeie nu-ţi poate rezista, poate ai fi observat că eram speriată!

– Nu te purtai ca o fată speriată!

– Asta fiindcă devin agresivă când mă simt ameninţată. Stătea foarte aproape de el acum, încruntată şi gata să scuipe foc. Ţin să te informez că, în ceea ce-l priveşte pe colonelul Mackenzie, el e primul bărbat care mi-a remarcat neliniştea, iar *el* nu mă atacă de parcă ar fi o caracatiţă flămândă. Nu, el doar o aţâţase până peste poate, cu acel control enervant al lui, făcând-o să se topească toată, în vreme ce el îşi păstrase mintea complet limpede. Asta însă nu îl privea pe Adrian. M-am săturat de comentariile tale răutăcioase, ai înţeles? Aşa că ţine-ţi gura, începând din acest moment, altfel am să te fac eu să ţi-o ţii.

Expresia de şoc dispăru de pe faţa lui, şi se încruntă din nou spre ea, cuprins de un nou val de ostilitate.

– Iar eu ar trebui să mă simt vinovat fiindcă eşti o inadaptată social? Nu eşti singura cu probleme, domniţă. Eu tocmai trecusem printr-un divorţ de coşmar, soţia mă părăsise pentru un nenorocit care câştiga de două ori mai mult decât mine şi aveam şi eu nevoie de ceva care să-mi întărească orgoliul. Aşa că să nu te mire că nu am observat psihicul tău delicat şi nu ţi l-am cocoloşit, fiindcă sunt al naibii de sigur că nici tu nu l-ai observat pe al meu!

– Atunci suntem chit, îl atacă ea. Aşa că lasă-mă în pace, te rog!

– Cu plăcere!

Caroline se întoarse tropăind la scaunul ei şi se trânti pe el. După ce se uită încruntată la fişa de specificaţii preţ de trei secunde, murmură:

– Îmi pare rău pentru povestea cu soţia ta.

– Fosta soţie.

– Probabil nu e fericită.

Adrian se lăsă pe spate în scaun, privind-o îmbufnat.

– Îmi pare rău că te-am speriat. N-am vrut.

Nu îi veni uşor, dar Caroline mărăi un răspuns:

– E în regulă.

Adrian mormăi ceva şi se întoarse la munca lui. Caroline sperase să găsească o oarecare uşurare şi să-şi abată gândurile mănâindu-se, şi reuşise, atât cât durase, dar acum, că înfruntarea se sfârşise, teama şi tensiunea i se strecurară din nou în suflet. Însă relaţia ei cu Adrian părea mai puţin tensionată acum – sau cel puţin atmosfera se mai îmbunase –, deci confruntarea fusese benefică din acest punct de vedere.

Yates şi Cal îşi făcură şi ei apariţia. Cal arăta încă ciufulit şi somnoros, dar îi adresă lui Caroline un zâmbet larg şi îi făcu cu ochiul. Apoi se mutară toţi în camera de comandă, pentru a urmări zborurile din ziua respectivă. Piloţii erau încă acolo, patru dintre ei în echipament complet, cu furtunuri, curele şi măşti de oxigen şi îmbrăcaţi în costumele de zbor. Joe şi căpitanul Bowie Wade aveau să piloteze prototipurile Night Wing; Daffy Deale şi Mad Cat Myrick aveau să îi vâneze cu avioanele F-22. Joe era complet absorbit de ceea ce avea de făcut, după cum era de aşteptat, iar nodul de teamă din gâtul ei slăbi uşor când îl văzu cu propriii ochi.

Încercă să-şi impună să nu se zgâiască la el, dar imboldul se dovedi irezistibil. Era ca un magnet pentru privirea ei şi era fascinată de el. Şi de vină nu era numai corpul lui înalt, cu o musculatură superbă, sau perfecţiunea statuară a chipului, ci şi aura din jurul lui. Joe Mackenzie era un războinic – rece, stăpân pe el, letal în cruzimea lui controlată. Sângele a nenumărate generaţii de războinici curgea prin venele lui; instinctele lui fuseseră ascuţite în războaiele de altădată, în nenumărate bătălii sângeroase. Ceilalţi piloţi aveau şi ei cam aceleaşi instincte, aceeaşi aură, dar în el toate aceste lucruri se regăseau condensate şi purificate, o îmbinare perfectă de trup, minte şi talent. Ceilalţi o ştiau; era evident din felul în care îl priveau, din respectul pe care i-l acordau

automat. Nu era vorba doar despre faptul că era colonel și șef de proiect, deși și rangul lui impunea respect, dar atitudinea pe care o afișau față de el ca bărbat și pilot era aceeași pe care ar fi afișat-o și dacă i-ar fi fost toți superiori în rang. Unii oameni pur și simplu se făceau remarcați în mod firesc, iar Joe Mackenzie era unul dintre ei. Nu ar fi putut fi niciodată om de afaceri, avocat sau doctor. Era ceea ce era și își alesese profesia care să-i permită să facă exact ceea ce i se potrivea.

Era un războinic.

Era bărbatul pe care îl iubea.

Cumva, își pierduse abilitatea de a mai respira, dar nu conta. Se simțea amețită, cufundată într-o lume ireală. Nu mai putea să se amăgească singură. Își recunoscuse vulnerabilitatea în fața lui, dar nu și cât de rapid îi căzuse pradă. Se avertizase singură că era periculos să-și *permită* să se îndrăgostească de el, se agitase la gândul că *era posibil* să-și piardă inima, dar totul fusese un ecran de fum emoțional care s-o împiedice să admită că era deja prea târziu. Nu ar fi putut să-și controleze sentimentele cu nimic mai mult decât ar fi putut să controleze reacția propriului ei corp la atingerea lui, ceea ce ar fi trebuit să constituie o avertizare suficientă. Singura ei scuză pentru orbirea de care dăduse dovadă era faptul că nu mai fusese îndrăgostită niciodată și pur și simplu nu recunoscuse starea în care se afla.

Nu se simți în stare să-l privească în clipa în care ieși, alături de ceilalți trei piloți, din camera de comandă. Dacă Joe i-ar fi aruncat o singură privire, tot ce simțea s-ar fi reflectat clar pe fața ei, și nu voia ca el să-i vadă sentimentele sau poate chiar să se gândească la ele într-un moment nepotrivit. Se simțea absurd de expusă, dezgolită de toate sistemele de apărare emoțională, cu fiecare terminație nervoasă în alertă și tulburată de cea mai mică mișcare a aerului.

Toate cele patru aeronave decolară, iar tehnicienii se înghesuiră în jurul terminalelor, studiind concentrați

informaţiile transmise de senzorii încorporaţi în învelişul avioanelor Night Wing.

În jumătate de oră, ajunseră pe poziţii în locul destinat testelor, unde avioanele teleghidate aveau să le servească drept ţinte mobile spre care să îşi îndrepte laserele. Caroline se aştepta întotdeauna să apară probleme, fiindcă, din experienţa ei, nici un sistem nou nu funcţiona în practică exact la fel ca în teorie, dar testele se derulaseră cu bine până în acel moment, şi credea cu optimism că nu aveau să se ivească probleme grave. Ziua aceea însă păru să-i confirme bănuiala legată de dificultăţi şi să-i slăbească speranţa că aveau să fie minore. Sistemul de ghidare refuză să se fixeze asupra avioanelor teleghidate, deşi o făcuseră cu o zi în urmă. Însă azi se zbura cu două aeronave diferite, iar şeful de proiect, complet scârbit, ceru ca testele din ziua respectivă să fie aruncate la gunoi, iar aeronavele duse înapoi la bază, pentru a li se verifica amănunţit sistemul de ghidare.

Joe nu îşi ieşi din fire, dar nemulţumirea i se reflectă clar pe chip când reveni în camera de comandă, cu părul îmbibat de transpiraţie din cauza căştii.

– Navele sunt în hangar, spuse el, cu o stăpânire de sine impecabilă, incluzând-o pe Caroline în furia lui ca parte a echipei ce se ocupa de lasere. Aceleaşi două avioane vor zbura din nou luni dimineaţă. Încă mai aveţi o bună parte din ziua de azi ca să identificaţi problema şi să o rezolvaţi.

Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari, iar Cal fluieră încet printre dinţi. Yates oftă.

– În regulă, oameni buni, să ne luăm salopetele şi să mergem la hangare. Avem de lucru.

Caroline analiza deja în gând posibilităţile. Sistemul de ghidare cu laser nu era o noutate; doar modul în care îl foloseau ei era nou. Problema putea fi la senzorii din căştile piloţilor, la cei din sistemul optic al proiectilelor sau chiar în întrerupătorul care activa ghidarea. Mai grav era faptul că problemele apăruseră la ambele

avioane deodată, indicând o posibilă problemă esențială în ceea ce privea construcția sau chiar designul aeronavelor. Îi aruncă o scurtă privire lui Cal și văzu cât de încruntat era, căci *el* cu siguranță se gândea că, din moment ce ambele aeronave înregistraseră aceleași dificultăți în același timp, era posibil să existe probleme în programarea computerelor de la bordul avioanelor. Ei doi priveau această chestiune din unghiuri diferite, dar ambii își dăduseră seama care erau implicațiile.

Fusese cum nu se putea mai „bine" încă de la începutul zilei. Dacă și noaptea cu Joe se desfășura în același stil, avea probabil să descopere că era frigidă.

Lucrară fără pauză de masă, derulând analize computerizate pentru senzori pentru a încerca să identifice problema, dar nu descoperiră nimic. Totul părea să funcționeze perfect. Refăcură aceleași teste cu cele trei aeronave care nu avuseseră probleme și comparară rezultatele, din nou fără nici un rezultat. Totul se potrivea. Conform indicațiilor computerului, nu exista nici un motiv pentru care laserele nu se fixaseră asupra țintelor mobile.

După-amiaza se apropia de sfârșit, iar căldura se acumulase până la un nivel inconfortabil înăuntrul hangarului, în pofida eforturilor considerabile ale uriașelor aparate de aer condiționat, când Cal refăcu testele privind mecanismul de declanșare a focului al unuia dintre avioanele care avuseseră probleme și cel al unui avion la care funcționase. Dintr-un motiv necunoscut sau poate doar din cauza începătorilor care provocau inevitabil stricăciuni la orice proiect, de data aceasta calculatorul indică o întrerupere în circuitul electric al mecanismelor de declanșare a focului. Se enervară toți că problema se dovedi relativ simplă, în condițiile în care munciseră înnebuniți ore întregi și săriseră peste prânz, doar pentru a găsi o defecțiune ce putea fi reparată în mai puțin de o oră.

Caroline avea o dispoziție „minunată" pentru o întreprindere romantică: era obosită, flămândă, încinsă și nervoasă. Se asigură, cu o privire încruntată, că avea cartela de identificare prinsă de buzunar înainte de a părăsi clădirea pentru a se îndrepta spre locuința ei.

Un duș lung și rece o ajută să se simtă mai bine, deși rămase încruntată și când pur și simplu își aruncă într-o geantă câteva haine și produse cosmetice. Dacă *el* nu ar fi fost atât de pedant, nu s-ar fi simțit atât de motivați să rezolve problema. Ar fi putut să ia prânzul, caz în care nu s-ar mai fi simțit atât de epuizată și de prost dispusă. Ar fi o răsplată bună ca ea să refuze să meargă.

Singura problemă era că nu era chiar atât de neghioabă. Își dorea să fie cu el mai mult decât își dorea să mănânce, mai mult decât își dorea orice.

Nu era decât ora șase când auzi bătaia în ușă. Era îmbrăcată, dar părul îi era încă ud, și era în continuare înfometată. Deschise ușa larg:

– Am lucrat și în pauza de prânz, atacă ea amenințătoare. Am terminat – se întoarse să se uite la ceas – acum treizeci și cinci de minute. A fost un *nimic* – o simplă hibă în circuitul electric al întrerupătoarelor –, dar ne-a luat o veșnicie să identificăm problema, fiindcă ne era foame și nu ne puteam concentra.

Joe se instală în pragul ușii și o studie gânditor.

– Întotdeauna devii atât de prost dispusă când ți-e foame?

– Păi, bineînțeles. Nu e valabil pentru toată lumea?

– Ă, nu. Nu pentru majoritatea oamenilor.

– Ah!

Joe îi întinse mâna.

– Haide, atunci, și am să-ți dau de mâncare.

– Părul nu mi s-a uscat încă.

– Se va usca rapid pe căldura asta. Ți-ai făcut bagajul?

Caroline își luă geanta și își făcu rapid turul automat, pentru a verifica dacă era totul în regulă. Joe îi luă geanta din mână și o conduse afară, închizând ușa în urma

lui. Caroline rămase în loc, privind cu subînțeles clanța până când Joe oftă și o încercă, pentru a-i demonstra că era încuiată. Satisfăcută, porni spre camionetă. Joe puse geanta la locul ei, apoi o ridică pe Caroline pe banchetă. Hotărâse să poarte o rochie de plajă legată pe după gât și largă, considerând că nu mai conta dacă își putea strecura mâna sub ea, având în vedere că îi dăduse voie să facă mult mai mult de atât, dar aproape că făcu atac de cord când mâna lui caldă și aspră se strecură sub material și o strânse de coapsa dezgolită.

Toate gândurile legate de mâncare îi zburară din minte. Se zgâi la el, simțind cum creștea în ea o altfel de foame, dorința reflectându-i-se în ochii brusc întunecați și-n respirația accelerată. Joe o mângâie ușor pe interiorul coapsei cu buricele degetelor, apoi se forță să-și retragă mâna.

– *Poate* că am să-ți dau de mâncare mai întâi, murmură el.

capitolul 7

Nici dacă i s-ar fi servit rumeguș n-ar fi observat nimic, atât de distrasă fu în timpul cinei. Tot ce avea să-și amintească după aceea era atmosfera răcoroasă, luminile scăzute din restaurant și faptul că vinul sec avusese un gust proaspăt, plăcut. Joe se așeză în fața ei, mare și masculin, având acea sclipire periculoasă în ochii lui albaștri ca diamantele. Se gândea și el la noaptea care-i aștepta, iar dorința sexuală i se citea clar pe chip. Îi permise să își dea seama la ce anume se gândea; își demască caracterul posesiv prin felul în care o privea, lăsându-și ochii să zăbovească asupra sânilor ei, vorbindu-i pe un ton jos și profund, străbătut de o notă seducătoare blândă, persuasivă.

Cinară fără grabă, iar așteptarea o zgârie pe nervi ca o haină de lână țesută aspru. Hainele o iritau; sânii o dureau. În cele din urmă, îi trânti verde-n față:

– De ce mai aşteptăm?

Joe fusese ocupat să-i studieze relaxat sfârcurile întărite ce se împingeau prin partea de sus a rochiei, şi privirea îi alunecă încet în sus, spre faţa ei, arzând-o cu flăcările albastre.

– Aşteptăm să te linişteşti şi să te relaxezi, murmură el. Aşteptăm să se lase noaptea, ca să te poţi bucura de întuneric deplin, dacă asta te-ar face să te simţi mai în siguranţă.

– Nu mă interesează. Se ridică iute, cu o expresie aprigă şi mândră ca a unei prinţese nordice, cu părul la fel de deschis la culoare ca al acelor războinice virgine. Va trebui să găseşti o altă cale de a mă relaxa.

Joe se ridică şi el încet, cu chipul încordat de dorinţa care creştea în el. Tăcerea se lăsă greu între ei până achită nota şi se întoarseră la camionetă. Căldura încă era aproape sufocantă, soarele, o minge roşie uriaşă coborâtă mult spre linia orizontului, scăldând totul într-o strălucire roşiatică. Descendenţa lui aprigă, de demult, se reflectă vizibil în lumina primitivă ce cădea peste liniile clar conturate ale feţei lui, demascând minciuna măştii de om civilizat pe care o purta sub forma unei cămăşi albe elegante şi a unei perechi de pantaloni negri largi. Ar fi trebuit să poarte pantaloni din piele de căprioară şi mocasini, cu pieptul dezgolit, părul negru şi bogat căzându-i liber pe umerii laţi şi puternici.

Caroline îşi aminti teroarea din acea dimineaţă, teama că ar putea fi rănit sau ucis în timpul unui zbor şi ştiu că avea să încerce să nu-i împărtăşească niciodată temerile.

Joe luă o cameră la unul dintre hotelurile Hilton, şi, păstrând în continuare tăcerea, urcară cu liftul, însoţiţi de băiatul de serviciu care le cără cele două genţi mici.

Luase un apartament cu un singur dormitor, iar băiatul de serviciu îşi jucă până la capăt rolul, cărând genţile în dormitor, arătându-le cum să folosească diverse lucruri pe care ştiau deja cum să le utilizeze, făcându-şi

de lucru cu draperiile pe care le deschise larg, lăsând să intre lumina apusului. Joe îi îndesă o bancnotă de cinci dolari în mână, iar băiatul se făcu nevăzut.

Caroline rămase în dormitor, cu picioarele înfipte bine în covor, refuzând cu îndârjire să privească patul uriaș, în vreme ce asculta cum Joe încuia ușa. Acesta reveni în dormitor și, foarte calm, trase la loc draperiile, cufundând camera într-o obscuritate atenuată doar de lumina ce se strecura prin ușa deschisă. Chiar și aerul părea încărcat de tensiune. Își deschise geanta neagră de piele și scoase o cutie de prezervative, pe care o puse pe noptieră.

– O cutie întreagă? întrebă Caroline cu o voce răgușită pe care nu și-o recunoscu.

Joe veni în spatele ei și, cu mișcări abile, îi desfăcu rochia. Când aceasta se lărgi și îi căzu de pe umeri, spuse:

– Am să cobor la magazinul de cadouri să mai cumpăr după ce ni se termină.

Caroline începu brusc să tremure nebunește, căci nu purtase decât chilotul pe sub rochie. Nu avusese sutien, nici jupon, nici ciorapi. Când rochia căzu grămadă în jurul gleznelor ei, rămase aproape goală în fața lui, cu sânii tensionați, cu sfârcurile împingându-se în față sub efectul dorinței dureroase. Joe o ridică în brațe, iar pantofii îi rămaseră pe podea, prinși în faldurile de material.

Joe își sprijini un genunchi pe pat și o întinse pe așternuturi, apoi rămase astfel îngenuncheat în timp ce, cu mișcări rapide și eficiente, îi scoase chilotul. Până în acel moment, Caroline nu își dăduse seama cu câtă disperare se agățase de acea mică bucățică de protecție sau cât de expusă și de vulnerabilă avea să se simtă fără chilot. Scoase un sunet incoerent de protest și încercă să se ridice în capul oaselor, căci ea era goală pușcă în vreme ce el era încă îmbrăcat complet, dar licărirea din ochii lui când o întinse pe spate o făcu să renunțe la luptă.

Joe se opri, zăbovind să-i studieze silueta goală şi să savureze satisfacţia primitivă dată de faptul că o avea în sfârşit întinsă dezgolită în faţa lui, cu trupul moale expus şi dornic să fie posedat de el. Vedea deja semnele excitării, manifestate prin felul în care sfârcurile i se întunecaseră şi se întăriseră, prin felul în care coapsele ei zvelte, strânse instinctiv laolaltă pentru a păzi carnea extraordinar de sensibilă dintre ele, tremurau şi se contractau, transmiţând un mesaj subtil. Bucle palide, cu doar o nuanţă sau două mai închise decât părul ei, îi decorau zona inghinală; un zâmbet firav, trecător, îi înflori pe buze preţ de o clipă când îşi aminti că nu crezuse că părul ei era blond de la natură. După cum puteau vedea acum propriii lui ochi, culoarea îi aparţinea, fără îndoială. Acele bucle blonde erau atât de ispititoare, încât, brusc, nu se mai putu mulţumi doar să le privească.

Îi puse mâna pe un sân, frământându-l blând, cuprinzându-l în palmă, lăsându-şi degetul mare şi aspru să-i deseneze cercuri în jurul sfârcului, făcându-l să se întărească şi mai mult. Caroline îşi ţinu răsuflarea, ceea ce îi făcu sânul să se umfle şi mai tare în palma lui. Cu aceeaşi siguranţă calmă, coborî mângâietor cealaltă mână pe abdomenul ei, strecurându-şi-o apoi între picioarele ei, apăsându-şi cu forţă degetele pe pliurile moi ale feminităţii ei. Caroline fu străbătută de un fior fulgerător ce o făcu să-şi ridice şoldurile de pe pat într-o încercare reflexă de a primi mai mult. Dacă degetul lui mare i se păruse aspru pe sfârcul ei, părea cu atât mai aspru acum când îi zgâria pielea atât de sensibilă, încât se cutremura violent la cea mai mică atingere.

Era insuportabil, şi, brusc, se zbătu să scape de el, ridicându-se în genunchi pe pat, cu sânii săltând şi coborând vizibil sub forţa respiraţiei. Joe se ridică şi începu să-şi descheie cămaşa. Bustul lui puternic rămase gol când se dezbrăcă de cămaşă, cu pielea bronzată şi cu părul negru moale acoperindu-i pieptul sub forma unui

romb bine conturat, coborând într-o linie mătăsoasă spre centrul abdomenului. Sfârcurile lui erau mici, întunecate și întărite. Își aruncă pantofii din picioare. Degetele lui subțiri desfăcură cureaua și deschiseră șlițul, se agățară de betelia pantalonilor și a boxerilor în același timp și îi împinseră în jos. Privirea nu i se desprinse nici o clipă de pe trupul ei zvelt și gol când se aplecă să și-i scoată. Când se îndreptă, era la fel de gol ca ea.

Forța vizibilă a corpului lui masculin era aproape înspăimântătoare. Ar fi putut s-o strivească fără probleme dacă ar fi vrut. Abdomenul plat îi era brăzdat de mușchi tari ca oțelul, întinzându-se ca niște coarde pe cutia toracică și prin coapsele lungi. Bărbăția lui se ridică groasă și plină dintre picioare, pulsând vizibil sub intensitatea poftei lui carnale. În pofida fierbinței pe care o simți drept replică în propriul ei sânge, bătându-i prin vene în același ritm cu pulsația dintre picioare, începu să se îndoiască serios că ceea ce urmau să facă era cu adevărat posibil. Scoase un mic sunet de panică.

– Șșșt, scumpo, murmură el încet. Nu-ți fie teamă!

Mâinile lui puternice se strânseră blând pe umerii ei, și, cumva, Caroline se trezi întinsă din nou pe spate, iar el era lângă ea, fierbințeala corpului lui încingând-o și învăluind-o în clipa când o trase în brațele lui. Goliciunea lui era copleșitoare odată ce intensitatea sexualității lui nu mai era mascată nici de haine, nici de limitele impuse de societate. Continuă să o alinte cu șoapte joase care poate nici măcar nu erau cuvinte, în vreme ce mâna lui desenă mângâieri lente de foc pe trupul ei.

Caroline se agăță de el, nesigură pe ea însăși în această situație de o intensitate dramatică. Își închipuise că o condusese pe un tărâm al senzualității și înainte, dar descoperi acum că nu făcuse decât să zăbovească puțin în pragul acelei lumi. Dacă n-ar fi fost plăcerea, ar fi fugit. Dar plăcerea, o, era atât de lentă, de subtilă și de năucitoare, seducând-o cu blândețe și făcând-o

să-şi relaxeze muşchii coapselor; apoi, când rezistenţa ei dispăru, se transformă brusc într-o furtună violentă ce îi zgudui nervii şi muşchii. Corpul ei subţire se cutremură de plăcere, tensionându-se din nou ca un arc, dar de data aceasta dintr-o altă cauză, iar instinctele lui de mascul erau prea fine pentru a nu detecta imediat acea diferenţă. Mâinile lui o dezmierdară cu o concentrare sigură şi zdrobitoare, de data asta nu pentru a domoli, ci pentru a intensifica excitarea.

Gura lui îi transformă sfârcurile în mărgele umede printr-o tortură senzuală, fiind pedepsite prin mici muşcături şi alinate de limba lui. Caroline se zvârcoli şerpuit în braţele lui, ridicându-şi şi rotindu-şi şoldurile într-un ritm antic a cărui cadenţă îl îndemna aidoma bătăii unei tobe. Degetele lui porniră din nou în explorarea pliurilor moi şi feminine dintre picioarele ei şi le găsiră umede şi tumefiate, tânjind dureros după atingerea lui; coapsele ei se îndepărtară inconştient pentru a-i lăsa mai multă libertate de mişcare, oportunitate de care el profită imediat. O penetră atent cu un deget lung, şi un mic sunet sălbatic se desprinse din gâtul ei când se arcui în sus spre mâna lui. Zăbovi deasupra ei, îmbătându-se cu parfumul corpului ei cald şi excitat, cu atingerea mătăsoasă a pielii ei. Ar fi zdrobit-o în braţele lui dacă astfel ar fi putut s-o absoarbă în el, atât de violentă era nevoia de a-şi simţi trupurile contopindu-se.

Atingerea lui exploratoare îi dezvălui atât intensitatea excitării ei, cât şi rezistenţa virginităţii sale, iar muşchii din abdomenul lui se contractară, anticipând penetrarea cu o nerăbdare aproape insuportabilă.

Nu putea să mai aştepte prea mult, dar voia să fie atât de incitată încât să accepte uşor durerea penetrării, ca apoi să se poată bucura de plăcerea mai profundă a împreunării lor. Era atât de strâmtă, încât nu era sigur dacă avea să reziste, dar urma să înnebunească dacă nu se împingea în adâncimea dulce a cărnii ei.

Caroline se arcuia tot mai puternic, apropiindu-se de orgasm, iar el îşi continuă tortura senzuală, privindu-i capul ce se zbătea pe pat într-o încălceală de păr blond şi mâini ce se agăţau de el cu o forţă disperată. Caroline gemu şi îşi înfipse unghiile în pieptul lui.

– Acum, spuse ea cu voce aspră. Acum, acum, acum, *acum!*

Joe nu mai putea aştepta nici el. Îi deschise larg coapsele şi se urcă deasupra ei, constituţia lui solidă apăsând-o în saltea când bărbăţia lui rigidă se împinse peste fierbinţeala moale a cărnii ei intime şi o simţi începând să cedeze sub presiunea lui. Apoi senzaţia delicioasă de goliciune îl făcu să-şi vină în fire, şi se îndepărtă puţin de ea şi de ispita înnebunitoare a penetrării. Se întinse după cutia de pe noptieră, scoţând unul dintre pachetele şi rupându-i ambalajul cu dinţii.

– Nu, spuse Caroline cu înverşunare, împingându-i mâna deoparte. Nu de data asta, nu pentru prima dată. Vreau să te simt pe tine, *doar* pe tine.

Ochii ei întunecaţi de pasiune se fixară asupra lui; corpul ei subţire şi înfierbântat îl ispiti cu o chemare primitivă. Era sălbatică şi păgână, aducând şi mai mult cu o prinţesă nordică aşa, când zăcea goală, cu picioarele desfăcute pentru a accepta invazia masculină ce avea să pună capăt fecioriei ei. Îi sfida dominaţia, îi cerea trupul şi sămânţa în cea mai antică modalitate de celebrare a fertilităţii.

Joe se sprijini pe braţe deasupra ei, cu o expresie sălbatică pe chip când îşi coborî şoldurile peste ale ei. El avea experienţă în domeniul sexului, chiar dacă ea nu, şi ştia ce risc uriaş îşi asumau, dar, de data aceasta, de această primă dată, voia şi el să o simtă fără nici o barieră între ei.

Caroline încremeni la prima încercare directă de a o penetra.

Privirile li se întâlniră şi rămaseră înlănţuite. Un mic muşchi de pe obrazul lui tresări uşor când intensifică

presiunea. Durerea se făcu simțită mai întâi ca o amenințare, apoi deveni realitate, dar Caroline nu încercă să-l împingă deoparte. Își dorea acest lucru, foamea de a fi posedată de el era atât de violentă, încât făcea ca durerea să pălească. Joe nu o luă ușor. O penetră nemilos: invadând, lărgind, forțând teaca ei moale să-i accepte și să-i țină bărbăția tumefiată. Caroline se arcui sălbatic, incapabilă să îl primească mai mult, dar gestul ei o făcu să descopere că putea. Joe scoase un sunet aspru de plăcere.

– Da, murmură el tensionat. Așa, scumpo, poți să-mi faci loc. Haide. Mai mult. Fă-o din nou!

Senzația delicioasă de a fi în ea era năucitoare, ca și cum s-ar fi cufundat în mătase fierbinte, strâmtă, umedă și incredibil de moale.

Mânată de o nevoie febrilă, Caroline îi îndeplini dorința și, brusc, se trezi înfipt cu totul în ea, tăria solidă a posedării lui făcând-o să-i țâșnească lacrimi fierbinți din ochi. Senzația de întindere și de preaplin era de nesuportat, și totuși o suportă, fiindcă singura alternativă ar fi fost să înceteze, iar asta era imposibil. Era mânată de o nevoie prea instinctivă pentru a lăsa loc prudenței, prea aprigă pentru a încetini. Suprafața dură a pieptului lui îi zdrobea sânii; mâinile lui se strecurară sub ea și o prinseră de fese cu o forță violentă, trăgând-o în întâmpinarea mișcărilor lui de penetrare, iar Caroline simți o plăcere acută explodând în ea. Se agăță de el, plângând, gâfâind și aproape țipând.

Scrâșnind din dinți, Joe se împotrivi propriului său climax și o călări sălbatic, intensificându-i spasmele orgasmice. Treptat, Caroline încetă să mai tremure, iar tensiunea frenetică din mușchii ei se atenuă, lăsând-o să se relaxeze în brațele lui. Un sunet moale, aproape ca un tors, se desprinse din gâtul ei.

– Joe, șopti ea, doar numele lui, nimic altceva, însă plăcerea leneșă din vocea ei mai că îl făcu să-și piardă controlul.

– Acum, spuse el gutural, ridicându-se în genunchi.

Era rândul lui, iar dorința lui era atât de sălbatică, încât de-abia reușea să o controleze. Își încolăci brațele pe sub picioarele ei și se aplecă în față, sprijinindu-se pe mâini, cu picioarele ei desfăcute larg și ridicate mult, trecute peste brațele lui. În această poziție, era complet vulnerabilă în fața lui, incapabilă să limiteze profunzimea penetrării, iar Joe profită din plin. Se înfipse în ea adânc și cu forță, cu umerii lui puternici cocoșați de efort când intră violent în ea, iar plăcerea îl izbi exact așa cum o izbise și pe ea, fără nici o avertizare, doborându-l ca un tren scăpat de sub control. Se cutremură convulsiv sub forța orgasmului, un strigăt aspru izbucnindu-i din gât. Spasmele se succedară iar și iar, făcându-l să se golească în adâncimile fierbinți ale femeii de sub el. Când sfârșiră, în final, se prăbuși greoi peste ea, cu pieptul ridicându-se într-o respirație gâfâită, în vreme ce plămânii lui torturați se luptau să se umple cu aer. Inima îi bubuia frenetic în piept, și era atât de slăbit, încât nu putea nici măcar să se rostogolească de pe ea. Nu se simțise niciodată așa, nici măcar sub efectul forțelor gravitaționale, și cu siguranță niciodată de la o partidă de sex.

Atipi. Caroline ar fi trebuit să protesteze împotriva greutății lui, dar, în schimb, îl strânse și mai tare, încântată de modul în care trupul lui masiv o cufunda în saltea. Aproape că nu putea să se miște, aproape că nu putea să respire, și era un adevărat rai. O dureau toate, în special între picioare, unde bărbăția lui grea rămăsese cuibărită în ea, însă era copleșită de un sentiment de satisfacție ce îi vibra în fiecare celulă a corpului și care mai că o făcea să nu mai simtă disconfortul. Ochii i se închiseră treptat. Totul se petrecuse exact așa cum își dorise și ea – primitiv și în forță. Singurul lucru care ar fi putut face situația și mai plăcută ar fi fost ca el să-și piardă nenorocirea aia de stăpânire de sine. Cedase

puțin, dar rezistase, în vreme ce ea se abandonase unei pasiuni sălbatice fără limite.

– Caroline.

Gura lui se așeză peste a ei exact în clipa în care îi rosti numele, și, amețită, își dădu seama că adormise, fiindcă nu-l simțise mișcându-se, dar acum stătea sprijinit în coate, ținându-i capul în palme. Fără a ezita, Caroline îi răspunse, gura ei deschizându-se și pliindu-se după a lui.

Ceva mai târziu, se forță să întrerupă sărutul și își îndepărtă cu blândețe trupul de al ei. Caroline rămase întinsă fără vlagă pe pat, în timp ce el intră în baie și reveni după o clipă cu un prosop ud. Caroline se gândi că ar fi trebuit să se rușineze de felul intim în care o spăla, dar nu găsi resurse pentru a o face. Căscă larg ca o pisică somnoroasă și se ghemui pe o parte în clipa când el termină.

– Am sângerat? întrebă ea cu o curiozitate firavă.

– Doar puțin.

Îi mângâie posesiv fesele, cuprins de o satisfacție feroce la gândul că i se oferise cu atâta deplinătate. Nu avusese nici un fel de rezerve, nu lăsase ca disconfortul sau teama de necunoscut să o împiedice să se arunce cu capul înainte. Nu mai fusese niciodată dorit cu atâta intensitate, nici nu mai dorise vreodată o femeie astfel, fără rezerve, fără restrângeri, fără limite. Orice altă femeie ar fi fost înspăimântată de sălbăticia posedării lui, dar Caroline o savurase. Nici nu mai *fusese* vreodată atât de sălbatic, nu-și permisese să se abandoneze impetuozității nevoilor lui sexuale. Își ținuse întotdeauna sub un control nemilos sexualitatea violentă, însă acum nu numai că în fața ei cedase, ci o făcuse și fără a se proteja. Era posibil s-o fi lăsat însărcinată cu un singur act iresponsabil.

Ar fi trebuit să fie furios și dezgustat de el însuși, dar, din cine știe ce motiv, nu era. Plăcerea pură a actului fusese prea intensă pentru a lăsa loc de regrete. O imagine

periculoasă i se formă în minte, o imagine în care Caroline îi purta în pântece pruncul, și, spre surpriza lui, constată că începea să se excite din nou.

Caroline adormise. Joe duse prosopul înapoi în baie și reveni să tragă cuvertura și s-o bage între așternuturile răcoroase. Ea murmură ceva încet; apoi, când se strecură lângă ea, se cuibări în brațele lui, căutând din reflex confortul oferit de căldura trupului său. Joe îi sprijini capul pe umărul lui, petrecându-și posesiv brațul liber în jurul șoldurilor ei, pentru a o ține aproape. Adormi aproape la fel de ușor cum adormise și ea.

Când se trezi mai târziu, simțul lui acut al timpului îi spuse că dormise circă două ore. Era dureros de excitat, și, până când reuși să o trezească printr-o serie de mângâieri, la fel ajunse și ea. De data aceasta se forță să folosească protecție, deși, pentru prima dată, detestă cu adevărat bariera subțire ce îi împiedica să se bucure de o intimitate deplină. Caroline gemu ușor când o pătrunse, carnea ei moale fiindcă încă prea sensibilă după pierderea virginității, dar, din nou, nu îi permise să fie blând, chiar dacă el și-ar fi dorit asta. Aveau să aibă timp și pentru blândețe mai târziu; deocamdată nu exista decât valul copleșitor al dorinței ce se cerea descătușată. Se zvârcoliră și se înălțară împreună în întuneric, singurul zgomot fiind cel al respirației lor aspre și gâfâite și scârțâitul patului de sub ei.

Adormiră din nou. Joe se trezi de încă trei ori în timpul nopții și o posedă. Se întrebă când avea să se mai atenueze nevoia urgentă de ea.

Trecuse de opt a doua zi când deschise ochii și văzu soarele luminos de dimineață încercând să străpungă curajos draperiile grele. Camera era cufundată în semiîntuneric, aerul condiționat zumzăia discret, aerul era răcoros și plăcut. Corpul îl durea după activitățile nestăpânite din timpul nopții.

Caroline era ghemuită pe o parte, cu spatele spre el, și, preț de o clipă, îi admiră linia delicată a coloanei

vertebrale. Cum era posibil ca un trup atât de moale, cu o constituție așa delicată, să fi rezistat solicitărilor la care îl supusese el?

Patul era un dezastru. Așternuturile erau răsucite, căzute în cea mai mare parte pe podea. La un moment dat în timpul nopții, Caroline își trăsese un colț al cuverturii peste sâni. Chiar și cearșaful elastic de dedesubt alunecase de la locul lui. O pernă era îndesată sub tăblia patului. Își amintea clar că fuseseră trei perne, dar habar nu avea unde se aflau celelalte două. Își amintea clar și că așezase una dintre ele sub șoldurile ei în cursul uneia dintre acuplările lor lacome. Căscă, întrebându-se dacă nu cumva Caroline avea să-și dorească să facă patul înainte să-l vadă cameristele hotelului. El nu prea vedea rostul în a face patul în general.

Îi era foarte foame, și o scutură cu blândețe pentru a o trezi.

– Ce dorești la micul dejun, scumpo? Am să comand ceva la room-service, apoi putem face o baie cât așteptăm.

Caroline deschise un ochi.

– Cafea, murmură ea.

– Și altceva?

Caroline oftă.

– Mâncare.

Apoi închise ochiul.

Joe chicoti.

– Îmi poți da niște indicații mai precise?

Caroline reflectă puțin.

– Nimic verde, murmură în final, cu fața îngropată în saltea. Nu pot mânca verdețuri la micul dejun.

Uluit de idee, Joe se înfioră dezgustat. Acum, că se gândea mai bine, nici el nu putea mânca nimic verde dimineața.

Comandă gofre cu nuci pecan și bacon pentru amândoi, plus cafea și suc de portocale. Vocea impersonală de la celălalt capăt al liniei îl informă că avea să dureze

între patruzeci și cinci de minute și o oră până să le fie adusă comanda, ceea ce îi convenea. O scutură din nou pe Caroline pentru a o trezi.

– Vrei să faci duș sau baie în cadă?

– În cadă. Nu poți să stai jos la duș.

Se duse la baie și deschise robinetele căzii de dimensiunile unui spațiu de joacă pentru copii. În pofida mărimii, nivelul apei crescu rapid. Se întoarse în dormitor și o ridică pe Caroline în brațe. Brațele ei se încolăciră încrezătoare în jurul gâtului lui.

– Te doare foarte tare? o întrebă el îngrijorat.

– Nu *prea* tare, dacă asta vrei să știi. Își frecă obrazul de umărul lui. Atâta că nu pot umbla.

Joe intră în cadă ținând-o în continuare în brațe și se așeză atent în apa caldă, apoi se sprijini de spatele căzii cu ea între picioare, cu spatele lipit de pieptul lui. Caroline oftă de plăcere când apa începu să atenueze durerea din picioarele ei și disconfortul dintre ele.

S-ar fi așteptat să se rușineze de intimitatea pe care și-o permiseseră în noaptea aceea și să se jeneze de nuditatea ei, dar nu simțea nimic din toate acestea, ci doar o mulțumire adâncă până în măduva oaselor, un sentiment de bine și de întregire despre care nici nu știuse până atunci că ar putea exista. El era bărbatul ei, ea era femeia lui; cum ar fi putut să se jeneze în prezența lui?

Joe o îmbăie, înspumându-și mâinile cu un săpun parfumat și lăsându-le să alunece blând peste părțile delicate ale corpului ei, care, cumva, păreau să aibă nevoie de mai multă atenție decât alte părți. Până să termine, Caroline se încinsese, și la fel și el, dacă era să judece după tăria bărbăției lui. Îi întoarse și ea răsfățul și îl îmbăie, dar faptul că mâncarea comandată avea să le fie adusă în scurt timp îl împiedică să acționeze pentru a-și alunga tensiunea excitării.

Găsiră două halate groase cu glugă atârnate pe ușa băii și le îmbrăcară cu doar două minute înainte să audă bătaia scurtă în ușă ce anunța sosirea micului dejun.

Joe semnă nota de comandă, în vreme ce căruciorul fu imobilizat și capacele ridicate de pe platouri.

Aroma delicioasă a cafelei o făcu pe Caroline să apară din dormitor. Privirea lui Joe deveni brusc mai arzătoare când dorința se trezi din nou în el. Chiar și nemachiată, cu părul ciufulit și corpul înfășurat într-un halat de baie gros, era mai ispititoare decât oricare altă femeie pe care o avusese sau numai o văzuse. Chiar dacă bărbații care lucrau cu ea o numeau Regina Frumuseții datorită atenției cu care se ocupa de aspectul ei, puterea ei de atracție nu se baza pe artificii.

Caroline atacă mâncarea cu un apetit nestăvilit, iar Joe constată că până și felul în care mânca îl stârnea. Când termină, se lăsă pe spate cu un oftat de mulțumire și îi oferi un zâmbet leneș ce îi făcu sângele să clocotească.

– Ce o să facem azi?

Joe ridică o sprânceană neagră. Ochii lui albaștri păreau duri și luminoși ca diamantele, și Caroline văzu flăcări în profunzimea lor.

– Nu am de gând să ies din apartament tot weekendul, spuse el calm. Doar dacă nu cumva ni se termină prezervativele.

Caroline se ridică încet.

– Poate au la room-service, spuse ea cu vocea brusc tensionată de dorință, apoi se strecură în brațele lui.

capitolul 8

În acel weekend, se afundară în senzualitate. Cele două camere ale impersonalului apartament de hotel deveniră foarte personale, absorbind aura și amintirile partidelor lor de amor. Nu ieșiră din apartament deloc, apelând la room-service pentru mâncare, fără a se îmbrăca vreodată cu ceva în afară de cele două halate de baie.

Ca amant, Joe era cel puțin la fel de pasional ca ea. Caroline nu făcea niciodată nimic cu jumătăți de măsură; își păzise cu ferocitate virginitatea, iar acum se oferea cu la fel de multă ferocitate. Joe nu își permisese niciodată până atunci să dea frâu liber poftelor lui, dar alături de Caroline putea să o facă. Se hrănea lacom din ea, și totuși nu se simțea niciodată sătul. Foamea reapărea violent din nou și din nou, și din nou.

Nu avea nici o inhibiție. Era aspru și puternic, ducând-o și pe ea cu el, învățând-o mai multe variații, tehnici și poziții decât și-ar fi putut imagina vreodată. Uneori el stătea deasupra, alteori ea; uneori el ajungea în spatele ei. Uneori își folosea gura și o învăța și pe ea cum să și-o folosească pentru a-i oferi plăcere. Făcu dragoste cu ea în cadă, pe canapea, pe podea, oriunde se întâmpla să-i surprindă dorința.

Joe avea un pager la curea, dar acesta rămase tăcut, iar lumea din afară nu îi deranjă cu nimic. Caroline nu se simțise niciodată atât de complet și de copleșitor de legată de o altă ființă umană, într-atât încât să excludă orice altceva. Nu se gândi deloc la muncă, nu se agită să găsească o carte de citit. Se mulțumi pur și simplu să trăiască experiența.

Până duminică dimineața lăcomia lor inițială fusese satisfăcută, iar partidele lor de amor deveniră mai calme, aducând cu ele răbdarea de a zăbovi atât asupra excitării, cât și asupra plăcerii. O oră de jocuri senzuale îi satisfăcuse pentru moment, așa că Joe comandă un mic dejun întârziat, apoi se relaxară în salon cu picioarele în sus, uitându-se la televizor și punându-se la curent cu știrile. Caroline se ghemui lângă el, cu o privire ce-i trăda încântarea.

Joe ridică o șuviță din părul ei și o lăsă apoi să cadă, soarele surprinzându-i auriul și făcându-l să strălucească.

– Unde sunt părinții tăi? întrebă el absent, acordând mai multă atenție jocului de lumini decât propriei lui întrebări.

– De obicei sau exact în acest moment? întrebă ea, pe o voce la fel de leneşă ca a lui.

– Ambele.

– De obicei sunt în Carolina de Nord, unde predau. În momentul de faţă, sunt în Grecia, unde fac un tur cultural programat să dureze toată vara. Ar trebui să se întoarcă acasă la mijlocul lui septembrie.

– Ai fost singură în copilărie?

– N-am observat. Voiam să *învăţ*, îi explică ea. Nu reuşeam să ţin pasul cu propria mea sete de cunoaştere. Nu am fost un copil uşor de crescut, nu cred. Dacă nu i-aş fi avut pe ei ca părinţi, probabil aş fi fost un dezastru de proporţii, dar ei m-au ajutat să fac faţă frustrărilor mele şi nu au încercat să limiteze ceea ce învăţam.

– Probabil ai fost o adevărată teroare, spuse el sec.

– Probabil. Se simţea împăcată cu acest gând. Dar tu?

Joe nu îi răspunse imediat, şi un mic fior de nelinişte tulbură fericirea ei imensă. Vorbea relaxat despre experienţele lui ca pilot, despre munca lui, dar îşi păstra viaţa privată foarte privată. Lăsase puţin garda jos când îi spusese că era metis şi că avea trei fraţi şi o soră, dar nu prea ştia altceva despre el. Nu îi povestise nici o întâmplare din copilăria lui, pentru a permite conversaţiei să devină foarte personală pentru el. Desigur, îşi aminti singură, nu îl cunoştea decât de puţin timp – de fapt, de mai puţin de o săptămână. Viteza şi intensitatea relaţiei lor o ameţiseră, făcând ca timpul scurs să pară exagerat de lung.

– Nu, eu nu am fost o adevărată teroare, spuse el în final.

Caroline simţi răceala din răspunsul lui.

– Dar sora şi fraţii tăi?

Fiind atât de aproape de el, simţi relaxarea subtilă a muşchilor lui.

– Doar sora mea. Şi nu e vorba că ar fi distructivă sau cu un temperament dificil, ci doar *foarte* hotărâtă să îşi impună voinţa. E ca o mică locomotivă cu aburi.

Dragostea lui profundă față de familie îi răsună clar în voce. Caroline se cuibări mai aproape de el, sperând că avea să continue să-i povestească.

– Câți ani au frații și sora ta? Cum îi cheamă?

– Michael are optsprezece ani. Tocmai a terminat liceul și va începe facultatea luna viitoare. E interesat de creșterea vitelor și probabil își va înființa propria fermă după ce va termina facultatea. Joshua are șaisprezece ani și e cel mai prietenos dintre toți, dar e înnebunit după avioane, exact așa cum eram și eu la vârsta lui. Naiba să-l ia, vrea să fie pilot în marina americană! Zane are treisprezece ani și e... intens. Tăcut și periculos, cam ca tata. Mai e și Maris. Are unsprezece ani, dar se poartă uneori de parcă ar avea o sută. Micuță pentru vârsta ei și atât de delicată, încât ai impresia că o simplă briză ar lua-o pe sus, însă cu o voință de fier. Toți ne pricepem la cai, dar tata are un talent de-a dreptul magic cu ei, și la fel și Maris.

– Și cum e mama ta vitregă?

Orice, numai să-l facă să vorbească în continuare.

Joe râse încetișor.

– E chiar mai micuță decât tine.

Caroline se ridică iute.

– Eu nu sunt micuță, spuse ea, împingându-și arțăgoasă bărbia în față.

– Dar nu ești tocmai înaltă. Și nici de înălțime medie, aș zice. Am aproape treizeci de centimetri mai mult decât tine. O trase din nou lângă el, sprijinindu-i capul în scobitura umărului lui. Vrei sau nu să-ți povestesc despre Mary?

– Dă-i bătaie, bombăni ea, iar Joe o sărută pe frunte.

– Mary e caldă și iubitoare, și are inima deschisă, iar când se hotărăște să facă ceva, nimic nu o poate opri. E profesoară. Nu aș fi reușit să intru la academie dacă nu m-ar fi ajutat ea să învăț.

– Deci nu te-a deranjat chiar deloc când s-a căsătorit cu tatăl tău?

– Să mă deranjeze? Râse din nou. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-i văd împreună. Nu că ar fi fost foarte greu. Tata era ca un armăsar închis în ocol. Era hotărât să o aibă, indiferent câte garduri ar fi trebuit să dărâme sau să sară.

Relaxarea și simțul practic cu care aducea în discuție sexualitatea tatălui său o făcură să zâmbească. În ceea ce-o privea, nu și-i putea imagina pe propriii părinți drept ființe de o sexualitate pasională, probabil fiindcă nu erau. Existența ei era dovada faptului că făceau totuși sex, dar amândoi erau liniștiți și preocupați mai mult de chestiuni intelectuale decât de altele de natură fizică. Viața lor amoroasă era probabil caldă și plină de afecțiune, mai degrabă decât relația de amor primitiv, sălbatic și intens în care o antrenase Joe pe ea.

– Dar tatăl tău? El cum e?

– Dur. Periculos. Și cel mai bun tată din lume. Chiar și când eram copil am știut dintotdeauna că ar fi fost gata să lupte până la moarte pentru mine.

Era o manieră bizară de a descrie un părinte, dar, când îl privea pe Joe, îi venea ușor să creadă că tatăl lui era periculos. Probabil că semănau atât de mult încât unul părea imaginea reflectată în oglindă a celuilalt.

– Ajunge cu mine, spuse el brusc, deși prea puțin din conversație îi permisese să afle ceva despre *el*. Îl simți din nou prudent, închizând ușa de oțel în spatele căreia își ascundea gândurile intime. O ridică și o așeză călare în poala lui, apoi îi desfăcu halatul, închizându-și mâinile peste sânii ei. Vreau să aflu despre tine.

Caroline se cutremură și coborî privirea spre sânii ei, spre mâinile lui bronzate ce acopereau movilițele moi și deschise la culoare.

– Ăsta nu mai e un teritoriu virgin pentru tine.

– Așa e. Albastrul ochilor lui deveni mai întunecat, mai intens. Își lăsă o mână să alunece mângâietor pe abdomenul ei, iar de acolo între picioarele ei, tatonând discret. Nici ăsta nu mai este, dar este chiar mai palpitant acum. Înainte nu puteam decât să mi te imaginez,

dar acum știu cât ești de strâmtă și de fierbinte și cum începi să te uzi imediat ce te ating. Desenă cercuri în jurul deschizăturii ei delicate cu buricul aspru al unui deget, fiind extrem de atent. Caroline se înfioră, inundată de o plăcere fierbinte și tăioasă ce îi contractă mușchii și îi oferi umezeala pe care o căuta el, corpul ei începând imediat să se pregătească să-l primească. Joe își împinse puțin degetul în ea, iar corpul ei se încinse, respirația îi deveni gâfâită și fu cuprinsă de un tremur ușor.

Joe desfăcu și halatul lui. Era pregătit ca un armăsar, nările lui subțiri lărgindu-se ușor când îi simți mirosul feminin. Cu o palmă pe fundul ei, o trase în față, o poziționă, apoi coborî mâna pentru a-și ține bărbăția nemișcată în vreme ce Caroline se lăsă peste el cu un ușor strigăt sălbatic. Îl cuprinse în teaca ei, iar el își mișcă mâna, folosind-o pentru a o aduce mai aproape.

– Acum știu cât ești de moale, îi șopti el, și cum te înfiori în jurul meu, și cum încearcă toți acei mici mușchi ai tăi să mă prindă strâns și să mă stoarcă atunci când... *La naiba!*

Exclamația lui răsună gutural și aspru. Caroline aproape că nu o auzi. Începu să se miște deasupra lui, dorindu-l cu lăcomie, așteptând disperată descărcarea ce pândea deja în adâncul ei.

Mâinile lui se înfipseră în șoldurile ei aproape ca și cum ar fi vrut să-i oprească mișcările, iar Caroline scânci, dar apoi, înjurând din nou în barbă, o prinse de fese și începu s-o miște într-un ritm rapid și plin de forță pe lungimea penetrantă a bărbăției lui. Nu mai era vorba de un act relaxat; era rapid, nemilos și primitiv. Caroline se agăță de umerii lui pentru a-și ține echilibrul când fu cuprinsă de spasme și, doar o fracțiune de secundă mai târziu, Joe i se alătură, arcuindu-și capul pe spate, cu venele și tendoanele umflându-se ca niște funii pe gâtul musculos.

Perioada de refacere dură mai mult decât actul în sine. Caroline se lăsă să cadă în față, zăcând într-o tăcere extenuată pe pieptul lui. Cu degete blânde, Joe

îi netezi părul, îndepărtându-i-l de pe față, apoi o strânse în brațe.

– Nu am avut prea bine grijă de tine, spuse el încet. E deja a doua oară.

Caroline nu vedea cum ar fi putut să aibă *mai bine* grijă de ea.

– Ce anume? murmură ea.

– E a doua oară când nu am folosit protecție.

– Dar eu ți-am cerut-o. Închise ochii, savurând atât amintirea, cât și senzația din acel moment, de a-l ține atât de intim în ea. Voiam să știu totul, să simt totul legat de tine.

– Prima dată, da. Chiar și atunci, ar fi trebuit să mă ducă mintea să nu o fac. Și nu am nici o scuză pentru faptul că s-a întâmplat acum.

Auzindu-i tonul aspru, Caroline se ridică în capul oaselor și îl privi direct în ochi.

– Nu sunt nici copil, nici idioată, Joe. Cunosc riscurile și consecințele, iar responsabilitatea îmi aparține pe jumătate. Aș fi putut să refuz, dar nu am făcut-o. Riscul nu e chiar atât de mare. Unul dintre avantajele de a avea o minte iscoditoare e faptul că sunt curioasă în legătură cu aproape orice, așa că am citit și despre asta. Știu totul despre ritm și alegerea momentului, și suntem destul de în siguranță. Suficient cât să nu-mi fac griji și să stau cu ochii pe calendar.

– Nu există nici o garanție în privința asta. Chiar și în intervalul potrivit, șansele abia dacă sunt mai bune de cincizeci la sută, și, ți-am spus, nu-mi plac jocurile de noroc.

– Te-ar deranja chiar atât de tare? întrebă ea cu multă seriozitate.

– Pe *tine* nu?

Caroline clătină din cap.

– Nu, răspunse ea, pe o voce calmă și hotărâtă.

Joe îi aruncă o privire pătrunzătoare. Caroline aștepta s-o întrebe de ce, însă el nu o făcu. În schimb, spuse:

– Vreau să știu dacă îți întârzie următoarea menstruație, chiar și cu o singură zi.

Tonul lui de comandă era atât de evident, încât Caroline îi răspunse cu un salut milităresc rapid și replică:

– Da, domnule!

Uneori, își juca foarte bine rolul de colonel.

Joe râse și o plesni ușor peste fund când se retrase din brațele lui. Caroline se ridică și își legă halatul în jurul ei.

– Când trebuie să plecăm?

– Am aranjat să stăm până târziu. Până la șase diseară. Deci timpul rămas pentru a-l petrece izolați în mica lor lume privată putea fi acum socotit într-un număr de ore descrescător. Era uluitor cât de repede se obișnuise cu rutina de la hotel, cu faptul de a-l avea doar pentru ea, cu plăcerile îmbătătoare ale trupului. Probabil această izolare ar fi devenit mai puțin palpitantă dacă s-ar fi întins pe o săptămână întreagă, dar și-ar fi dorit să aibă parte de acea săptămână. Dar asta nu era posibil. A doua zi aveau să se întoarcă amândoi la muncă, ea la sol, iar el în aer. A doua zi urma să fie nevoită să îndure din nou teama, fiindcă bărbatul pe care îl iubea făcea ceva periculos, iar ea nu avea cum să-l împiedice. Ar fi fost necuviincios chiar și să încerce. Joe era un vultur; doar moartea sau bătrânețea aveau să pună capăt zborurilor lui. Ar fi îndurat bucuroasă ani întregi de teroare în tăcere, dacă i s-ar fi acordat.

Deocamdată, nu voia să irosească nici un minut din timpul rămas până aveau să fie nevoiți să înfrunte din nou lumea adevărată.

Nu știa ce însemnase acest weekend pentru el, poate doar o tăvăleală intensă și prelungă, suficientă pentru plăcerea pe care i-o oferise, dar pentru ea acest bărbat și acest weekend constituiseră catalizatorul care dezlănțuise pasiunea din ființa ei. Se simțea... schimbată pe dinăuntru, oarecum mai liberă, mai mulțumită. Era ca și cum ar fi privit viața printr-un voal cenușiu, iar acum

acesta fusese sfâşiat, lăsând-o să vadă culorile autentice, vibrante. Nu se mai simţea lăsată deoparte şi izolată, ci parte a întregului. Nu mai era singură, aşa cum fusese, în esenţă, toată viaţa, încă din prima clipă în care îşi dăduse seama că mintea ei o făcea diferită. Când se abandonase în braţele lui, câştigase mai mult decât pierduse, căci avea acum o parte din Joe pe care nu o s-o piardă niciodată. El îi oferise amintiri, experienţă... extaz. Sub îndrumarea lui, înflorise pe dinăuntru, descoperise profunzimile bogate ale propriei ei făpturi.

Pe neaşteptate, în pofida gândirii ei raţionale şi chiar conştientizând dificultăţile pe care le-ar fi presupus aşa ceva, speră că momentul fusese ales greşit pentru ea şi că avea să-i poarte în pântece copilul.

– Ce-i? întrebă el, arcuindu-şi sprâncenele negre, iar Caroline îşi dădu seama că stătuse în faţa lui, studiindu-l concentrată, pentru doar Dumnezeu ştia cât timp.

Un zâmbet leneş îi înflori pe chip, luminând-o ca o dimineaţă însorită.

– Mă gândeam doar, spuse ea pe un ton serios, că mult mai multe femei s-ar înrola în armată dacă ai poza pentru posterele de recrutare fără a purta nimic.

Joe păru surprins pentru o clipă, apoi izbucni în hohote de râs şi se ridică. Strânse pumnul pe halatul ei şi o trase spre el.

– Vrei să spui că ai fi dispusă să mă împarţi cu femeile din America?

– Nu cât trăiesc.

– Nici măcar dacă ţara ar avea nevoie de serviciile mele? Unde ţi-e patriotismul?

Caroline băgă mâna în halatul lui descheiat şi îl prinse ferm în palmă.

– Ce ştiu sigur, replică ea pe un ton dulce, e că nu se află aici.

Joe începu să-i umple palma, reacţionând la atingerea ei, deşi făcuseră dragoste cu puţin timp în urmă.

– Îţi las două zile să încetezi, apoi chem poliţia.

– Nu avem două zile la dispoziție, remarcă ea. Se uită la ceas. Nu avem decât vreo opt ore.

– Atunci al naibii să fiu dacă am de gând să irosesc un singur minut, răspunse el, ridicând-o rapid în brațe.

Prefera patul pentru partidele mai lungi. Când o duse în cealaltă cameră, Caroline se agăță strâns de el, dorindu-și ca timpul să se oprească.

Nu se opri, desigur. Nu se putea opri, oricât și-ar fi dorit acest lucru. I se păru ciudat să părăsească acel cuib intim, dar până la șase jumătate erau deja pe drumul de întoarcere la bază. Caroline rămase tăcută, încercând să se pregătească sufletește pentru sfârșitul abrupt al intimității de care se bucuraseră în ultimele două zile. Avea să doarmă singură în noaptea aceea și în fiecare noapte, până venea din nou weekendul. Poate chiar și atunci. Joe nu spusese nimic despre acea noapte, cu atât mai puțin despre weekendul următor.

Caroline îi aruncă o privire. Era o diferență subtilă, dar, cu cât se apropiau mai mult de bază, cu atât devenea în mai mică măsură amantul ei și în mai mare măsură colonelul Mackenzie. Gândurile lui se îndreptau deja spre Night Wing, spre acele avioane elegante, mortale, superbe, și spre modul în care reacționau în mâinile lui abile. Poate că schimbarea pe care o detecta în el era dată de faptul că devenea amantul lor, nu al ei. Acele avioane zburau pentru el; îl duceau mai sus și mai rapid decât ar fi putut ea vreodată. Spera doar că aveau și să-l protejeze la fel de aprig și să i-l aducă înapoi.

Cu mult înainte să fie pregătită, se trezi în fața propriei uși. Joe rămase în fața ei, cu ochii lui limpezi și fără fund studiind lent fiecare detaliu al aspectului ei.

– N-am să te sărut de noapte bună, spuse el. N-aș mai putea să mă opresc. Sunt prea obișnuit să te am.

– Atunci... noapte bună.

Dădu să-i întindă mâna, apoi și-o retrase rapid. Nu putea nici măcar să-i strângă mâna. Era prea mult după intimitatea concentrată din acel weekend, era o ispită

prea puternică, un memento prea dur al faptului că, în noaptea aceea, aveau să doarmă singuri.

– Noapte bună.

Se răsuci brusc pe călcâie şi porni cu paşi mari spre camioneta lui. Caroline descuie rapid uşa şi intră, pentru a evita să-l vadă plecând. Locuinţa ei minusculă, oricât ar fi fost de luxoasă în comparaţie cu majoritatea celor lalte locuinţe temporare de la bază, i se păru dezolantă şi sufocantă. Se grăbi să pornească aerul condiţionat, dar nimic nu putea atenua senzaţia de gol din sufletul ei. Nimic, desigur, cu excepţia lui Joe.

Dormi prost în noaptea aceea. Se tot întinse după el, căutându-i căldura, căutând corpul masiv, masculin şi tare alături de care dormise în ultimele două nopţi, fie întinsă peste el, fie încolăcită lângă el. Propriul ei corp, lipsit brusc de răsfăţul senzual cu care se obişnuise, era chinuit de o frustrare dureroasă.

Se trezi cu mult înaintea zorilor, şi în cele din urmă renunţă să mai încerce să doarmă. Munca fusese din totdeauna un remediu universal pentru ea, aşa că poate avea să se dovedească la fel şi acum. *În fond,* fusese angajată la acest proiect pentru a munci, nu pentru a tânji după şeful de proiect.

Şi o ajută, într-adevăr. Reuşi să se cufunde destul de satisfăcător în pregătirile pentru testele din ziua respectivă. Joe nu trecu pe la biroul ei, fapt pentru care se simţi, în mod bizar, recunoscătoare. De-abia acum începea să revină cu picioarele pe pământ; dacă ar fi sărutat-o din nou, ar fi fost pierdută. Şi probabil ar fi fost şi întinsă peste una dintre mesele de birou, cu picioarele încolăcite în jurul taliei lui. După cum îi stătea în fire, Joe detectase ispita şi i se împotrivise. Ea nu era convinsă că ar fi reuşit.

Aşa cum se întâmpla de obicei, Cal fu cel de-al doilea care sosi la birou.

– Unde ai fost weekendul ăsta? întrebă el relaxat. Am încercat să te sun de câteva ori să văd dacă nu vrei să mergem la un film.

– În Vegas, răspunse ea. Am stat peste weekend.

– Îmi pare rău că nu m-am gândit și eu la asta. E un oraș distractiv, nu-i așa? Ai umblat prin cazinouri?

– Nu prea mă pasionează jocurile de noroc. Minigolul e mai pe placul meu.

Cal râse și își luă o cană de cafea.

– Ar fi bine să ai grijă dacă duci o viață atât de activă și riscantă, o sfătui el. Prea multă stimulare te poate îmbătrâni.

Dacă așa ar fi stat lucrurile, ar fi trebuit să îmbătrânească măcar cu vreo sută de ani în weekendul acela. În schimb, se simțea mai vie ca niciodată.

Joe nu se afla în camera de comandă când sosiră membrii echipei laser; piloții erau deja în avioane, cu motoarele urlând. Distribuția era aceeași precum cea de vineri: Joe și Bowie Wade în prototipurile Night Wing, Daffy Deale și Mad Cat Myrick în avioanele F-22. Toate echipele implicate în proiect se strânseră în jurul monitoarelor pentru a putea urmări datele afișate de senzori în timpul zborurilor.

Avioanele decolară.

Totul decurse bine la început, laserele fixându-se pe avioanele teleghidate, exact așa cum trebuia. Caroline lăsă să-i scape un oftat prelung de ușurare. Nu era atât de naivă cât să creadă că nu aveau să mai apară probleme, dar cel puțin acea dificultate părea să fi fost rezolvată.

Refăcură testele de mai multe ori, la viteze și game diferite. Yates zâmbea.

Când avioanele porniră înapoi spre bază, Mad Cat zbură în formație cu Joe, iar Daffy veni din urma lui Bowie Wade, pentru a-i asigura verificarea vizuală în timpul zborurilor. Caroline urmărea relaxată monitoarele, când, pe neașteptate, se aprinse semnalul de fixare pe țintă al avionului lui Bowie.

– A acționat butonul? întrebă ea cu voce tare.

Yates și Adrian se întoarseră spre monitor, cu sprâncenele împreunate într-o expresie de nedumerire. Cal

ridică privirea de la calculatorul lui. Aproape simultan, calculatorul începu să afișeze alarma de deschidere a focului, și se dezlănțui iadul atât în stațiile radio, cât și în camera de comandă.

– Sunt lovit, sunt lovit! țipă Daffy, iar Bowie răcni și el:

– Nenorocitul de sistem s-a declanșat singur! Ce dracu' s-a întâmplat?

– Cât e de grav?

Era vocea lui Joe, profundă și calmă, autoritatea din ea fiind mai puternică decât orice altceva.

– Am pierdut controlul, sistemele hidraulice au fost făcute praf. Nu-l pot ține.

Vocea lui Daffy era tensionată.

– Catapultează-te! țipă Bowie. Lasă tâmpeniile, Daffy! N-ai cum să reușești!

Vocile începură să se suprapună, iar în camera de comandă se stârni un adevărat vacarm. Piloții prezenți împietriseră, așteptând cu expresii înlemnite să vadă dacă unul de-al lor avea să scape cu viață sau urma să moară chiar sub ochii lor.

Apoi răsună din nou vocea lui Joe, tunând:

– Catapultează-te... Catapultează-te... *Catapultează-te! Acum!*

Autoritatea inconfundabilă a vocii lui reuși să ajungă la Daffy cum nu ar fi putut nimic altceva, iar calculatoarele înregistrară catapultarea unui pilot.

– Văd o parașută! Era vocea lui Mad Cat. E prea jos, e prea jos...

Apoi radioul explodă într-o furtună de zgomote când avionul F-22 se înfipse în solul deșertului.

capitolul 9

Joe era turbat de furie când intră cu pași mari în camera de comandă, dar furia lui era rece, ca de gheață.

Ochii îi erau ca o brumă albastră când îi fixă asupra membrilor echipei laser.

– Ce dracu' s-a întâmplat? lătră el. Tunul cu laser nici măcar nu ar fi trebuit să fie activat, cu atât mai puțin să se declanșeze singur.

Nimeni nu avea habar. Verificările făcute vineri după-amiază indicaseră că sistemele funcționau perfect.

– Deci? Acel singur cuvânt răsună tăios ca detunătura unei carabine. A fost cât pe ce să pierd un om din cauza asta. Un avion de optzeci de milioane de dolari e împrăștiat pe un kilometru pătrat de deșert. Există printre voi vreunul care să știe *ce naiba faceți?*

Camera de comandă se cufundă într-o tăcere mormântală, toată lumea așteptând un răspuns. Orice răspuns. Yates spuse încet:

– Nu știm ce s-a întâmplat. Dar vom afla.

– Poți să fii al naibii de sigur de asta. Vreau un raport despre acest incident în treizeci și șase de ore, inclusiv analiza voastră privind problema și ce anume ați făcut pentru a o rezolva. Toate zborurile se anulează până aflu ce s-a întâmplat și mă conving că nu se va repeta.

Nu-i aruncă nici măcar o scurtă privire lui Caroline când se întoarse și ieși, la fel de furios ca atunci când intrase în încăpere.

Cineva fluieră încet printre dinți. Yates era foarte tras la față.

– Nu dormim până nu aflăm, spuse el simplu.

Pierderea avionului era un lucru grav, dar incidentul cu Daffy și felul în care scăpase ca prin urechile acului întinseseră controlul lui Joe periculos de aproape de punctul-limită. Daffy era oricum pierdut pentru el: ajunsese deja la o altitudine prea joasă când se catapultase, iar parașuta nu apucase să se deschidă complet, astfel că Daffy lovise solul cu prea multă forță și prea rapid. Era internat în spital acum, cu o contuzie și o fractură la piciorul stâng.

Bowie, puternic zdruncinat, jură că nu se atinsese nici de butonul de fixare pe țintă, nici de cel de de închidere a focului, iar Joe îl crezu. Bowie era prea bun, prea atent, dar nenorocitul de tun cu laser se activase cumva și deschisese focul singur, iar Daffy fusese la un pas de a-și pierde viața. Computerele aveau să le arate exact ce anume se întâmplase, dar Joe voia să știe și de *ce*. Laserele nu ar fi trebuit să fie activate încă, dar cel puțin cel de pe avionul lui Bowie fusese activat. Dacă s-ar fi folosit energia maximă, aeronava F-22 ar fi fost distrusă în aer, iar Daffy nu ar fi avut nici cea mai mică șansă să se salveze.

Mânia lui Joe era intensificată și de gândul că raidul avea probabil legătură cu dificultățile de fixare cu care se confruntaseră în vinerea precedentă. Caroline îi spusese că problema fusese o simplă întrerupere a semnalului electric și că fusese remediată, dar, în mod evident, defecțiunea era mult mai gravă, și nu numai că nu fusese rezolvată, dar aproape îi omorâse un pilot. Furia lui o includea și pe Caroline; era parte a echipei laser, iar relația lor nu avea nimic de-a face cu responsabilitatea ei ca membru al echipei tehnice. Nu intenționa să se arate indulgent sau să-i ofere favoruri speciale.

Nu doar echipa laser avea să lucreze până târziu. Pierderea unui avion F-22 și rănirea unui pilot nu erau lucruri pe care Aviația SUA să le ia în glumă. Trebuia să redacteze un raport pentru comandantul bazei și pentru generalul Ramey de la Pentagon. Mai mult, nu-și puteau permite acest gen de probleme cu prototipurile Night Wing, nu acum când data votării fondurilor de către Congres era atât de aproape. Trebuia să se asigure că testele erau finalizate și toate eventualele probleme rezolvate; unul dintre avantajele majore ale proiectului fusese faptul că se desfășura conform programului și se încadra în buget, iar întârzierile ar fi însemnat costuri suplimentare. Dacă aeronavele Night Wing depășeau bugetul și nu funcționau corespunzător în momentul votării, proiectul avea să fie în pericol. Obținerea finanțării

depindea de cât de bine își făcea el treaba și demonstra atât fezabilitatea, cât și fiabilitatea aeronavelor.

Conversația telefonică purtată cu generalul Ramey pe o linie securizată nu făcu decât să-i sporească și mai mult îngrijorarea.

– Trebuie să afli ce s-a întâmplat cu acel tun cu laser și să te asiguri al naibii de bine că nu se va repeta, spuse generalul calm, dar cei care îl cunoșteau pe Ramey știau că întotdeauna vorbea serios. Ziua votului e aproape, prea aproape ca să ne permitem genul acesta de haos în Proiect. La ce bun să ai primul tun funcțional cu raze laser dacă nu îl poți controla? Trebuie să reușim, Joe. Proiectul Night Wing e prea important.

– Da, domnule, răspunse Joe.

Cum pilotase și el avioanele, știa exact cât erau de importante. Un aviator care decola cu o aeronavă superioară avea șanse mult mai bune, dacă toate celelalte condiții rămâneau neschimbate, de a se întoarce viu. Avioanele Night Wing ar fi oferit un avantaj uriaș piloților americani, iar pentru Joe acest lucru ar fi însemnat atât salvarea unor vieți, cât și câștigarea războaielor. Luptase deja în două războaie, deși nu avea decât treizeci și cinci de ani, iar situația la nivel mondial era mai nestatornică acum decât fusese atunci când intrase la academie, în timpul Războiului Rece. Mici războaie locale izbucneau peste noapte și toate aveau potențialul de a târî și restul lumii în mocirlă, în timp ce tehnologia se dezvolta exploziv. În cel mult cinci ani, avioanele F-22 abia dacă aveau să mai fie la același nivel cu aeronavele de vânătoare ale altor țări, în loc de a fi net superioare. Prototipurile Night Wing le-ar fi permis să-și recapete acea superioritate – în stil mare.

– Există vreun indiciu de sabotaj? întrebă generalul.

– Nu s-a declanșat nici un fel de alarmă, dar am cerut poliției de securitate să analizeze programele de muncă pentru a vedea dacă apare ceva suspect.

– Intuiția ce îți spune?

Generalul Ramey avea un respect deosebit pentru instinctele lui Joe.

Joe ezită.

– Ne confruntăm cu o situație catastrofală ce s-a produs fără nici o avertizare. Nu știm încă dacă e afectat doar acel singur tun cu laser sau dacă e o problemă comună la toate avioanele, dar, ori e o problemă majoră în sistem, ori a fost un incident provocat intenționat de cineva. Probabilitățile sunt egale, deci nu pot ignora ipoteza unui sabotaj. Voi ști mai multe după ce voi obține analiza computerizată.

– Sună-mă imediat ce afli ceva.

– Da, domnule, așa voi face.

Joe se așează din nou pe scaun cu o expresie gânditoare. Sabotaj. Nimănui nu-i plăcea să se gândească la așa ceva, dar nu-și putea permite să ignore posibilitatea. Tehnologia crea constant noi tehnici de spionaj și sabotaj. Poliția de securitate luase măsuri extreme pentru a păstra proiectul Night Wing secret, ceea ce explica de ce fiecare intrare de la fiecare clădire, atât uși, cât și ferestre, era echipată cu senzori legați la un calculator central care păstra evidența tuturor celor care se aflau în clădire la un moment dat, înregistrând atât ora intrării, cât și pe cea a ieșirii. Totodată, pe timpul nopții hangarele erau păzite de gărzi și nimeni nu se apropiase de aeronave fără autorizațiile necesare, dar, dacă problema era într-adevăr una de sabotaj, nu însemna decât că sabotorul se bucura de respectivele autorizații de securitate.

Dacă avea noroc, cei din echipa laser aveau să identifice problema și urmau să descopere că fusese ceva mecanic, explicabil. Dacă nu, voia ca verificarea de securitate să fie deja în desfășurare.

Ce rahat! Dacă nu descopereau rapid care era problema, în mod cert nu avea să o vadă pe Caroline în seara aceea, iar noaptea trecută fără ea fusese un adevărat chin. Era uluitor cât de repede se obișnuise corpul lui să fie satisfăcut frecvent și cât de intensă era foamea lui sexuală când venea vorba de ea. Nu mai

dorise niciodată o femeie astfel, ca o fierbinţeală ce nu-l slăbea nici o clipă şi refuza să se lase potolită. Nici nu se mai bucurase vreodată de o femeie astfel, fără limite sau restricţii. Caroline era vitală şi vibrantă, la fel de directă în stilul ei de a face dragoste pe cât era în gândire şi-n personalitate.

Fusese o greşeală să-şi lase gândurile să alunece spre ea. Pantalonii îi deveniseră dintr-odată inconfortabili. „Jos, băiete", îşi spuse el cu amărăciune. În mod cert, nu erau nici locul, nici momentul potrivite.

Deşi făcură o mulţime de verificări, nu reuşiră să descopere cum fusese posibil ca laserul să se activeze accidental. Domeniul efectiv de competenţă al lui Caroline era laserul în sine, nu mecanismul de acţionare, care intra în sarcina lui Adrian, iar el era posac din această cauză. Dacă problema era aruncată în cârca lui, era posibil să fie retras din proiect sau poate chiar concediat. În stilul caracteristic, îşi descărcă frustrarea pe Caroline.

– Te pomeneşti că eşti vreo piază rea, bombăni el încruntat, studiind minuţios fiecare detaliu al mecanismului de declanşare a focului. Totul mergea bine, doar câte o dificultate minoră din când în când, până să apari tu. Lucrurile au început s-o ia razna imediat ce te-ai implicat în proiect.

– Eu nu am lucrat la acel mecanism, sublinie ea, refuzând să-i permită să o înfurie sau să se lase târâtă într-un schimb de acuzaţii. Nici nu era nevoie să mai adauge nimic, căci Adrian interpretă comentariul ei ca pe o acuzaţie cum că *el* lucrase la acel sistem, şi, prin urmare, era, evident, vina lui.

– Lăsaţi ciorovăiala, le porunci Yates. Cal, nu îţi apare *nimic* pe calculator?

Cal părea extenuat, cu ochii injectaţi de la nenumăratele ore în care stătuse cu privirea ţintită în monitor sau descifrând în semiîntuneric teancuri de hârtii imprimate. Clătină din cap.

– Pare totul în regulă pe hârtie.

Stăteau grupaţi în jurul modulului laser, pe fuzelajul avionului pe care îl pilotase Bowie. Caroline îşi fixă privirea asupra modulului, ignorând intenţionat tot ce se vorbea în jurul ei şi încercând să lămurească lucrurile. Laserul părea în stare perfectă de funcţionare, la fel şi mecanismul de declanşare a focului. Sistemul de fixare se comporta şi el perfect, însă asta ştiau deja. În fond, se fixase asupra avionului lui Daffy şi îl aruncase în aer. Dar ce anume îi *comandase* să se fixeze? Conform datelor înregistrate de computer, Bowie nu atinsese butonul, ceea ce însemna că atât mecanismul de fixare, cât şi cel de declanşare a focului operaseră automat, lucru care nu ar fi trebuit să se întâmple. Mai mult, nici laserul nu ar fi trebuit să fie activat; testarea propriu-zisă a laserelor nu fusese programată decât peste zece zile. Trei lucruri o luaseră razna simultan: laserul se activase, sistemul de fixare luase în vizor avionul lui Daffy, iar sistemul de declanşare a focului se acţionase automat. Nici unul dintre aceste trei lucruri nu ar fi trebuit să se întâmple, iar faptul că se întâmplaseră toate în acelaşi timp nu mai era o chestiune de ghinion sau o simplă coincidenţă.

Nu îi plăcea direcţia în care se îndreptau gândurile ei. Dacă nu era logic ca aceste trei lucruri să se întâmple accidental, atunci, cu siguranţă, se petrecuseră intenţionat. Laserul nu putea fi activat de o zdruncinătură accidentală şi cu siguranţă nu avea nici un buton exterior pe care să scrie „Pornit/Oprit". Pentru a activa laserul era nevoie ca echipa laser să folosească un set precis de comenzi pe calculator. Dat fiind nivelul de securitate presupus de acest proces, ei erau singurii care aveau acces la acele comenzi.

Logica inevitabilă indica faptul că unul dintre membrii echipei activase laserul.

Caroline nu era genul care să tragă concluzii pripite. Metodele ei de lucru erau ordonate şi extrem de precise. Înainte de a-şi permite să înceapă să creadă că unul

dintre cei trei bărbați alături de care lucra sabota intenționat laserul, trebuia să se asigure că nu exista nici o altă cale prin care altcineva din afara echipei să o fi făcut. Totul era computerizat acum, și, deși existau protecții încorporate în programe și se luau măsuri complicate de securitate, nimic nu era imposibil. Existau o mulțime de lucruri atât de dificile, încât nimeni nu le făcuse încă, dar asta nu însemna că erau imposibile. Era o teorie realistă că, dacă cineva avea acces la comenzile de activare, persoana respectivă putea, cel mai probabil, să intre și în program și să le folosească. Și ar fi fost floare la ureche pentru cineva bine priceput în domeniul computerelor să adauge comenzi care să devină prioritare față de activarea manuală de către pilot a butonului de fixare, de exemplu în cazul în care un avion ajungea la o anumită distanță de el. Poate că Bowie se urcase la manșa unei bombe cu ceas în ziua aceea, o bombă care doar aștepta circumstanțele potrivite. Daffy avusese ghinionul de a fi ales să zboare în spatele lui Bowie, dar la fel de ușor ar fi putut să fie în locul lui Mad Cat sau chiar Joe.

Yates o privea gânditor de câteva minute. Caroline rămăsese nemișcată, cu privirea ațintită asupra modulului, dar fără a-l vedea, cu întreaga ei putere de concentrare orientată spre interior. Yates aproape că-i putea vedea mintea ca un calculator derulând o listă de posibilități și tăind inexorabil dintre ele.

– Ce e? întrebă el în final, când nu mai putu suporta suspansul. Ai vreo idee?

Caroline clipi surprinsă și, încet, își concentră din nou privirea asupra lui.

– Cred că ar trebui să verificăm programul computerizat, spuse ea în final. Dacă nu e echipamentul de vină, atunci nu poate fi decât programul.

Cal afișă o expresie absolut istovită.

– Ai idee cât o să ne ia să verificăm tot programul? întrebă el, nevenindu-i să creadă. E o treabă uriașă. E cel mai complicat program la care am lucrat vreodată.

– Poate un Cray... murmură Caroline, îndreptându-şi din nou privirea spre modul.

– Să ne facem programare la un supercomputer Cray? Yates formulă sugestia ca o întrebare, dar începu imediat să analizeze aspectele de logistică. Al naibii de costisitor.

– Nu la fel de costisitor ca renunţarea la program.

– Ar putea să dureze o veşnicie până să obţinem o programare, doar dacă nu cumva ne poate ajuta Pentagonul să devenim prioritari.

– Da, asta e o idee grozavă, spuse Adrian nerăbdător, dar aţi uitat că şeful cel mare ne-a dat treizeci şi şase de ore, din care au trecut deja zece. Nu cred că îl va satisface această opţiune.

– Nu am găsit nimic nicăieri altundeva. Ai o idee mai bună? răspunse Caroline la fel de nerăbdătoare.

Adrian o privi furios, fără a răspunde. Adevărul era că ajunseseră toţi într-un punct mort.

Caroline nu menţionă deloc şi cealaltă concluzie a ei, că, dacă soluţia la problema lor ţinea de programul computerizat, atunci mai rămânea să descopere dacă fusese o greşeală de bază în programare sau cineva programase intenţionat eroarea, însă, dacă testau programul pe un Cray, aveau să afle răspunsul şi la această întrebare. Comparând programul funcţional cu versiunea lui originală, supercomputerul Cray avea să le spună dacă programul funcţional fusese modificat în vreun fel. Dacă nu fusese modificat, cei de la DataTech aveau să fie nevoiţi să conceapă totul de la zero; dacă fusese modificat, următorul pas avea să fie identificarea persoanei responsabile de acele schimbări.

– Şi atunci ce facem? întrebă Cal frecându-se la ochii. Renunţăm la căutări şi acceptăm premisa că vom găsi problema în program sau rămânem treji toată noaptea să căutăm ceva chiar dacă nu ştim exact ce anume căutăm?

Caroline nu îşi putu reţine un zâmbet ironic.

– Dacă eşti chiar atât de ameţit pe cât pari după cum te exprimi, nu cred că *poţi* să rămâi treaz toată noaptea.

Cal îi aruncă o privire înceţoşată şi un zâmbet la fel de neclar.

– E trist, nu-i aşa? Când eram mai tânăr, puteam să petrec toată noaptea şi să lucrez toată ziua, apoi să mă întorc din nou la petreceri. Ce vezi acum este doar o umbră a omului de altădată.

– Mă bucur că vouă nu vi se pare o problemă serioasă, izbucni Adrian.

– Terminaţi! porunci Yates, furia răsunând în vocea lui de obicei calmă. Erau toţi obosiţi şi dărâmaţi. Îşi moderă tonul. Mă refer şi la propriu, şi la figurat. Ne oprim în seara asta, în ciuda a ceea ce am spus mai devreme. Cred că am eliminat tot ce putea fi, cu excepţia programului, deci acesta e, logic, pasul următor, şi nu-l putem face aici. Mă duc să mă spăl şi să mănânc bine în vreme ce mă gândesc la asta, apoi am de gând să discut cu şeful de proiect. Haideţi să ne odihnim puţin!

*

Căpitanul Ivan Hodge, şeful poliţiei de securitate, îi spuse fără nici o altă introducere:

– Am descoperit un comportament foarte suspect, domnule.

Chipul sever al lui Joe nu trăda nici o emoţie, deşi şi-ar fi dorit să nu fi descoperit nimic.

Privirea neclintită a general-maiorului Tuell deveni şi mai dură. În calitate de comandant al bazei, lui îi revenea în ultimă instanţă responsabilitatea pentru tot ce se întâmpla, şi era profund interesat să afle cauza care dusese la prăbuşirea unui F-22.

– Arată-ne ce ai descoperit.

Căpitanul adusese cu el un registru gros. Îl puse pe biroul lui Joe şi îl deschise la o pagină marcată dinainte.

– Aici. Joe remarcă o intrare ce fusese deja subliniată cu marker galben. Acesta este codul de securitate al unuia dintre membrii echipei laser, Caroline Evans.

A sosit la bază marţea trecută pentru a-i lua locul unui tehnician care a suferit un atac de cord.

Joe simţi un nod formându-i-se în stomac şi privirea i se goli de orice expresie, aşteptând ca Hodge să continue:

– Are obiceiul de a ajunge dimineaţa înaintea tuturor şi de a pleca ultima, spuse căpitanul, iar Joe se relaxă puţin.

Caroline era obsedată de muncă; acestea nu erau nicidecum circumstanţe care să o condamne, iar el însuşi apăruse de câteva ori în biroul ei pe neaşteptate şi nu o surprinsese niciodată făcând ceva suspect... deşi se întâmplase o dată să şteargă rapid ceea ce avea pe monitor. Se mirase puţin atunci, dar uitase de incident, până acum.

– Şi dumneavoastră aveţi acest obicei, domnule, îi spuse căpitanul Hodge lui Joe. Luat separat, nu înseamnă nimic. Răsfoi registrul până la o altă pagină marcată dinainte. Dar aici, joi noaptea, senzorii o indică pe domnişoara Evans intrând în zona de lucru cu laserele cu puţin înainte de miezul nopţii şi rămânând până aproape de ora patru dimineaţa. A fost singură în tot acest timp. A reintrat în clădire la ora şase, pentru programul ei normal de muncă. Avioanele au decolat în dimineaţa aceea, şi, pentru prima dată, au apărut defecte de funcţionare la sistemele laser, corect?

Scânteierea de gheaţă reapăru în ochii lui Joe.

– Da.

– A plecat din zona de lucru spre sfârşitul după-amiezii, alături de ceilalţi membri ai echipei, şi nu s-a întors până duminică, din nou, cu puţin înainte de miezul nopţii. Şi de această dată a fost singura persoană prezentă. A părăsit clădirea la patru şi jumătate, s-a întors la ora ei obişnuită, şase. De data aceasta, avionul maiorului Deale a fost doborât de laser. O problemă mult mai gravă decât refuzul laserelor de a funcţiona. Aceste apariţii la miezul nopţii în zona de lucru, combinate cu faptul că problemele nu au început decât după ce a sosit

ea, nu sunt deloc de bun augur. Căpitanul ezită, privindu-l pe Joe. Expresia colonelului era de natură să facă orice om întreg la cap să ezite, iar căpitanul Hodge se considera foarte întreg la cap. Însă trebuia să spună ceea ce avea de spus. Am înțeles că aveți un, ăăă, interes personal față de domnișoara Evans.

– Am ieșit împreună de câteva ori.

Făcuseră al naibii de mult mai mult de-atât, își dădu el seama înnebunit. Caroline i se oferise atât de deplin, încât făcuse țăndări amintirile lui legate de alte femei, reducându-le la zero. Și, după ce se întorseseră din Vegas duminică seara, se strecurase în zona de lucru și... ce anume făcuse? Activase în secret laserul de pe aeronava lui Bowie? Oare și laserul de pe avionul pe care îl pilotase el fusese activat? Ar fi putut la fel de bine să fie el cel care ajungea să-și doboare din aer un prieten?

Căpitanul Hodge păru jenat.

– Cât timp ați fost împreună, a spus ceva? A pus vreo întrebare legată de proiectul Night Wing?

– Nu. Era sigur de acest lucru. Munca fusese menționată doar sub aspecte cât se poate de generale. Pe de altă parte, de ce ar fi fost nevoită să-l întrebe ceva? Are autorizație să afle orice dorește despre proiect fără a întreba pe nimeni altcineva.

– E adevărat. Dar nu a spus nimic care, privit retrospectiv, ar putea fi interpretat drept un motiv pentru care și-ar fi dorit ca laserele să nu funcționeze? Sau să-și fi dorit să îngroape proiectul Night Wing?

– Nu. Dar știa că nu ar fi făcut-o. Caroline era prea deșteaptă pentru așa ceva. Caroline era genială. Caroline era perfect capabilă să activeze laserele; pe lângă faptul că era expertă, avea acces la coduri. Are cunoștințele necesare și a avut și ocazia, se auzi spunând. Mai aveți și altceva? Vreun motiv, ceva suspect în trecutul ei, probleme actuale cu banii?

– Trecutul ei e curat ca lacrima, recunoscu Hodge. Vom reverifica totul, pentru a ne asigura că informațiile

sunt corecte și nimic din tot ce știm nu a fost inventat, dar asta doar ca măsură de precauție. Toți cei implicați în acest proiect au fost verificați până în măduva oaselor.

– Explică-mi ceva, spuse general-maiorul Tuell. Putea activa laserele din zona de lucru fără a veni efectiv în contact direct cu laserele propriu-zise? Avioanele sunt păzite douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Da, domnule, spuse căpitanul Hodge. Printr-o comandă computerizată. Iar domnișoara Evans a urmat o dublă specializare în facultate. Și-a luat doctoratul în fizică, dar are și un masterat în informatică. Se pricepe la calculatoare.

– Înțeleg. Generalul oftă. Ce recomanzi?

– Nu vom depune plângere oficială, domnule. Putem dovedi că a avut ocazia prielnică, iar momentul producerii incidentului este foarte suspect, dar încă nu am dovedit că, într-adevăr, computerele au fost reprogramate astfel încât să activeze și să declanșeze laserele. Încă mai există posibilitatea să fi fost o dereglare de natură mecanică.

– Dar tu nu crezi asta?

– Nu, domnule. Problemele au început odată cu sosirea ei și în ambele cazuri s-au produs după ce ea a făcut vizite nocturne în zona de lucru. Ea face parte din personalul civil. Recomand să fie anunțat FBI-ul și să i se interzică să părăsească baza, însă fără a o aresta deocamdată. Ca măsură de precauție, aș interzice accesul întregii echipe laser în zona de lucru până se lămurește situația.

– De ce să facem asta, căpitane?

– După cum spuneam, ca măsură de precauție. S-ar putea să nu fie singura implicată.

– Înregistrările nu indică nici o altă persoană intrând în zona de lucru la ore suspecte.

– Asta nu înseamnă că nu au fost la curent. Colonelul Mackenzie va fi, cred, de acord cu mine că e mai puțin costisitor să opriți testările pentru câteva zile

decât să pierdeți un alt F-22 – sau poate chiar unul dintre prototipuri.

– Da, confirmă Joe pe un ton dur. Intenționați să o interogați pe domnișoara Evans?

– Da, domnule.

– Aș dori să fiu de față.

– Desigur, domnule.

Căpitanul Hodge reflectă cu amărăciune că, în ceea ce-l privea pe colonelul Mackenzie, acesta nu avea nevoie să ceară permisiunea nimănui; avea autoritate supremă în cadrul acestei baze în privința a tot ce ținea de proiectul Night Wing. Ar fi acceptat autoritatea general-maiorului Tuell, dar ar fi făcut-o din voință proprie.

– Când?

– Le pot cere oamenilor mei s-o escorteze aici chiar acum, dacă doriți.

– Atunci fă-o!

General-maiorul Tuell se ridică numaidecât.

– Domnilor, las problema în mâinile voastre. Am încredere că vă veți asigura amândoi că bănuielile sunt corecte înainte de a se formula vreo acuzație. Însă faceți tot ce trebuie făcut pentru a rezolva situația. Proiectul e prea important.

Salutară amândoi milităreşte, iar el le răspunse la salut. Când plecă, o clipă mai târziu, căpitanul Hodge arătă spre telefonul lui Joe și spuse:

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule.

Joe aprobă scurt din cap. Căpitanul Hodge ridică receptorul și formă un cod:

– Condu-o pe domnișoara Caroline Evans, C12X114, în biroul colonelului Mackenzie. Confirmă.

Persoana de la celălalt capăt al firului repetă numărul de cod. Căpitanul Hodge spuse:

– Corect. Mulțumesc. Închise telefonul și se întoarse spre Joe. Zece minute, spuse.

capitolul 10

Caroline nu se simțise niciodată atât de mărunță, de expusă și de înspăimântată. Se așeză pe un scaun din biroul lui Joe și încercă să-i surprindă privirea, să-l implore tăcut să o creadă, dar acesta refuză să o privească. Sau, mai exact, o privea, dar cu o expresie rece, complet impersonală, ca și cum ar fi studiat o gânganie. Nu o vedea pe ea, pe Caroline. Expresia de pe chipul lui era cea care o înspăimânta mai mult decât orice. Era aspră ca o piatră.

– Nu, nu am reintrat în zona de lucru la orele respective, repetă ea, având impresia că spunea același lucru pentru a o suta oară.

– Senzorii ți-au înregistrat atât intrările, cât și ieșirile, domnișoară Evans.

Căpitanul Hodge, șeful poliției de securitate de la bază, se pricepea și el să se repete.

– Atunci senzorii se înșală.

– Nu, senzorii sunt extrem de precișI. Ultimul răcnet în materie de tehnologie.

– Senzorii se *înșală*. Inspiră adânc, încercând să se calmeze. Se simțea aproape înnebunită de teamă. Mi-am rătăcit cumva cartela de identificare, în cursul zilei de joi. Am descoperit că lipsește vineri dimineața în vreme ce mă îmbrăcam.

– Ne-ai tot spus asta. Nu există dovezi cum că ai fi depus un raport privind această cartelă despre care pretinzi că ai rătăcit-o, și, îți dai seama, desigur, cât de important ar fi un asemenea gest în cadrul unui proiect cu grad de securitate major. Poate binevoiești să ne explici din nou raționamentul tău.

– Îmi amintesc că am prins cartela de un dosar, joi, și m-am gândit că s-a desprins și mi-a căzut. Nu am anunțat poliția de securitate fiindcă mi se părea prea multă bătaie de cap, în condițiile în care eram destul de sigură că nu se pierduse, ci rămăsese în birou.

– Dar senzorii ţi-au înregistrat ieşirea din clădire în după-amiaza aceea, alături de ceilalţi membri ai echipei tale. Asta înseamnă că aveai cartela asupra ta, căci, crede-mă, domnişoară Evans, securitatea funcţionează şi la intrare, şi la ieşire. Dacă cineva trece acel prag din orice direcţie fără cartela de identificare necesară, se declanşează o alarmă.

– Şi tocmai de asta vă spun că *nu se poate* ca senzorii să fi funcţionat corect. Când am descoperit că îmi rătăcisem cartela, l-am sunat pe Cal Gilchrist şi l-am rugat să verifice biroul în locul meu. Mi-a găsit cartela pe podea, sub masa mea de lucru. Mi-a adus-o, apoi s-a întors la locuinţa lui, în timp ce eu am intrat şi m-am apucat de muncă. Nu aveţi altceva de făcut decât să-l întrebaţi.

– Domnul Gilchrist va fi chemat să răspundă la întrebările necesare. Dar senzorii arată că atât tu, cât şi domnul Gilchrist aţi intrat în clădire împreună şi aţi ieşit tot împreună, două minute mai târziu. Apoi tu ai reintrat singură, iar domnul Gilchrist nu s-a întors decât după o oră.

– Asta e imposibil. *Nu* am intrat în clădire decât după ce s-a întors domnul Gilchrist şi mi-a adus cartela. Cum reacţionează scumpii voştri senzori când două cartele, dar o singură persoană, ies dintr-o clădire?

Căpitanul îi ignoră întrebarea şi se mulţumi să noteze ceva rapid pe planşeta din mâna lui.

– Ţi-ai rătăcit cartela şi duminică noaptea?

– Nu. Nu am intrat în clădire duminică noaptea.

Nu se putu abţine să nu-i arunce lui Joe încă o privire rapidă, imploratoare. Oare la ce se gândea? Cu siguranţă nu o suspecta că ar fi sabotat laserele.

– Senzorii spun că da. Şi, după cum ai recunoscut chiar tu, cartela ta de identificare se afla la tine.

– Cartela se afla exact acolo unde am lăsat-o vineri după-amiază şi de unde am luat-o azi-dimineaţă.

– Nu ai umblat deloc cu ea tot weekendul?

– Mi-am petrecut weekendul în Vegas.

– Şi nu ai luat cartela cu tine.

– Dar *tu* îţi iei cartela cu tine când părăseşti baza, căpitane? replică ea.

Căpitanul îi spuse cu blândeţe:

– Dă-mi voie să-ţi reamintesc, nu eu sunt ţinta bănuielilor.

– Ce bănuieli, mai exact? Spune-mi limpede, îl provocă ea.

Căpitanul refuză să răspundă acestei provocări.

– Ţi-ai petrecut tot weekendul în Vegas, aşa susţii. Nu te-ai întors la bază nici vineri noaptea, nici sâmbătă noaptea?

– Nu.

– Unde anume te-ai aflat în Vegas?

– La hotelul Hilton.

– Există mai multe. Dar, desigur, acest lucru poate fi confirmat de altcineva?

Joe îl întrerupse:

– Eu şi domnişoara Evans ne-am petrecut weekendul împreună. Pot confirma că a fost cu mine de la sfârşitul după-amiezii de vineri până duminică seara la şapte.

– Înţeleg. Căpitanul Hodge îşi păstră vocea neutră, dar Caroline îşi simţi faţa arzând. De data asta nu îl mai privi pe Joe. Deci cartela cu numele tău a rămas încuiată în locuinţa ta în tot acest timp.

Caroline încercă din nou să se calmeze inspirând adânc. Nu prea părea să reuşească.

– Da.

– Eşti sigură că locuinţa ta era încuiată.

– Da. Întotdeauna îmi verific de două ori uşa.

Căpitanul păru sceptic.

– „Întotdeauna" e un termen foarte exact. Înseamnă fără excepţie. Vrei să spui că nu ai uitat niciodată să-ţi verifici de două ori uşa?

– De data aceasta colonelul Mackenzie a verificat personal uşa, sub ochii mei.

Căpitanul îi aruncă o privire lui Joe, care confirmă din cap. Ochii lui Joe erau misterioşi, expresia lui indescifrabilă.

– Confirmi că respectiva cartelă de identificare s-a aflat exclusiv în posesia ta. Ai fost înregistrată ca intrând în zona de lucru la exact – făcu o pauză pentru a consulta registrul – ora 23.47, duminică noaptea.

– Eram în pat la ora aceea duminică noaptea.

– Singură? întrebă căpitanul indiferent.

– Da.

– Nimeni nu poate confirma acest lucru. Susţii că te aflai în pat. Înregistrările computerului indică prezenţa ta în zona de lucru.

– Întrebaţi-l pe Cal Gilchrist! spuse ea aspru. Nu mai pierdeţi vremea cu asta şi verificaţi ceea ce v-am spus deja.

– Joi dimineaţa, când am intrat în biroul tău, ai şters ceea ce era pe monitor şi ai oprit calculatorul, spuse Joe, cu o voce rece şi profundă. Ce anume era pe monitor de ai vrut ca eu să nu văd?

Caroline se zgâi la el in tăcere, complet pierdută. Părea la fel de sigur de vinovăţia ei precum căpitanul Hodge, dar cu siguranţă el ştia... Încercă să se concentreze, să rememoreze episodul. Joi dimineaţa. Joe o speriase din nou, îşi aminti ea, şi, când încercase din reflex să i se opună, el o luase smucit în braţe. Îşi aminti că îşi făcuse de lucru cu monitorul şi cu calculatorul pentru a rămâne ocupată cât să apuce să-şi controleze reacţia faţă de el, dar habar nu avea la ce anume lucrase.

– Nu-mi amintesc, spuse ea cu glas pierit.

– Ei, haide, pufni el dispreţuitor. Tu ţii minte totul. Ai o minte ascuţită ca o capcană de oţel.

– Nu-mi amintesc, repetă ea, zgâindu-se la el.

Şocată, îşi dădu seama că expresia din ochii lui era una de dispreţ... dezgust... chiar furie. Da, era în cea mai mare parte furie, dar nu focul unui acces normal de mânie. Furia lui Joe Mackenzie era rece ca gheaţa şi cu atât mai înspăimântătoare din această cauză.

O privea ca și cum ar fi putut s-o distrugă fără pic de regret. *Nu o credea!*

Dimensiunea acestei revelații mai că o făcu să se sufoce. Chiar și așa, un nod enorm i se umflă în piept, încât abia mai reuși să respire, până când inima ajunse să-i bată încet, greoi, dureros. Dacă situația ar fi fost invers, ea i-ar fi acordat încrederea ei deplină și absolută fără să ezite, fiindcă, în pofida aparențelor, știa că Joe nu și-ar fi trădat niciodată țara. Era evident că el o credea capabilă exact de așa ceva. Procesele ei cognitive erau ordonate și logice, dar fu cuprinsă dintr-odată de o înțelegere instinctivă zguduitoare: ea ar fi avut încredere în el fiindcă fusese fascinată de el, se implicase intens în a-l cunoaște ca bărbat, fiindcă îl iubea, în timp ce pentru el timpul petrecut împreună fusese doar plăcere fizică. El nu se obosise să o cunoască și să o înțeleagă ca persoană, fiindcă nu îl interesa.

Copleșită de șoc, se retrase. Nu se clinti fizic, dar, dacă până în acel moment încercase să facă apel la el în mintea ei, acum își interzise categoric să mai nutrească astfel de gânduri. Își retrase toate reacțiile spre interior, zăvorându-le înăuntru într-o încercare de a-și restabili protecțiile emoționale. Era probabil prea târziu, dar instinctele ei de ființă umană o îndemnau întotdeauna spre supraviețuire, și se supuse acestor instincte. Chipul îi deveni calm și lipsit de expresie și îl fixă cu ochii goi ca două bile de sticlă. Nu își putea permite să-i ofere nici măcar o feliuță din ea însăși.

– La ce lucrai? repetă el.

– Nu-mi amintesc. Chiar și vocea își pierduse orice urmă de emoție. Își zăgăzuise cu atâta disperare emoțiile, încât nici una dintre ele nu avea vreo șansă să-i scape. Pe un ton la fel de inexpresiv, spuse: Am să presupun că sunt suspectată de sabotaj.

– Nu am zis asta, răspunse căpitanul Hodge.

– Nici nu ați spus că nu aș fi, iar discuția asta aduce foarte mult a interogatoriu.

Își fixă ochii asupra lui, căci nu se simțea în stare să se mai uite la Joe. Nu știa dacă avea să fie în stare să-l mai privească vreodată. Mai târziu, după ce rămânea singură, avea să se replieze, să facă o trecere în revistă, să analizeze pierderile suferite, dar în momentul de față simțea că totul s-ar fi făcut țăndări în ea dacă ar fi fost obligată să-l privească. Durerea era pur și simplu prea intensă; nu putea să-i facă față, așa că trebuia s-o ignore.

– Nu am reușit să găsim absolut nici o defecțiune la sistemul laser al avionului pilotat de căpitanul Wade, spuse ea, și reuși chiar să se simtă ușor mândră de calmul vocii ei. Era la fel de lipsită de inflexiuni ca electrocardiograma unui mort. Am discutat despre asta. Yates Korleski, șeful echipei, intenționa să îi prezinte situația colonelului Mackenzie în noaptea asta, după ce se gândea puțin mai bine, dar credem că problema ține de programul computerizat.

Căpitanul Hodge se arătă oarecum interesat.

– La ce fel de problemă te referi, domnișoară Evans?

– Nu știm. Vrem să comparăm programul funcțional cu cel original, pentru a vedea dacă programul pe care îl folosim efectiv a suferit vreo modificare.

– Și dacă apar modificări?

– Atunci vom încerca să le identificăm.

– A cui a fost ideea de a verifica programul?

– A mea.

– Ce te-a făcut să te gândești la asta?

– Am mers prin eliminare. Programul computerizat e cam singurul lucru rămas care ar *putea* fi problematic.

– Dar programul funcționa perfect până să sosești tu. Ar fi o realizare personală grozavă pentru tine dacă ai rezolva o problemă de o asemenea amploare, nu-i așa, domnișoară Evans?

Caroline rămase neclintită, continuând să-l privească împietrită.

– Nu am sabotat programul ca să mă pot mândri apoi că am descoperit problema.

– Nu te-am acuzat că ai fi făcut asta. Te-am întrebat doar dacă ar fi o realizare personală pentru tine dacă ai reuși să identifici o eroare majoră într-un proiect atât de mare și de important.

– Am deja o reputație profesională foarte bună, căpitane. Acesta este și motivul pentru care fac parte din echipă.

– Dar nu ai fost inclusă în ea de la bun început, deci, evident, nu erai suficient de bună. Te-a deranjat faptul că nu ai fost aleasă de la început?

– Nu aveam cunoștință de existența proiectului, așa că nu putea să mă deranjeze. Lucram la altceva în acel moment. Proiectul Night Wing era deja în plină desfășurare când mi-am terminat eu propriul proiect. Nu am devenit disponibilă decât cu o lună în urmă. Iar asta se poate verifica, adăugă ea, înainte ca el să apuce să o întrebe.

– Hmm. Zăbovi încă o clipă, studiind notițele de pe fișa lui, apoi ridică privirea cu un zâmbet firav ce nu i se reflectă și în ochi. Cred că asta este tot ce voiam să te întrebăm deocamdată, domnișoară Evans. Poți pleca. Ah... nu ai voie să părăsești baza. Nu ar da bine dacă ai fi surprinsă încercând să pleci.

– Îmi sunt restricționate și apelurile telefonice?

– Ai nevoie să suni pe cineva? întrebă căpitanul, fără a-i răspunde. Un avocat, eventual?

– Am nevoie de unul?

Căpitanul îi oferi din nou același zâmbet șters.

– Nu am formulat nici o acuzație încă.

Nu se putuse abține să nu adauge acel „încă", remarcă ea cu detașare, fără a se lăsa afectată.

– Nu ați formulat acuzații, dar sunt obligată să rămân la bază. Dă-mi voie să-ți amintesc că fac parte din personalul civil, căpitane Hodge, nu din cel militar.

– Iar tu dă-mi voie să-ți amintesc că *te afli* într-o bază militară, iar aceasta e o problemă militară. Dacă este nevoie, putem să te ținem închisă pentru perioada maximă de timp permisă înainte de a se ajunge la formularea

oficială a acuzațiilor. Între timp, am putea verifica o mare parte din declarațiile tale, și s-ar putea să ți se dovedească nevinovăția, dar, dacă insiști să petreci ceva timp în spatele gratiilor, putem să-ți facem pe plac.

– Am înțeles ce vrei să spui.

– Așa mă gândeam și eu.

Caroline se ridică și se concentră asupra picioarelor ei. Se asigură că nu îi tremurau, că se mișcau după cum le dicta ea. Nu îl privi pe Joe când ieși din birou, nici pe corpolentul sergent Vrska, aflat la datorie în biroul exterior. Era evident că bunul sergent nu pleca decât însoțit de colonel.

Aveau să îl întrebe pe Cal, iar acesta avea să le confirme tot ce le spusese ea, ceea ce avea să-i oblige să accepte că era posibil ca scumpii lor senzori de securitate să fi funcționat defectuos. Poate chiar se produsese o încurcătură majoră în materie de securitate și se emiseseră două cartele de identificare cu același cod de bare. Poate cineva intrase în zona de lucru cu o copie a cartelei ei și sabotase într-adevăr programul, dar, după ce îl interogau pe Cal, aveau să fie nevoiți să admită că nu fusese ea.

Nu era îngrijorată de posibilitatea de a fi acuzată de sabotaj, deși nu fusese o experiență plăcută să îndure întrebările căpitanului. Dar era posibil să nu-și mai revină niciodată după expresia din ochii lui Joe și înțelegerea faptului că nu avea încredere în ea, că o credea capabilă de sabotaj.

Se făcuse de râs în stil mare, colosal. În ciuda capacităților ei intelectuale superioare, făcuse greșeala fundamental feminină de a crede că, dacă făcea dragoste cu un bărbat, avea să-l determine să se atașeze de ea. Nu, nu făcuseră dragoste, ci sex. Aceasta fusese o altă greșeală a ei, faptul că acordase o importanță prea mare actului în sine. Pentru bărbați, era o simplă satisfacere a unei pofte fizice, precum mâncatul. Nu exista nici o încărcătură emoțională. Ea făcuse dragoste; el făcuse sex. Ea i se oferise cu trup, suflet și inimă, iar el îi oferise

în schimb plăcere, dar nimic din el, în afară de privilegiul provizoriu de a se folosi de corpul lui. Dar, oricât de minunat ar fi fost corpul lui, ea își dorise mai mult. Crezuse că i se oferea mai mult.

O, nu mersese atât de departe încât să creadă că se îndrăgostise de ea, dar își imaginase totuși că *ținea* la ea, măcar o idee. Însă confundase tehnica sexuală cu emoțiile. El era lipsit de așa ceva – sau cel puțin nu avea emoții la care să poată ajunge ea. Se controla întotdeauna perfect, ținându-și cu fermitate trăirile interioare departe de toată lumea, cu excepția familiei lui apropiate. Caroline începea să înțeleagă cât de înțeleaptă era o asemenea atitudine. În acel moment, ar fi dat orice ca și emoțiile ei să fi fost la fel de bine protejate, caz în care nu ar mai fi fost acum pe punctul de a se prăbuși și de a se face ghem pe podea sub efectul năucitor al durerii. Ar fi făcut-o dacă ar fi crezut că asta ar fi atenuat durerea, dar știa că nu era cazul. Nu exista nici o alinare.

Poate că, după ce afla adevărul, Joe avea să-și închipuie că puteau continua aventura liniștiți, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Caroline încercă să-și imagineze cum ar fi reacționat într-o astfel de situație, dar pur și simplu nu îi veni nimic în minte.

Nici nu se putea imagina rămânând să lucreze aici, nevoită să-l vadă zi de zi. Până la urmă, judecase bine când hotărâse să nu aibă relații amoroase cu nimeni. Încă de prima dată când o făcuse, se dovedise un dezastru categoric. Iar acum trebuia fie să realizeze imposibilul și să reușească, într-un fel sau altul, să continue să lucreze alături de el, fie să-și distrugă reputația profesională solicitând să fie retrasă din proiect.

Se părea că munca era singurul lucru care îi mai rămânea, și al naibii să fie dacă avea să dea cu piciorul la tot doar din cauza unui bărbat, chiar dacă acel bărbat era colonelul Joe Mackenzie. Chiar dacă avea să-și epuizeze voința până la ultimul gram, tot avea să termine nenorocitul de proiect. Avea să discute cu el despre muncă. Ba chiar avea să fie politicoasă. Dar în nici un caz nu avea

să își mai asume vreodată riscul de a-și deschide sufletul în fața lui. Pur și simplu nu-și putea permite să mai treacă printr-o asemenea durere. Deja o costa mai mult decât putea îndura, iar coșmarul de-abia începuse.

– Cal Gilchrist neagă categoric că i-ar fi găsit cartela de identificare sub birou, îi spuse Hodge lui Joe mai târziu. Era aproape miezul nopții, dar nu se punea problema de somn în viitorul apropiat. Susține că ea l-a sunat vineri dimineață și l-a rugat să o conducă până la birou fiindcă i se păruse că cineva o urmărise în dimineața precedentă și era neliniștită. Susține și că a intrat cu ea pentru a verifica rapid clădirea, apoi s-a întors la locuința lui pentru a face duș și a se bărbieri.

Chipul lui Joe rămase împietrit. Nu-și permisese să spere că Gilchrist avea să confirme tot ce spusese Caroline. Ar fi însemnat să ceară prea mult, în condițiile în care senzorii îi indicaseră clar prezența acolo la ore nepotrivite:

– Atunci de ce s-a folosit de el ca alibi? Probabil știa că nu avea s-o acopere.

– Poate că nu. E evident că sunt prieteni destul de buni. Cu siguranță Adrian Pendley nu ar fi ridicat un deget s-o ajute. Și poate că între ea și Gilchrist a existat ceva în trecut, din moment ce a avut încredere că el o va proteja pe cât posibil.

– Nu. Cel puțin în această privință era sigur. Caroline nu mai avusese niciodată relații intime cu nimeni în afară de el. Înainte ca Ivan să apuce să-l întrebe cum de era atât de sigur, Joe i se adresă: Cum rămâne cu Korleski? Au discutat într-adevăr despre posibilitatea ca problema să țină de programul computerizat?

– Da. A fost complet sincer în privința asta. A confirmat că ea a fost cea care a sugerat o verificare a programului. A susținut totodată cu vehemență că nu ar sabota un proiect doar pentru a putea ulterior să se laude că ea l-a salvat. Și nici nu crede că ar fi fost dispusă să o facă pentru bani.

– A indicat vreun *alt* membru al echipei laser despre care să creadă că ar fi dispus să o facă, fie pentru bani, fie pentru prestigiu? întrebă Joe.

Ivan clătină din cap.

– Ce informații ai despre ceilalți?

– Va lua ceva timp să facem încă o dată verificări, dar sunt toți fără pată. Nu aș fi suspectat-o niciodată pe ea dacă nu i-aș fi observat intrările și ieșirile înregistrate.

Joe înțelegea. Nici el nu ar fi suspectat-o niciodată, însă el nu reușise să vadă mai departe de propria lui obsesie față de ea. Nu fusese în stare să se gândească decât la cum să o bage în pat și să se îngroape în corpul ei dulce. Acum era nevoit să se întrebe cât din tot ceea ce se petrecuse fusese calculat, dacă fusese într-adevăr atât de atrasă de el încât să-i ofere virginitatea ei fără să ezite sau dacă o făcuse... Dumnezeule, ce alt motiv în afară de dorință ar fi *putut* exista pentru a face dragoste cu el așa cum făcuse ea? Nu, nu îi făcuse avansuri în încercarea de a afla informații confidențiale despre Night Wing sau de a se folosi de el ca să se protejeze în caz că era prinsă. Nu avea nevoie de el pentru a afla nimic; avea acces la toate informațiile pe care și le dorea. Și ar fi fost pur și simplu prea improbabil să presupună că el ar fi protejat-o doar fiindcă se culcase cu ea. Caroline îl dorise. Chiar dacă nu putea avea încredere în nimic altceva legat de ea, avea totuși această certitudine.

Așadar, ce putea face acum? Nu fusese niciodată atât de furios și... de rănit. N-avea nici un rost să o nege. Se simțea ca și cum ar fi încasat un pumn în stomac. Nimeni nu reușise să-i intre vreodată sub piele așa cum o făcuse Caroline, cu pasiunea ei sinceră și fără ocolișuri. Fusese directă și brutal de sinceră, fără intenții sau strategii ascunse. Și-ar fi dorit să se poată detașa de întreaga situație și să o privească fără emoție, dar nu putea.

Nu avusese față de nici un alt avion sentimentele pe care le avea față de prototipul Night Wing. Acesta era special. Era mai mult decât special. Era o pagină din istorie, magie pură în zbor. Și-ar fi dat propria viață, fără

să ezite, pentru a proteja aceste avioane, fiindcă ele erau necesare pentru a-i proteja țara. Era vorba doar despre patriotism, iubire pură față de aceste avioane. Erau *ale lui*.

Și o considerase și pe Caroline *a lui*. Femeia lui.

Dacă ar fi avut pur și simplu de ales între Caroline și avion, ar fi ales-o pe Caroline. Poate s-ar fi dispreţuit pentru alegere, dar nu ar fi fost în stare să stea deoparte și s-o lase să sufere. Dar între Caroline și țara lui... Nu putea alege. Era pur și simplu imposibil. Nu își putea permite să aleagă. Oricât de aprigă și de curajoasă ar fi fost, oricât de mult l-ar fi provocat la un nivel pe care nu-l mai atinsese nimeni până atunci și indiferent de îndrăzneala cu care s-ar fi aruncat, fără rezerve, în luptă. Nu îi dăduse voie să fie blând când o posedase pentru prima dată, insistase să îl primească în ea cu toată forța și îi răspunsese cu o forță similară. Caroline înfrunta viața ținându-și capul sus, fără șovăială.

Făcu o pauză, în gând, și sprâncenele i se curbară într-o expresie de ușoară încruntare. Caroline nu părea genul care să facă lucruri pe furiș. Poate nu o cunoscuse chiar atât de bine pe cât crezuse, dar ar fi putut jura că nu exista nici urmă de prefăcătorie în toată ființa ei.

Voia să o vadă. Voia să-i pună câteva întrebări între patru ochi, fără nici o altă persoană în încăpere care să intervină între ei. Avea să-i smulgă adevărul, fie ce-o fi.

capitolul 11

Intenționase să meargă direct la locuința ei, dar se opri la jumătatea drumului și se întoarse spre propria lui locuință, în sectorul rezervat ofițerilor necăsătoriți. Era prea mânios pentru a o înfrunta în acel moment, cu atât mai puțin în clădirea rezervată cazării temporare a civililor, unde aveau să existe prea mulți spectatori care nu ar trebui să știe nimic din ceea ce se petrecea.

Nu credea că mai fusese atât de mânios vreodată, însă nici nu mai fusese trădat nicicând astfel. La naiba, de ce ar fi făcut așa ceva? Motivul nu putea fi altul decât banii, dar el nu reușise niciodată să înțeleagă mentalitatea celor care considerau trădarea drept o simplă oportunitate financiară.

„Trădare." Cuvântul îi reverberă în conștiință. Dacă era pusă sub acuzare și condamnată, cel mai probabil avea să-și petreacă tot restul vieții în spatele gratiilor, fără opțiunea eliberării condiționate.

Nu avea să mai facă dragoste cu ea niciodată. Gândul îl făcu să explodeze de furie, și se învârti agitat dintr-un colț în celălalt al micii lui locuințe. Un singur weekend nu îi fusese de-ajuns. Se îndoia că fie și o mie de weekenduri i-ar fi fost de-ajuns să se satur de ea. Și nici nu-și putea permite să uite că făcuse dragoste cu ea de două ori fără a se proteja. În pofida asigurărilor ei că se întâmplase într-un moment nepotrivit, era posibil să fi rămas însărcinată.

La dracu', ce încurcătură! Dacă era însărcinată... Nu avea nici un rost să-și bată capul cu probleme imaginare; avea să afle oricum în scurt timp. Dar ce urma să facă dacă îi purta în pântece copilul? Oricum nu exista nici o cale de a o salva de închisoare.

Asta presupunând că i-ar fi spus vreodată. Până să iasă din biroul lui în noaptea aceea ajunsese să refuze chiar și să-l privească. El o urmărise, încercând să-i descifreze reacțiile, și, brusc, Caroline începuse să se retragă. Totul se petrecuse sub ochii lui. Fusese ca și cum s-ar fi stins o lumină. Toată vitalitatea, toată sensibilitatea, toată energia ei incredibilă dispăruseră pur și simplu, și nu mai rămăsese decât o siluetă de plastic a unei femei care răspunsese pe un ton monoton, cu ochii la fel de goi ca ai unei păpuși.

Îl înfuriase să o vadă astfel. Simțise impulsul de-a o smuci în picioare și de-a o scutura, pentru a face acea mânie minunată și necomplicată a ei să iasă la suprafață, pentru a o întâlni pe a lui. Dar nu o făcuse. Dacă

ar fi cedat acestor impulsuri, şi-ar fi pierdut definitiv controlul, şi nu voia să facă acest lucru.

Ceea ce voia să facă, mai mult decât orice pe lume, era să dea buzna în locuinţa ei şi să facă dragoste cu ea atât de intens şi de îndelung, încât, până la sfârşit, Caroline să înţeleagă că era a lui. Poate că nu ar fi rezolvat nimic din toate astea, dar cu siguranţă l-ar fi făcut pe el să se simtă mai bine. Dar nu putea să facă nici asta. Vederea ei ar fi dărâmat şi ultima cărămidă din zidul în spatele căruia îşi zăgăzuise furia, inundându-l cu un val de emoţii atât de violente, încât l-ar fi luat pe sus, măturând totul din calea lor.

Caroline se întinse peste cuvertură pe patul ei îngust, prea agitată pentru a se strecura în aşternuturi şi a încerca efectiv să se culce. Făcuse un duş şi se îmbrăcase de somn, dar nu putea nici măcar de formă să încerce să doarmă. Tot ce putea face era să zacă întinsă acolo în linişte şi-n întuneric, cu privirea aţintită în tavan. Îşi simţea inima bătând, simţea dilatarea ritmică şi lentă a cutiei ei toracice când respira. Aceste acţiuni îi arătau că încă trăia, dar nu se simţea vie. Se simţea amorţită, moartă pe dinăuntru.

Până la ora asta îl chestionaseră deja pe Cal, fără îndoială, iar el confirmase că spusese adevărul. Joe ştia deja că se înşelase, dar, dintr-un motiv sau altul, gândul nu-i oferea nici o alinare. Se aşteptase totuşi să primească cel puţin un telefon din partea lui sau a căpitanului Hodge pentru a-i spune: „Scuze, am făcut o greşeală". Cu siguranţă nu erau atât de proşti încât să-şi închipuie că *se odihnea* şi puteau aştepta până dimineaţă să-i spună.

Sau poate Cal minţise.

Nu putea respinge această posibilitate. Gândul i se strecurase în minte la scurt timp după ce se întinsese pe pat. Dacă nu ar fi fost atât de tulburată, poate că i-ar fi trecut acest gând prin cap chiar mai devreme. Era urmarea firească a raţionamentului început mai devreme

în hangar, când se zgâise la modulul laser, analizând diversele posibilități pentru a explica dezastrul care se petrecuse.

Cal era un geniu în materie de calculatoare. El fusese cel care descoperise acea problemă minoră vineri, dar de-abia în clipa când Caroline începuse să-și bage nasul în calculator. Nu văzuse nimic suspect în asta la momentul respectiv, dar, dacă într-adevăr el sabotase comenzile, era firesc să încerce s-o împiedice să se concentreze asupra programului. Cal știa că avea o diplomă și în informatică, fiindcă discutaseră despre asta de câteva ori. Și atât vineri, cât și azi – ieri, de fapt, fiindcă era trecut de miezul nopții –, chiar păruse extenuat. Din cauză că stătuse treaz toată noaptea? Cal era de obicei săltăreț ca o minge de cauciuc.

Iar Cal era singura persoană în afară de ea care se atinsese de cartela ei de identificare. Poate o ridicase de jos joi, când o pierduse, și ieșise din clădire odată cu ea, ca senzorii să înregistreze același număr de corpuri calde ieșind ca numărul de cartele de identificare. Ea nu știuse că senzorii îi monitorizau și pe cei care ieșeau din clădire, dar poate Cal era la curent; în fond, el lucrase la proiect de la bun început și observa astfel de lucruri, în vreme ce ea avea tendința de a se concentra doar la ceea ce avea legătură directă cu munca ei.

Chiar dacă se folosise de cartela ei de identificare pentru a reintra în clădire joi noaptea, știa sigur că nu o avusese asupra lui duminică noaptea.

Dar cât de ușor puteau fi copiate aceste cartele? Ar fi fost nevoit să plece de la bază pentru a o face, dar nu se îndoia că era posibil. În fond, senzorii indicau că reintrase în zona de lucru la miezul nopții, deci ar fi avut suficient timp la dispoziție să facă o copie.

Apoi ea îl sunase vineri dimineață să-l roage să-i caute cartela în birou, ceea ce îi oferise ocazia perfectă de a i-o da înapoi și de a se asigura că poliția de securitate nu afla nimic. Altfel nu ar mai fi putut folosi cartela din

nou, căci poliția de securitate ar fi șters codul respectiv din calculatoare.

Caroline făcu o pauză și își frecă fruntea, străduindu-se să pună totul cap la cap, astfel încât să capete sens. Dacă faptul că ea îl sunase să-i ceară ajutorul fusese pur și simplu o coincidență, atunci el nu ar fi avut nici un alt motiv să facă o copie după cartelă. Oare Cal își asumase riscul că ea *avea* să-l sune *pe el*? Șansele erau mari, trebuia să recunoască. Nu l-ar fi sunat pe Yates, și cu siguranță nu s-ar fi obosit să-l sune pe Adrian. Și era, totodată, destul de probabil să evite să anunțe poliția de securitate. Nu era o certitudine, dar șansele erau destul de bune cât să nu reprezinte un risc prea mare.

Deci ce se întâmplase mai departe? Senzorii arătau că atât ea, cât și Cal intraseră în clădire, apoi ieșiseră împreună. Probabil avusese și cartela ei la el și o ținuse astfel încât senzorii să o poată citi, obținând astfel dovada faptului că nu avusese ocazia să intervină în programul computerizat fiindcă nu se aflase singur în clădire. Dar de ce nu detectaseră senzorii că erau două cartele și un singur corp?

Poate că senzorii nu erau chiar atât de buni pe cât îi plăcea căpitanului Hodge să creadă. Poate erau programați să surprindă oamenii fără cartele, dar nimeni nu se gândise să-i programeze să surprindă cartelele fără oameni. Poate Cal găsise o cale de a păcăli sistemul. Existau o mulțime de ipoteze, toate posibile. Având în vedere cât era de priceput în materie de calculatoare, era posibil să fi reușit cumva să acceseze calculatoarele bazei și să înregistreze atât intrarea, cât și ieșirea ei din clădire în acea dimineață. Nu știa, și era posibil să nici nu afle vreodată.

Dar ce ar fi făcut Cal acum, dacă ar fi vinovat? Dacă intervenise într-adevăr asupra programelor, știa fără îndoială că analiza avea să scoată la iveală acest lucru. Avea să încerce să acceseze din nou programul și să își steargă urmele, anulând toate modificările pe care le făcuse și sperând că analiza avea să se limiteze la o simplă

comparație? Sau avea să încerce să creeze noi dovezi false împotriva ei?

Trebuia să meargă pe cea de-a doua opțiune. Era mult mai fezabilă. De ce ar fi făcut Cal atâtea eforturi, ca apoi să le anuleze? Nu, câtă vreme suspiciunile erau îndreptate spre ea, opțiunea deșteaptă ar fi să încerce să se asigure că rămâneau îndreptate în aceeași direcție.

Brusc, inima începu să-i bubuie în piept. Dacă într-adevăr Cal era vinovatul, dacă intenționa să mai facă ceva, era nevoit să acționeze *în noaptea aceea*, cât situația era încă haotică. Dacă mai aștepta, plasa poliției de securitate avea să se strângă prea tare, și nimeni nu ar mai reuși să scape; însă, când lucrurile de-abia se puneau în mișcare, existau întotdeauna mici ferestre de oportunități.

Știa că accesul în zona de lucru fusese interzis pentru întreaga echipă laser, dar fuseseră deja codurile lor de bare șterse din calculatoare? Armata funcționa în bună măsură ca o mare corporație când era vorba despre proceduri administrative: majoritatea se realizau în timpul zilei. Cum ordinul de restricție nu fusese dat decât în seara respectivă, oare căpitanul Hodge chemase pe cineva să îl introducă în calculator sau hotărâse să facă acest lucru a doua zi, la prima oră? La cum cunoștea ea firea umană, ar fi pus pariu pe cea de-a doua posibilitate. În fond, ea era singura considerată suspectă și probabil era ținută sub supraveghere.

Dând curs bănuielii, se rostogoli din pat și, în liniște, se apropie de fereastra mică și demodată, cu fante ce se deschideau spre exterior, din zona rezervată bucătăriei. Fu nevoită să se urce pe un scaun pentru a vedea afară. După cum se așteptase, o mașină a poliției de securitate era parcată pe cealaltă parte a străzii. În lumina felinarelor stradale îi văzu clar pe cei doi bărbați de pe bancheta din față. Nu făceau nici un efort să-și ascundă misiunea, dar nici nu ar fi trebuit s-o facă, nu? Nu era vorba despre supraveghere clandestină, ci pur și simplu despre pază, cum scria la carte.

Nu exista nici o altă ușă.

Însă exista o altă fereastră înaltă și îngustă în dormitor. În întunericul aproape deplin, se întoarse în dormitor și fixă cu privirea micul dreptunghi de lumină din perete. Un bărbat cu siguranță nu ar fi putut să iasă pe acolo, și avea dubii chiar și în privința ei însăși. Chiar și așa, se urcă în picioare pe pat și aruncă o privire prin ea. Acea parte a străzii era goală.

Ei bine, nu avea nici un rost să-și creeze o grămadă de probleme dacă, de fapt, Cal dormea liniștit în patul lui. Nu își putea permite să uite că era posibil să fie complet inocent, să fi confirmat într-adevăr versiunea prezentată de ea. Nevinovat până la proba contrară, așa spunea legea, deși căpitanului Hodge i-ar fi prins bine să-i amintească cineva acest lucru.

Nu voia să aprindă lumina, atrăgându-le atenția polițiștilor de afară că era trează, așa că formă numărul lui Cal pe pipăite. Ce metodă mai bună de a descoperi dacă se afla în locuința lui decât să-l sune? Dacă răspundea, poate chiar stăteau de vorbă o vreme.

Când telefonul ajunse la cel de-al cincilea ton de apel, începu să se îndoiască serios că era acolo. Lăsă telefonul să sune încă puțin, în caz că dormea foarte adânc, dar, după cel de-al douăzecilea țârâit, puse jos receptorul. Un asemenea apel lung, mai ales având în vedere că telefoanele erau instalate chiar lângă pat, ar fi trezit pe oricine și din cel mai adânc somn. Cal nu se afla în locuința lui.

Scrâșni din dinți furioasă. Naiba să-l ia! Îl crezuse prietenul ei; îi plăcuse de el, avusese încredere în el. Mai întâi Joe, acum Cal. Mintea ei se feri de îndată de orice gând legat de Joe, căci durerea era prea intensă pentru a zăbovi asupra ei. Era mult mai sigur să-și concentreze furia asupra lui Cal.

Ridică din nou privirea spre mica fereastră. Două panouri lungi și înguste, brăzdate de fante ce se deschideau spre exterior pentru a lăsa să iasă căldura acumulată peste zi. Avea să fie nevoită să demonteze întregul

mecanism în întuneric, dar nici așa nu era sigură dacă ar fi încăput prin deschizătură.

Ei bine, nu avea să afle niciodată dacă nu încerca.

Lucrând cu lasere și calculatoare, se familiarizase cu scule și unelte și nu mergea niciodată nicăieri fără o mică borsetă cu diverse șurubelnițe și patente, fiindcă nu știa niciodată când aveau să se dovedească utile. Scoase borseta din dulap și răsturnă sculele pe pat. Problema era că, în întuneric, nu putea să-și dea seama de care unealtă avea nevoie.

Avea însă o lanternă-creion și hotărî că era nevoită să-și asume riscul ca micul fascicul de lumină să se vadă pe fereastră, deși era puțin probabil să proiecteze o pată de lumină pe asfalt, atrăgându-le atenția paznicilor. Se urcă pe pat și aprinse lanterna doar pentru câteva clipe, atât cât să vadă că șuruburile ce fixau mecanismul necesitau o șurubelniță cu cap Philips. Cinci minute mai târziu, cele două panouri ale ferestrei și mecanismul de deschidere a fantelor spre exterior zăceau în bucăți pe patul ei.

Aceasta fusese partea ușoară. Să treacă prin fereastră era altceva.

O măsură din ochi. Putea să-și răsucească umerii astfel încât să încapă prin ea; capul și șoldurile aveau să fie cea mai mare problemă – fesele aveau să i se comprime, însă craniul nu. Decise să iasă cu capul înainte, ca să afle imediat dacă încăpea sau nu. Ar fi fost îngrozitor să iasă cu picioarele înainte, apoi să rămână blocată cu capul înăuntru și cu restul corpului afară. Umilitor, în cel mai bun caz. Asta dacă nu se trezea spânzurată.

Mai întâi trebuia să-și schimbe hainele și să se încalțe. Proiectă fasciculul lanternei-creion spre interiorul dulapului, având grijă ca lumina să nu fie vizibilă din celelalte camere. I-ar fi prins bine un set de haine de culoare închisă, dar nu-și adusese așa ceva. Era august în sudul deșertului Nevada; nu se așteptase să fie nevoită să se strecoare pe furiș în întuneric.

Avea să iasă în evidenţă ca un deget vânăt, îmbrăcată în hainele ei de culoare deschisă, dar nu avea ce să facă. Trebuia pur şi simplu să se asigure că nu o vedea nimeni.

Chiar şi aşa, iritată de faptul că nu se pregătise corespunzător, îşi trase rapid o pereche de pantaloni subţiri de pânză şi un tricou şi, sfidătoare, îşi strecură cartela de identificare în buzunar. Dacă era prinsă, cel puţin nu puteau spune că nu avea asupra ei cele necesare pentru identificare. Gândindu-se mai bine, vârî şi cheile în buzunar. N-ar fi putut să intre la loc tot pe fereastră, deşi, dacă reuşea să-l prindă pe Cal cu mâţa în sac, nu avea să mai fie nevoită să-şi facă griji în privinţa paznicilor din faţa uşii.

Se urcă din nou pe pat, dar, după un minut de experimente, îşi dădu seama că avea nevoie să fie mai sus pentru a se putea strecura prin fereastră dintr-o poziţie mai apropiată de orizontală. Luă un scaun de bucătărie şi îl aşeză pe pat, apoi se căţără pe el. Scaunul era cam nesigur, dar Caroline se ţinea de marginea ferestrei şi nu îi era teamă că avea să cadă.

Scoase mai întâi un braţ şi un umăr, apoi îşi întoarse capul într-o parte şi îl trecu uşor prin deschizătură, fără a se alege cu nimic mai îngrozitor decât o mică zgârietură. Răsucindu-se dintr-o parte în alta, îşi scoase şi celălalt braţ şi umărul, apoi îşi sprijini braţele pe zidul de sub ea, răsucindu-se în continuare pentru a înainta. De îndată ce avea să-şi scoată şi şoldurile, bănuia ea, centrul ei de greutate urma să se modifice drastic, venind mult în faţă, şi avea să cadă în cap, trăgându-şi picioarele prin fereastră. Nu ar fi căzut de la o înălţime mare, dar nu voia să-şi rupă gâtul la aterizare. Pentru a preveni acest lucru, sau cel puţin pentru a încetini căderea, îşi îndoi picioarele în spate, astfel încât călcâiele să i se sprijine pe peretele din interior, şi mai avansă câţiva centimetri.

Muchia ferestrei i se înfipse în fesele moi, dar ignoră durerea şi se forţă să treacă. Imediat, căzu greoi în faţă, şi doar faptul că-şi ţinea picioarele agăţate înăuntru

o împiedică să cadă în cap, exact așa cum se temuse. Agitată, se împinse din nou în brațe, străduindu-se să se îndepărteze cât de mult de o poziție verticală, apoi aruncă o privire temătoare spre partea din față a clădirii, unde erau parcați paznicii. Spre ușurarea ei, mașina nu se vedea din locul unde se afla ea.

Rămase agățată acolo timp de un minut, înainte de a accepta inevitabilul: nu exista nici o modalitate grațioasă de a o face. Avea să se aleagă cu juliturі și cu vânătăi. Mai mult, acum nu mai putea nici să dea înapoi și să se întoarcă ușurel în cameră. Picioarele îi tremurau din pricina efortului. Fără a-și mai lăsa timp să reflecteze cât de tare avea să doară, își îndreptă picioarele și se împinse cu brațele în același timp, aruncându-se cu totul pe fereastră. Încercă să se răsucească în aer, astfel încât să nu-și rănească nimic vital la aterizare, de exemplu capul, și reuși să se întoarcă aproape complet pe o parte. Impactul fu mai dur decât s-ar fi așteptat vreodată, având în vedere înălțimea mică. Pietrișul necompactat îi juli pielea pe tâmplă și obraz, pe toată partea laterală a brațului stâng și pe glezna stângă. Reușise cumva să se lovească la ambii genunchi și la un umăr.

Dar nu putea să rămână acolo și să-și treacă în revistă rănile. Era încă amețită când se forță să se miște, să se îndepărteze târâș de umbrele din lateralul clădirii și să înainteze rapid în direcția opusă. De-abia după ce străbătu aproape o sută de metri fără a auzi nici un strigăt de avertizare, își permise să se relaxeze și să inspire adânc. Imediat, durerile ei se făcură simțite, și, oprindu-se, se aplecă să-și frecționeze ambii genunchi loviți, apoi fundul. Își roti umărul pentru a se asigura că era în stare de funcționare și își atinse delicat obrazul. Nu părea să sângereze, dar juliturile o usturau. O eșarfă petrecută prin găicile pantalonilor îi servea de obicei drept curea, dar acum o scoase și tamponă cu delicatețe juliturile, pentru a îndepărta pământul și bucățile minuscule de pietriș de pe față.

Încă un rău pe care putea să i-l arunce în cărcă lui Cal.

Înaintă greoi pe ocolite, fără a mai încerca să treacă neobservată, pornind de la premisa că ar fi fost mai probabil să fie remarcată dacă se străduia să se furişeze. Dacă se purta normal, nimeni nu avea s-o bage în seamă.

Joe se ridică în capul oaselor şi aruncă deoparte cearşaful, înjurând constant în barbă chiar în timp ce se dădu jos din pat şi începu să-şi tragă pe el blugii şi bocancii. Problema de care trebuia să se ocupe nu era de natură militară, iar orele lungi şi agitate petrecute într-un pat mult prea gol îi măcinaseră încontinuu răbdarea, până nu mai rămăsese nimic din ea. Aruncă o privire spre ceasul de mână, surprins să constate că era doar ora două. Petrecuse mai puţin de două ore în pat, dar lui i se păruseră patru sau cinci. Nu conta. Oricât de mult ar fi aşteptat, nu avea să poată adormi până nu o înfrunta pe Caroline. Voia să o audă explicându-i de ce făcuse ceea ce făcuse, şi voia să i-o spună în faţă. Nu avea să-i permită să-l ignore din nou, aşa cum o făcuse mai devreme în biroul lui.

Hotărî să străbată pe jos distanţa relativ scurt, în loc să ia camioneta; poate că plimbarea avea să-l liniştească. Era periculos de aproape de punctul în care ar fi explodat pur şi simplu şi era conştient de acest lucru. Avusese doar şase ani ultima dată când îşi ieşise din fire şi îşi jurase să nu o mai facă niciodată, dar Caroline îi punea la grea încercare stăpânirea de sine.

Nu străbătuse nici un sfert de kilometru, când observă pentru prima dată silueta ei zveltă înaintând curajos prin întuneric, iar primul lui gând fu că furia îi provoca halucinaţii. Se opri şi se dădu înapoi, pentru a nu fi văzut, lăsându-se într-un genunchi lângă o pubelă. Nu o confundase; felinarele de deasupra capului licăreau pe părul ei deschis la culoare, şi îi cunoştea pasul la fel de bine cum îşi cunoştea propriul chip. Poziţia

arogantă a umerilor ei subțiri, legănarea ușoară a șoldurilor ei rotunjite, toate erau imprimate în memoria lui.

Venea oare să-l vadă pe el? Inima îi bubui violent, dar apoi se întrebă cum reușise să treacă de paznici. Știa că fusese pusă sub pază fiindcă el îi sugerase lui Hodge că ar fi fost o idee bună, iar Hodge fusese de acord. Îl auzise personal pe Hodge dând ordinele. Dar iat-o acolo, plimbându-se în incinta bazei la ora două noaptea, fără urmă de paznic prin preajmă.

Așteptă până când Caroline trecu de el, apoi se strecură afară din ascunzătoare. După cum obișnuia, înaintă în tăcere deplină, rămânând la circa cincizeci de metri în urma ei, fără a o pierde nici o clipă din ochi. Dacă avea să cotească spre zona rezervată ofițerilor necăsătoriți, putea să o ajungă rapid din urmă și să o abordeze. Însă ea nici măcar nu ezită când trecu pe lângă zona respectivă, iar furia lui se încinse până la temperatura de fierbere. Se îndrepta direct spre zona de lucru cu lasere, naiba să-i ia sufletul ei mic și trădător! Simți în palmă mâncărimea unui impuls aproape irezistibil de a năvăli peste ea din spate, de a o prinde de gât și de a o pune la pământ. După ce avea să termine de altoit fundul acela mic și drăgălaș, avea să se simtă mult mai bine, iar Caroline urma să înțeleagă pe deplin cât de furios era. La naiba, oare nu conștientiza cât de gravă era situația ei?

Bineînțeles că da. Prin propriile ei acțiuni, își dovedea vinovăția. Probabil intenționa să termine misiunea de trădare pe care o începuse deja.

Fu tentat să se oprească și să anunțe poliția de securitate, dar decise că prefera să o urmărească din priviri. Dacă încerca să facă ceva – de exemplu, să dea foc întregului birou –, putea s-o imobilizeze el și s-o țină până sosea poliția de securitate. De fapt, chiar i-ar fi făcut *plăcere* să o imobilizeze. Poate apuca și să-i aplice corecția la care se gândise, cât timp așteptau.

O văzu oprindu-se și scoțând ceva din buzunar, apoi prinzând obiectul de bluza ei. Cartela ei de identificare. De ce nu i-o retrăsese Hodge? Fiindcă nu considerase

că ar fi fost nevoie; fusese pusă sub pază, iar codurile aveau să fie șterse din calculator la prima oră a zilei. Joe se înfurie brusc din nou, de data aceasta atât pe Hodge, cât și pe el însuși. Fusese o neglijență de neiertat din partea lor, mai ales când era vorba despre un proiect cu o securitate atât de strictă precum Night Wing. Caroline nu putea pleca de la bază, dar putea oricum să provoace distrugeri majore *acolo*. Se bazau prea mult pe tehnologie pentru a le asigura securitatea, lucru pe care Joe intenționa să-l schimbe în cel mai scurt timp.

În clădire se afla deja cineva; se vedea o lumină foarte discretă licărind de la una dintre ferestre, doar cu greu observabilă. Caroline o remarcă și ea. Joe o văzu întorcând capul și fixându-și privirea asupra luminii; apoi porni din nou direct spre ușă și se strecură înăuntru, silențioasă ca o fantomă.

Douăzeci de secunde mai târziu, o urmă și el. Nu avea asupra lui cartela de identificare, prin urmare știa că securitatea centrală urma să fie alertată imediat.

În fața lui o văzu pe Caroline în pragul biroului, aprinzând becul, fiind brusc scăldată într-o lumină foarte intensă.

– Ce ai făcut, te-ai folosit din nou de cartela cu numele meu? întrebă ea furioasă, adresându-se unei alte persoane aflate în încăpere. Calculatoarele o vor lua razna, probabil, când vor înregistra două intrări succesive pe numele Caroline Evans. Mi-ai sabotat proiectul, fir-ai al naibii să fii!

Joe înțelese brusc ce se petrecea, revelația explodându-i în minte ca o bombă, și căzu pradă unui șoc imens când Caroline intră complet în birou, dispărând de sub privirea lui. Naiba s-o ia de idioată mică! Nu avea nici un gram de prudență. Luase taurul de coarne fără să știe că încolțirea unui trădător putea fi un lucru periculos. Joe o luă la fugă pe coridor, alergând în tăcere, rugându-se cu disperare cu fiecare fibră a ființei lui să nu audă un foc de armă care să însemne sfârșitul acelui curaj nesăbuit.

Auzi o mişcare bruscă, un icnet, o bufnitură îngrozitoare şi dădu buzna pe uşa deschisă exact în clipa în care Caroline se prăbuşi pe podea. Cal Gilchrist era aşezat în faţa unui monitor luminos de calculator, cu faţa complet albă. Prea târziu, Joe observă privirea lui Cal alunecând într-o parte, în spatele lui. Încercă să se răsucească, dar fusese prea distras de propria lui teamă ilogică. Înainte să apuce să reacţioneze, ceva dur îl izbi în tâmplă. Îşi simţi capul explodând. Apoi se pierdu complet în întuneric.

capitolul 12

Caroline îşi recăpătă treptat cunoştinţa, simţind la început doar că era zgâlţâită inconfortabil. Capul o durea, chinuit de o pulsaţie profundă ce îi amorţea simţurile, dar, încetul cu încetul, începu să simtă durere şi în zona umărului şi a braţelor. Apoi îşi dădu seama că auzea voci şi că mai era cineva lângă ea, dar, preţ de o clipă înspăimântătoare, nu ştiu cine sau unde era.

Apoi recunoscu una dintre voci şi deveni brusc conştientă de cele întâmplate. Îşi aminti totul. Cal. Lui îi aparţinea vocea pe care o recunoştea, şi, exact în clipa în care înţelese acest lucru, realiză şi că se afla într-un autovehicul, poate chiar o furgonetă, şi că era legată. Şi i se pusese căluş, la naiba!

Deschise încet ochii, închizându-i rapid la loc, cuprinsă de durere, când o lumină intensă licări scurt prin geam. Auzi un vâjâit şi îşi dădu seama că fuseseră depăşiţi de o altă maşină pe drum, atâta tot. Încercă din nou, de data aceasta ridicând pleoapele doar o idee, pentru a-şi lăsa timp să se acomodeze cu senzaţia de disconfort. Probabil aşa se simţea cineva mahmur, iar ea nici măcar nu băuse. Era nevoită să îndure neplăcerea, fără să se fi distrat deloc.

Mai era cineva întins lângă ea.

De data aceasta închise ochii panicată, speriată să constate că mai era un bărbat exact lângă ea. Era cât

se poate de conştientă de faptul că nu se putea apăra. O, Doamne, aveau de gând să o violeze?

Dar bărbatul nu se mişca. Prudent, deschise din nou ochii şi se trezi zgâindu-se în ochii palizi şi furioşi ai lui Joe Mackenzie.

Chiar dacă n-ar fi avut căluş, n-ar fi putut scoate nici un cuvânt, atât era de uluită. Cum ajunsese el aici? Îi era destul de clar cum ajunsese *ea* într-un asemenea bucluc, fiindcă fusese o prostie să dea buzna în birou să-l înfrunte pe Cal fără a se asigura că era singur. Dar cum ajunsese şi Joe să fie implicat? Teama îi crescu în piept, căci era şi el în pericol acum.

– Eu zic s-o lăsăm baltă şi să ieşim din ţară, spuse Cal agitat. S-a terminat. Nu pot merge mai departe. Vor verifica sistemul în întregime şi vor afla totul.

– Le-am spus celorlalţi că nu eşti în stare să faci aşa ceva, răspunse altcineva, pe un ton menit să pună capăt conversaţiei.

Caroline îşi smulse privirea de la Joe şi îşi lungi gâtul pentru a vedea în faţă. Un alt bărbat stătea lângă Cal, care se afla la volan. Nu îl recunoştea, dar în acelaşi timp îi părea vag familiar.

– N-a pomenit nimeni nimic despre crimă, răspunse Cal furios.

– Şi ce, dacă pilotul ăla ar fi murit când i s-a prăbuşit avionul, nu tot tu ai fi fost răspunzător de moartea lui?

– Aia a fost altceva, spuse Cal, pe un ton ce îi trăda neliniştea.

– Da, sigur.

– Aia a fost... ceva ce ţinea de noroc. Acum e vorba despre crimă cu sânge rece. Nu pot s-o fac.

– Nu-ţi cere nimeni s-o faci tu, spuse celălalt bărbat nerăbdător. Oricum nu eşti în stare. O să ne ocupăm noi de asta. Nu-ţi face griji, nici măcar n-ai să fii de faţă.

Dacă nu ar fi avut mâinile legate la spate, Caroline ar fi sărit la gâtul acelui bărbat, atât de furioasă era. Discuta despre posibilitatea de a-i ucide la fel de relaxat cum

ar fi discutat despre spălatul rufelor! Joe o îmbrânci în tăcere cu bocancul în gleznă; de fapt, mai degrabă o lovi, iar glezna o durea deja. Se întoarse încruntată spre el, iar el clătină uşor din cap, ca pentru a o avertiza. Caroline îl lovi la rândul ei cu piciorul, iar Joe clipi de durere.

Se aflau într-o furgonetă, una folosită în mod evident pentru transport de mărfuri, nu de oameni, căci nu avea mochetă pe podea, doar metal gol-goluţ. Maşina se clătina la fiecare viraj şi hârtop, făcând ca poziţia ei să fie şi mai inconfortabilă. Zăcea întinsă pe umărul lovit, iar durerea era agravată de faptul că avea mâinile legate la spate.

Încercă să-şi dea seama cu ce anume fusese legată; părea a fi o funie de nailon, în timp ce în jurul gurii îi legaseră, probabil, propria ei eşarfă, ceea ce făcea situaţia şi mai enervantă. Încă mai avea cheile în buzunar. Dacă reuşea să le scoată, dacă ea şi Joe se întorceau cu spatele unul spre celălalt şi dacă aveau suficient timp, poate ar reuşi să folosească marginea zimţată a unei chei pentru a tăia nailonul. Cheile nu erau ascuţite, dar erau aspre. Buzunarele lui Joe fuseseră probabil percheziţionate în căutarea unui cuţit, un obiect pe care bărbaţii îl aveau frecvent asupra lor, dar, când era vorba de femei, nimeni nu se aştepta să aibă ceva în buzunare, şi era evident că atât Cal, cât şi complicele lui uitaseră complet de buzunarele ei.

– Nu are nici un rost să-i omorâm, spuse Cal aspru. S-a terminat. De-abia am reuşit să scăpăm înainte ca poliţia de securitate să împânzească locul. Până la ora asta au aflat deja că am plecat şi au în baza de date numărul de înmatriculare al furgonetei. Când se va raporta dispariţia lui Caroline şi a colonelului, deşi nici unul dintre ei nu a fost văzut plecând de la bază, poliţia va pune toate detaliile cap la cap atât de rapid, încât se va emite un anunţ de urmărire generală pentru furgonetă în cel mult o oră. În momentul de faţă, ne aşteaptă închisoarea pe viaţă, dar, dacă îi ucidem, ne alegem cu pedeapsa capitală.

Pentru Caroline, părea un argument foarte convingător, dar celălalt bărbat nu se arătă impresionat. Nici măcar nu se obosi să răspundă.

Uneori și-ar fi dorit să nu aibă o gândire atât de al naibii de logică. Nu putea să-și blocheze gândurile raționale nici măcar atunci când îi spuneau ceva ce ar fi preferat să nu știe. Dacă celălalt bărbat ignorase argumentul lui Cal, asta însemna că avea motive să creadă că el personal ar fi putut scăpa fără a fi asociat cu sabotajul. După cum remarcase Cal, implicarea lui era cunoscută, dar celălalt tip se simțea probabil în siguranță... atâta că, în calitate de complice, Cal știa despre rolul lui și îl putea da în vileag. Prin urmare, bărbatul se simțea în siguranță doar fiindcă știa probabil că și Cal avea să moară, astfel încât acesta să nu poată spune nimic despre implicarea lui.

Începu să-și frece cu fervoare fața de podeaua furgonetei, încercând să-și îndepărteze călușul din gură, împingându-l cu limba în același timp. Joe îi aruncă o altă privire întunecată de avertizare, dar Caroline îl ignoră. Mișcările ei agitate atraseră atenția bărbatului de pe bancheta din față, așezat pe locul pasagerului, care se întoarse.

– Bine ai revenit, domnișoară Evans, spuse el pe un ton agreabil. Sper că nu te doare prea tare capul.

Joe închisese ochii din nou și stătea nemișcat. Caroline scoase un sunet furios, înăbușit de eșarfă, și continuă să se zvârcolească. Își aruncă în aer picioarele legate și își răsuci trunchiul, în tot acest timp încercând să scape de căluș.

– Ai putea s-o lași baltă, e o pierdere de vreme, spuse bărbatul pe un ton blând, vag plictisit. Nu te poți elibera și nu vei reuși decât să strângi mai tare funia.

Pe Caroline nu o interesa funia. Scopul ei era să se descotorosească de căluș și să reușească să-și scoată cheile din buzunar. Nu era imposibil, având în vedere că pantalonii erau dintr-un bumbac larg și subțire, dar nici tocmai ușor, căci buzunarele erau adânci. Bombăni câteva înjurături neinteligibile și continuă să se zbată.

Reușise să-și împingă căluşul din gură şi, dintr-un impuls de moment, se târî până lângă Joe şi îşi împinse cu forţă faţa în umărul lui, folosindu-se de contact şi de frecarea dintre cămaşa lui şi eşarfă pentru a coborî căluşul. Joe nu se mişcă, iar ochii îi rămaseră închişi. Caroline continuă să-şi frece bărbia de el până când căluşul îi alunecă, rămânând atârnat în jurul gâtului. Bărbatul de pe bancheta din faţă o urmărea încruntat şi dădu să se ridice pe genunchi şi să se întoarcă spre ea.

– Gunoi ordinar, l-ai ucis! croncăni ea, forţându-şi vocea să reflecte cât mai multă furie, deşi limba şi mandibula refuzau s-o asculte.

Furgoneta se clătină alarmant când Cal smuci de volan, răsucind violent capul pentru a privi în spate. Celălalt bărbat se chinui să-şi ţină echilibrul.

– Ţine-ţi ochii la drum! îi porunci cu asprime lui Cal.

– Ai spus că e doar inconştient!

– Nu e mort, la naiba. Pe el l-am lovit mai tare decât pe ea fiindcă nu voiam să am probleme cu matahala dacă se trezea înainte să apucăm să-i scoatem de acolo şi să-i legăm.

Caroline ţipă:

– Cal, o să te omoare şi pe tine! Cum altfel îţi explici faptul că nu-l îngrijorează o acuzaţie de crimă? Nu e clar că va încerca să te facă să pari singurul vinovat?

Bărbatul se aruncă spre ea peste bancheta, întinzând mâna pentru a încerca să o prindă de gât. Rapidă ca o felină, Caroline întoarse capul şi îşi înfipse dinţii în braţul lui. Bărbatul urlă şi încercă să-şi smucească mâna, dar ea rămase agăţată de el cu îndârjire, făcând mişcări de mestecare pentru a-i spori durerea.

Furgoneta începu să facă slalom pe drum. Cal se folosea de braţul drept pentru a-l îmbrânci pe celălalt bărbat, continuând între timp să conducă. Ambii bărbaţi ţipau şi înjurau. Brusc, celălalt bărbat îşi folosi pumnul drept pentru a o lovi în tâmplă, iar Caroline văzu stele verzi, maxilarul îi deveni flasc şi se prăbuşi

neajutorată pe podea. Nu își pierdu cunoștința, dar lovitura o năuci simțitor.

Cei doi bărbați de pe bancheta din față se luară la bătaie, iar furgoneta se ridică periculos pe două roți; apoi Cal călcă brusc frâna, iar mașina derapă violent într-o parte, ieșind de pe șosea. Caroline simți clar diferența dintre asfalt și pământ; apoi furgoneta se înclină ușor spre dreapta și se opri complet, probabil într-un șanț puțin adânc. Mișcarea o aruncă peste Joe, și îi simți mușchii tensionându-se sub greutatea ei, dar nici măcar nu gemu. În schimb, auzi o șoaptă aproape mută, aproape indescifrabilă, în urechea ei:

– Am un cuțit în bocancul drept.

Ei bine, bineînțeles că avea așa ceva. Nu obișnuiau toți coloneii să poarte cuțite în ghete? Furioasă că el reușise să rămână înarmat când ea nici măcar nu putea să-și scoată cheile din buzunar, fu tentată să îl muște și *pe el*. În schimb, se aruncă spre partea din spate a furgonetei, alegându-se cu noi vânătăi. Cal și celălalt bărbat încă se luptau, și observă cu coada ochiului ceva metalic licărind în mâna celuilalt bărbat. Din instinct, recunoscu un pistol.

Cal reuși cumva să deschidă ușa și sări afară, gândindu-se probabil că nu avea șanse împotriva unui pistol de la o distanță atât de mică. Celălalt bărbat înjură violent, fără oprire, deschizându-și în forță propria portieră și pornind în urmărirea lui.

Caroline se rostogoli până ajunse cu spatele la picioarele lui Joe, căutându-i pe pipăite bocancul drept, chinuindu-se să-i împingă pantalonii în sus pentru a putea ajunge la cuțit. Nu aveau mult timp la dispoziție, probabil mai puțin de un minut. Degetele ei neîndemânatice, amorțite de strânsoarea funiei de nailon, se închiseră în cele din urmă în jurul cuțitului și îl traseră afară.

Joe se rostogolise deja și îi întinse mâinile legate. Nu era ușor să poziționeze cuțitul între spatele ei și al lui, neputând să vadă dacă tăia în carne sau în nailon, dar își spuse că Joe avea să o anunțe dacă ajungea

la piele. Cuțitul era, probabil, foarte ascuțit; în cinci secunde, simți funia cedând, iar Joe se rostogoli și apoi se ridică ușor. Cuțitul fu luat din mâinile ei amorțite. Răsuci capul și îl văzu aplecându-se în față pentru a tăia rapid frânghia din jurul picioarelor lui; apoi se întoarse rapid spre ea. Simți o smucitură scurtă în dreptul mâinilor când i le eliberă. Chiar înainte de-a apuca să-și aducă mâinile în față, Joe se lăsă fulgerător pe vine și îi eliberă picioarele. De-abia apoi își scoase și propriul căluș lărgit din gură, trăgându-l în jos și lăsându-l să atârne în jurul gâtului, exact așa cum atârna și eșarfa ei.

Un foc de armă bubui undeva în fața lor.

– Rămâi aici în spate, îi porunci Joe, sărind cu ușurință pe bancheta din față și strecurându-se în spatele volanului. Motorul era încă pornit; băgă mașina în viteză și apăsă acceleratia. Roțile se învârtiră în gol, și se blestemă singur, ridicând piciorul de pe accelerație și băgând mașina în marșarier, de data aceasta apăsând mai ușor acceleratia. Era obișnuit cu mașina lui, dar furgoneta nu avea aceeași tracțiune. Cauciucurile încercară să își recapete aderența pe pământul necompactat, ce fugea de sub ele, dar reușiră în final, iar mașina dădu cu spatele, ieșind de pe urmele făcute la prima încercare.

În lumina farurilor îl zări pe cel de-al doilea bărbat alergând spre furgonetă. Nu se vedea nici urmă de Cal.

Capul lui Caroline apăru pe neașteptate lângă el când băgă în viteză, iar bărbatul se opri, ridicând în același timp pistolul. Joe își puse mâna pe capul lui Caroline și o îmbrânci într-o parte, ferindu-se și el în același timp, exact în clipa în care pistolul bubui din nou, iar parbrizul se făcu țăndări, împroșcând cioburi în interiorul furgonetei. Joe își păstră piciorul pe accelerație și capul plecat, făcând furgoneta să sară din adâncitura ușoară în care intrase și să alunece când roțile ajunseră pe asfalt, derapând din nou într-o parte. Joe se chinui să împiedice mașina să se răstoarne.

Răsună un nou șir de împușcături, una după alta. Joe simți impactul gloanțelor grele asupra furgonetei.

Unul dintre faruri se stinse. Pentru o clipă, îl văzu pe bărbat țintuit în lumina farului rămas; apoi tipul sări într-o parte pentru a nu fi călcat când furgoneta trecu zgomotos pe lângă el.

– Caroline! strigă Joe, simțind nevoia să știe dacă era bine, dar incapabil să se întoarcă să verifice, prea ocupat cu condusul furgonetei, căci vântul îi sufla direct în față și-l orbea, odată ce mașina nu mai avea parbriz.

– Ce-i? îi strigă ea drept răspuns.

– Stai jos, s-ar putea să tragă...

Înainte să apuce să termine propoziția, auzi gloanțele înfigându-se în partea din spate a furgonetei, făcând țăndări și geamurile de acolo. Sângele îi îngheță în vene.

– Caroline!

– *Ce-i?* tună ea, vizibil iritată, iar Joe simți că îi venea să râdă de ușurare. Dacă era prost dispusă însemna că era bine.

Ușurarea nu-l ținu nici jumătate de minut. Aruncă o privire rapidă spre indicatoarele de pe bord și constată că temperatura motorului creștea rapid; unul dintre gloanțe atinsese probabil radiatorul. Erau pierduți undeva în deșert, la distanță de vreun oraș, comunitate sau măcar vreo locuință singuratică. Singurele surse de lumină erau stelele și unicul far rămas aprins. Nu aveau șanse să ajungă prea departe înainte să li se oprească motorul, dar intenționa să ajungă cât mai departe posibil de bărbatul înarmat cu un pistol.

Indicatorul de temperatură ajunse în zona critică. Joe continuă să apese pedala de accelerație.

Motorul se bloca, scoțând un sunet aspru, abraziv. Caroline apăru fulgerător lângă el când, în cele din urmă, mașina se opri.

– Ce se întâmplă?

– Câteva dintre gloanțe au atins radiatorul. Motorul e mort. Haide, ieși din mașină.

Caroline se supuse, deschizând ușa care culisa și ieșind, pe picioarele-i nesigure, în aerul răcoros al nopții în deșert.

– Vino încoace, îi porunci Joe, iar Caroline ocoli greoi furgoneta.

– Ce facem acum?

– Acum vom merge pe jos. Sper că ai încălțăminte confortabilă.

Caroline ridică din umeri. Era încălțată cu mocasini, nu la fel de buni ca bocancii, dar mai buni decât o pereche de sandale. Când se îmbrăcase, nu se așteptase la o asemenea odisee, dar ce mai conta? Trebuia să meargă pe jos, chiar dacă ar fi fost desculță.

– În ce direcție?

– De unde am venit.

– Dar acolo e *el*.

– Da, dar nu știm unde ne aflăm sau cât ne-ar lua să ajungem la o stație de benzină, în direcția în care mergeam. Dacă ne întoarcem pe unde am venit, știm cel puțin că ne îndreptăm, cu aproximație, spre bază.

Logic. Dar...

– Dacă tot ne întoarcem de unde am venit, de ce nu ai mers cu mașina în direcția aia de la bun început?

– Fiindcă atunci ar fi știut *exact* încotro ne îndreptăm, îi explică el. Va găsi camioneta, dar nu va ști dacă am continuat tot înainte sau ne-am întors.

– Dar, evident, va trebui să trecem pe lângă el la un moment dat.

– Foarte posibil, dar nu e o certitudine absolută. S-ar putea să hotărască să fugă, în loc să încerce să ne prindă. Cum nu avem de unde să știm, trebuie să presupunem că e pe urmele noastre.

Caroline se târî tăcută în urma lui, înaintând prin deșert. Nu îndrăzneau să meargă pe drum, ceea ce însemna că erau nevoiți să se deplaseze paralel cu el, suficient de departe de marginea drumului cât să nu poată fi observați cu ușurință, dar și suficient de aproape cât să nu piardă asfaltul din ochi. Caroline avea dureri în atât de multe locuri, încât își spuse că era inutil să-și facă griji pentru vreuna anume. Erau nevoiți să meargă pe jos, așa că asta făceau. Nimic mai simplu.

– Ai ceas? întrebă ea. Ce oră e? Nu a răsărit încă soarele, deci probabil nu ne-au dus prea departe.

Joe își răsuci încheietura pentru a vedea ecranul luminos al ceasului.

– E patru și jumătate, deci se va lumina în curând. Dacă ne-au aruncat pur și simplu în furgonetă și au plecat imediat, înainte ca poliția de securitate să apuce să închidă baza, am mers cu mașina cel puțin o oră. Distanța până la bază ar putea fi oriunde între cincizeci și optzeci de kilometri.

Gândul de a merge pe jos optzeci de kilometri o înspăimântă, dar nici pe departe la fel de mult ca gândul de a da din nou ochii cu bărbatul acela.

– Mai sunt și alții implicați, spuse ea cu voce tare. Poate chiar prin apropiere. E posibil să fi intenționat să ne dea pe mâna lor. Se va lumina în curând, dar nu ne putem permite să facem autostopul, fiindcă nu știm cine sunt ceilalți și cum arată.

– Te-ai prins, spuse el posomorât.

– Deci va trebui să străbatem pe jos fiecare metru din acei nenorociți de optzeci de kilometri.

– Doar dacă nu cumva vedem vreun polițist rutier. După ce răsare soarele o să-mi fac o idee cam pe unde suntem.

Prea departe de orice care să fi fost pe gustul ei. Tăcu, parțial fiindcă sunetul se auzea atât de departe în deșert și nu voia să atragă atenția nimănui asupra prezenței lor, dar mai ales fiindcă toată energia pe care o avea de-abia îi ajungea să meargă mai departe. Fusese trează toată noaptea – mai puțin intervalul cât zăcuse inconștientă, dar era destul de sigură că acel episod nu putea fi considerat odihnă – și era extenuată. Capul îi bubuia dureros. Presupunea că și pe Joe îl durea capul, dar el nu fusese lovit decât o singură dată. Ea mai întâi căzuse pe fereastră, apoi fusese lovită în cap, probabil cu pistolul, apoi încasase un pumn de la tipul ăla, iar în cele din urmă se lovise la cap de peretele furgonetei când Joe o îmbrâncise într-o parte. Era de mirare că rămăsese

conştientă. O durea fiecare muşchi din corp, şi o mare parte din vânătăile care o decorau în acel moment îi fuseseră provocate de Joe. Îi părea bine că îl lovise şi ea, regreta doar că nu-şi urmase impulsul de a-l şi muşca. Spera că avea cea mai afurisită durere de cap posibilă.

Joe o făcu de vreo două ori să se ghemuiască, fiindcă i se păru că aude ceva suspect. Ea nu observă niciodată nimic, dar el avea o acuitate vizuală superioară, aşa că îl lăsa pe el să facă toată treaba, profitând între timp de ocazia de a se odihni. Când Joe considera că puteau să-şi continue drumul în siguranţă, o îndemna să se ridice prinzând-o cu o mână implacabilă de cot, iar ea pornea din nou.

Zorile începură să coloreze cerul în trandafiriu în stânga lor, permiţându-le să-şi dea seama cel puţin că fuseseră duşi către nord în deşert, iar acum mergeau spre sud, întorcându-se la bază. Caroline îşi spuse că era o informaţie ce s-ar putea dovedi utilă în caz că erau nevoiţi să se îndepărteze de drum.

– Nu vom mai putea merge prea mult, murmură Joe în urechea ei. Oricine ar trece pe drum ne-ar putea vedea, şi oricum se va face prea cald pentru a umbla. Trebuie să găsim un loc unde să ne adăpostim peste zi.

Lui Caroline nu îi plăcu ideea. Era mai sigur pentru ei să rămână ascunşi şi să doarmă peste zi şi să înainteze doar noaptea, dar asta însemna că avea să le ia mult mai mult timp să ajungă la bază. Dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi putut încerca să se opună, dar începea să se simtă incapabilă să mai facă un singur pas, şi brusc îşi dădu seama exact cât de mult o epuizaseră evenimentele din noaptea aceea. Pur şi simplu erau nevoiţi să se odihnească.

Joe coti, îndepărtându-se mult de drum şi intrând mai adânc în deşert. Lumina căpătă treptat tonuri de cenuşiu, permiţându-le să vadă detalii, însă nu şi culoare. Un platou pietros uriaş se desluşea în depărtare, iar Caroline se zgâi la el demoralizată. Mai mult ca sigur acel platou era destinaţia lui Joe, iar ea nu era sigură

că putea să ajungă până acolo. Scrâşni din dinţi pentru a se abţine să nu protesteze. Ori ajungea până acolo, ori trăgea un pui de somn în soare, care în scurt timp urma să fie ucigător de fierbinte. Îi era şi sete, dar nu aveau apă, aşa că nu avea nici un rost să menţioneze acest lucru. Probabil îi era şi lui sete.

Când ajunseră în cele din urmă la pietre, Caroline se sprijini recunoscătoare de un bolovan uriaş.

– Ce facem acum? gâfâi ea.

– Stai aici.

În clipa următoare, Joe dispăru, pierzându-se printre pietre.

– Sigur, murmură Caroline, apoi se lăsă să cadă pe pământ.

Tâmplele îi pulsau dureros. Închise ochii şi îşi sprijini capul de piatra din spatele ei.

I se păru că de-abia apucase să închidă ochii, şi deja îl auzi adresându-i-se:

– Haide, spuse el ridicând-o nemilos în picioare. O târî după el mai sus printre pietre, unde fu învăluită de umbră. Până în acel moment, nu conştientizase cât de repede se încinsese deşertul. Joe găsise o nişă în piatră suficient de adâncă pentru a-i proteja pe amândoi, şi o instală în adăpostul improvizat. Am verificat deja să nu existe şerpi, spuse el, punându-i un băţ în mână. Dar, dacă apare vreunul, alungă-l cu ăsta. Eu mă duc să ascund urmele şi să găsesc ceva de băut.

Din reflex, Caroline strânse degetele în jurul băţului. Ştia că ar fi trebuit s-o neliniştească gândul la şerpi, plus că ar fi trebuit să rămână vigilentă, dar avea lucruri mai importante de făcut în acel moment – de exemplu, să doarmă. Se întoarse pe partea dreaptă, fiindcă acolo o durea mai puţin, şi aţipi imediat.

Joe rămase cu privirea aţintită asupra ei, cu muşchii mandibulei contractaţi. Partea stângă a feţei ei era învineţită şi julită, la fel şi braţul stâng. Îi vedea clar un cucui la tâmplă. Era albă ca varul de epuizare şi de durere, iar hainele îi erau murdare şi rupte în câteva

locuri. Contrastul dintre aspectul ei de obicei impecabil și felul în care arăta în acel moment, așa cum zăcea toată murdară la picioarele lui, dormind pe pământ, îl făcu efectiv să turbeze de furie. Cal Gilchrist probabil era mort deja, dar voia să-l vadă mort și pe celălalt pentru suferințele pe care i le provocase lui Caroline. Nici el însuși nu se descurcase prea grozav să o protejeze, și se includea și pe el în furia pe care o simțea.

Părea atât de mică și de neajutorată, așa cum stătea ghemuită pe o parte, deși știa că nu era tocmai neajutorată. Își aminti eforturile ei furioase de a scăpa de căluș ca să-i poată striga lui Gilchrist bănuielile ei; ea provocase bătaia dintre cei doi bărbați, creând astfel condițiile pentru a se salva amândoi. Acum era rândul lui să se asigure că nu i se mai întâmpla nimic altceva.

Propria lui epuizare se făcu simțită când refăcu drumul pe o distanță destul de lungă, apoi șterse orice semn al trecerii lor și se întoarse la platou. Ignoră senzația de istovire din mușchi. Aveau nevoie de apă; nu era o nevoie disperată, nu încă, dar aveau să-și păstreze mult mai bine forțele dacă își asigurau porția necesară de lichide. Decât s-o lase să ajungă la deshidratare, ar fi preferat să-și asume riscul de a face autostopul, dar nu se ajunsese la așa ceva încă și nu voia să-și asume riscuri dacă nu era absolut necesar. Cu un ochi de expert, remarcă vegetația ce creștea în pâlcuri pe pământul din deșert, studiind modelul după care se dezvoltaseră plantele și alegându-le pe cele care păreau ceva mai suculente decât celelalte, indicând astfel o cantitate mai mare de apă în pământ. Aveau să fie în regulă.

Se căță înapoi în nișa dintre stânci. Caroline nu se clintise; respira în ritmul lent și greoi al unui somn adânc. Brusc, avu impresia că se scursese o veșnicie de când nu o mai strânsese lângă el, de când nu o mai simțise cuibărindu-se încrezătoare în brațele lui și nu mai putu să aștepte nici măcar o clipă. Se întinse lângă ea și o luă ușor în brațe, sprijinindu-i capul

pe umărul lui. Caroline oftă, respirația ei ușoară mângâindu-l pe piele.

Fir-ar să fie, de ce nu îl sunase, de ce nu îi împărtășise suspiciunile ei legate de Gilchrist? Era evident că nu fusese surprinsă să-l găsească în zona de lucru, ba, mai mult, se dusese acolo anume în căutarea lui. Dăduse buzna direct într-o situație periculoasă, în loc să pună mâna pe telefon și să-l sune pe el – sau chiar pe Hodge. Toate acestea ar fi putut fi evitate dacă ar fi dat acel telefon, în loc să încerce să rezolve personal lucrurile.

Acesta avea să fie primul lucru pe care să-l lămurească după ce se trezea. De ce naiba nu avusese încredere în el? Dacă se vedea nevoit să o lege de pat de fiecare dată când nu era sub ochii lui pentru a o împiedica să se arunce cu capul înainte în situații periculoase, era dispus să o facă. Își aminti teroarea întunecată pe care o simțise când o văzuse intrând în birou pentru a-l confrunta pe sabotor și îi veni s-o zgâlțâie până îi tremurau dinții în gură.

Însă nu făcu decât să o strângă mai tare în brațe, dându-i părul la o parte de pe față. Îi simțea inima bătându-i lângă a lui și, în acel moment, nu avea nevoie de nimic mai mult. Adormi la fel de ușor ca ea, închizând pur și simplu ochii și lăsându-se dus de valul uriaș de epuizare.

capitolul 13

Căldura fu cea care o trezi. Se simțea odihnită, iar migrena i se potolise, devenind o durere distantă și mult mai tolerabilă. Se ridică încet în capul oaselor, fixându-și privirea asupra peisajului de o fierbințeală feroce ce se întindea în fața ei, pâlpâind sub efectul căldurii: toate nuanțele posibile de roșu, tonuri de galben, maro, culori nisipoase. Mici pete de verde ce indicau prezența vagă a unor urme de vegetație. Superb. Elementar. Cal zăcea probabil mort pe undeva în deșert, și, în pofida

a ceea ce făcuse, în pofida a ceea ce încercase să facă, nu putea să nu-i pară rău pentru el. El refuzase să îi ucidă, se opusese ideii de a le face rău. Bietul Cal! Fusese un trădător, dar nu şi un ucigaş, deşi ceea ce făcuse ar fi putut cu uşurinţă să provoace moartea cuiva. Bietul Cal! Dar, dacă Joe ar fi avut de suferit din cauza lui, l-ar fi ucis chiar ea.

Transpiraţia îi ajunse în ochii, provocându-i usturimi, şi îşi şterse faţa cu mâneca. Dacă nu ar fi fost protejaţi de piatră, căldura ar fi fost insuportabilă. Întinse mâna şi atinse piatra, constatând că era răcoroasă. Acolo unde cădea soarele, ar fi putut să prăjească ouă pe ea.

Joe nu era prin preajmă, dar nu se sperie. Avea o vagă impresie că fusese întins lângă ea, iar urma din pământ îi confirmă acest lucru. Probabil o deranjase când se ridicase, şi astfel reuşise şi căldura să se facă simţită.

Se simţea incredibil de murdară, şi, când se studie cu atenţie, văzu că într-adevăr aşa şi *era*. Nu credea că mai fusese atât de murdară de când... Acum, că se gândea mai bine, nu fusese niciodată atât de murdară. Fusese un copil mofturos, care evitase plăcerile băltilor cu noroi în favoarea calculatoarelor şi a cărţilor.

Înţepenită, se ridică, schimonosindu-se când durerile de tot felul se făcură simţite. Dar, indiferent de durere, avea nevoi ce trebuiau satisfăcute.

Când se întoarse la nişă, îl găsi pe Joe sprijinit de pietre, arătând remarcabil de competent. Privirea îi era alertă, şi, deşi hainele îi erau la fel de murdare ca ale ei, ale lui păreau concepute pentru a fi murdărite. O pereche de blugi şi o cămaşă kaki erau o ţinută mult mai practică decât pantaloni albi de bumbac subţire şi un tricou alb supradimensionat. Chiar şi bocancii lui ponosiţi erau mai potriviţi pentru deşert decât mocasinii ei; trebuia să aibă grijă unde punea piciorul, pentru a evita ca nisipul fin să-i intre în pantofi, unde i-ar fi provocat în scurt timp o rană deschisă.

După o singură privire cuprinzătoare, dar care evită să-i întâlnească ochii, trecu pe lângă el şi se aşeză din nou în umbra pietrelor.

Joe scrâşni din dinţi. Crezuse că reuşise să-şi impună stăpânirea de sine, dar brusc se trezi din nou în acelaşi punct din care pornise, periculos de aproape de marginea prăpastiei. Caroline se retrăsese în ea însăşi, fir-ar să fie, iar el pur şi simplu nu putea tolera aşa ceva.

Mohorât, îşi domoli respiraţia, forţându-şi mâinile să se relaxeze şi fălcile să se destindă. Caroline încă era fragilă, după tratamentul dur de care avusese parte în ziua precedentă; nu era momentul potrivit să forţeze o confruntare nici măcar dacă ar fi fost sigur că putea să-şi păstreze controlul - şi nu era. Mai târziu. Îşi promise că avea să-şi ofere satisfacţie deplină mai târziu.

- Avem amândoi nevoie de ceva de băut, spuse el în final. Vino!

Fără a ezita, Caroline se ridică, lăsând deoparte orice urmă din opoziţia ei obişnuită, ceea ce însemna, fără îndoială, că îi era foarte sete.

Nu avură de străbătut o distanţă prea mare; Joe fusese deja în recunoaştere prin zonă şi marcase punctul cel mai probabil dintr-un mic curs de apă temporar unde tufărişul creştea din abundenţă. Îngenunche în albia nisipoasă şi începu să dea la o parte nisipul cu mâinile. Acesta deveni rapid umed. Scoase cuţitul din bocanc şi săpă mai adânc, până când în gaură începu să se strângă apă nămoloasă.

Căluşul lui fusese făcut dintr-o batistă, care se dovedi utilă acum. Întinse pătratul de material peste apă pentru a filtra lichidul, apoi îi făcu semn.

- Bea.

Caroline nu se simţi ofensată de tonul lui poruncitor; făcuse rost de apă, iar asta era tot ce conta. Nu făcu mofturi din pricina lipsei de igienă şi nu se plânse că era nevoită să se aşeze în patru labe pentru a lipăi lichidul ca un câine. Era apă. Ar fi fost dispusă să stea şi în cap ca să ajungă la ea, dacă ar fi fost nevoie. Simţi membranele

din gura și gâtul ei absorbind lichidul călduț, și i se păru minunat.

Se forță să termine de băut cu mult înainte ca setea să-i fi fost potolită și se dădu la o parte de lângă minuscula adăpătoare. Îi făcu semn lui Joe.

– E rândul tău.

Nu știa câtă apă era disponibilă; poate că de-abia era suficientă cât să ia amândoi câteva înghițituri.

Joe se întinse complet pe nisip pentru a bea, iar Caroline îl privi și decise că era o poziție mult mai confortabilă. Ar fi trebuit să-i treacă și ei prin minte, însă ea nu mai fusese niciodată nevoită să lipăie apă dintr-o baltă. Avea să știe data viitoare. Îi urmări fără prea mare atenție silueta culcată pe burtă. Având în vedere cât era de mare, i se părea logic să aibă mai mult sânge în corp decât ea, deci probabil avea nevoie de mai multă apă. Biologia nu se numărase niciodată printre interesele ei, dar ar fi putut pune pariu că avea cel puțin cu un decilitru mai mult sânge decât ea, poate chiar doi. O informație măruntă, dar interesantă, pe care avea să-și dorească să o cerceteze...

Clipi surprinsă și constată că Joe se ridicase și aștepta ceva; din câte se părea, îi pusese o întrebare.

– Mai vrei sau nu apă? repetă el nerăbdător.

– Ah. Da, mulțumesc. De data aceasta se întinse pe jos așa cum făcuse el, ceea ce îi oferi un acces mai bun la mica baltă. Sorbi încântată până începu să simtă că se săturase. Făcu o pauză pentru a-l întreba: Tu ai terminat sau mai vrei?

– Am băut destul, spuse el.

Caroline udă batista cât de bine putu, apoi, cu mișcări delicate, își curăță fața și mâinile, tresărind când apa îi provocă usturimi în locurile julite. După ce termină, îi întinse batista lui Joe, iar acesta își trecu materialul umed peste propria față, peste mâini și peste ceafă. Umezeala reuși să-l răcorească, lucru de care avea nevoie în acel moment.

– Vom aştepta printre pietre până la apus, spuse el, iar ea aprobă din cap.

Fără un cuvânt, Caroline porni înapoi spre nişa ce le servea drept adăpost.

La naiba, se purta cu el de parcă ar fi fost un străin alături de care naufragiase. Nu, chiar mai rău de atât. Ar fi vorbit mai mult cu un străin. Nu-l privise nici măcar o dată în ochi. Privirea îi aluneca rece peste chipul lui, ca şi cum ar fi fost cineva întâlnit pe stradă. Îşi strânse puternic pumnii şi porni cu paşi mari în urma ei. Era timpul să dea cărţile pe faţă, fir-ar să fie.

Când Joe ajunse în nişă, Caroline era aşezată pe jos, cu braţele încolăcite relaxat în jurul genunchilor strânşi la piept. Joe se apropie intenţionat într-atât încât bocancii să-i înghiontească picioarele, forţând-o fie să se ridice şi să se întoarcă spre el, fie să-şi dea capul mult pe spate. Caroline rămase aşezată.

– De ce naiba nu m-ai sunat azi-noapte, în loc să încerci să te ocupi singură de Gilchrist? întrebă el încet, atât de încet, încât doar o ureche foarte atentă ar fi putut să discearnă furia din tonul lui.

Caroline o desluşi, dar nu prea se sinchisi. Ridică din umeri.

– Nu m-am gândit. Şi oricum n-aş fi făcut-o. De ce s-o fac?

– Ca să rezolv eu problema. Ca să nu fii la un pas de a-ţi pierde viaţa.

– Şi tu pe-a ta, remarcă ea. Şi *totuşi*, tu cum ai ajuns implicat în toate astea?

– Te-am urmărit.

– Ah. Îi adresă un zâmbet fragil. Credeai c-ai să mă prinzi în flagrant, nu-i aşa? Ce surpriză să descoperi că altcineva era vinovatul.

– Iar tu ştiai asta când te-ai dus acolo. La naiba, Caroline, pentru o persoană atât de deşteaptă, aia a fost o decizie foarte stupidă. Ar fi trebuit să mă suni încă de când ai început să-l bănuieşti.

– Da, sigur. De ce să-mi pierd timpul? întrebă ea dispreţuitoare. Văzusem deja cât de mult mă credeai. Mai degrabă l-aş fi sunat pe Adrian Pendley decât pe tine, iar el mă urăşte din tot sufletul.

Respiraţia îi ieşi ca un şuierat uşor printre dinţi când se aplecă şi o prinse de braţe, smucind-o grosolan în picioare.

– Dacă ai vreodată nevoie de ceva, spuse el, străduindu-se să rostească fiecare cuvânt clar şi răspicat, mă suni *pe mine*. Femeia mea nu apelează la altcineva.

Caroline se smulse violent, încercând să-şi elibereze braţele din strânsoarea lui, dar el nu făcu decât să o strângă şi mai tare.

– Interesant, nu încape îndoială, izbucni ea. Când o găseşti, neapărat să-i spui asta, dar *eu* nu sunt interesată.

O ceaţă roşiatică se lăsă în faţa ochilor lui Joe.

– Nu mă împinge la extreme, se auzi spunând răguşit. Eşti a mea, fir-ar să fie! Recunoaşte!

Caroline încercă din nou să se elibereze, scuipând foc din ochii ei albaştri-verzui. Dacă Joe îşi închipuia că puteau pur şi simplu să reia aventura de unde o lăsaseră, acum, că se dovedise într-o manieră satisfăcătoare pentru el că era suficient de bună, îl aştepta o surpriză foarte neplăcută. Ar fi vrut să strige la el, dar, în schimb, se mulţumi să-i arunce o replică usturătoare:

– Am petrecut un weekend fierbinte în pat, dar asta nu-ţi conferă drepturi asupra mea. O, ce bine mi s-au deschis ochii acum. Ştiam că nu eşti îndrăgostit nebuneşte de mine sau ceva de genul acesta, dar chiar nu poţi să ai o părere prea bună despre cineva dacă îţi închipui că persoana respectivă e în stare să-şi trădeze ţara. A fost, cu siguranţă, o experienţă educativă...

– Taci, îi porunci el, pe o voce devenită guturală.

– Nu-mi spune să tac, îi aruncă ea în replică. Data viitoare când am să mă culc cu un bărbat, am să mă asigur că...

– *N-ai să te culci niciodată cu vreun alt bărbat în afară de mine.*

Începu să o scuture cu asemenea forță, încât capul i se bălăngăni în față și-n spate. Gândul la Caroline alături de un alt bărbat era insuportabil, făcându-i țăndări și ultimul fir fragil de autocontrol și lăsându-i furia turbată să se reverse ca o mare de lavă, incandescentă și lichidă. Caroline era a lui, și nu avea s-o lase niciodată să-i scape.

Cumva, gura lui ajunse peste a ei, iar mâna i se afundă în părul ei, la ceafă, ținând-o nemișcată. Simți gust de sânge. Nu știa dacă era al ei sau al lui, dar gustul metalic îi stârni un instinct de o primitivitate feroce de a o marca drept a lui, de a-și imprima carnea peste a ei, astfel încât ea să nu se poată elibera niciodată de el. Își simțea pielea fierbinte ca focul și prea întinsă, ca și cum ar fi fost gata să plesnească sub forța sângelui ce vuia sub ea. Bărbăția i se întărise ca oțelul sub efectul dorinței, împingându-se în partea din față a blugilor lui.

O puse la pământ, orbit de nevoia de a-i simți trupul moale sub el. Începu să-i smucească pantalonii, trăgând de ei în jos pentru a-i scoate. Chiloții ei sfârșiră sfâșiați când fură supuși aceluiași tratament.

Caroline rămase nemișcată, zgâindu-se cu fascinație mută la chipul lui. Îi simțise întotdeauna stăpânirea de sine și o deranjase, dar brusc aceasta se făcuse țăndări, iar intensitatea brută a expresiei lui era aproape înspăimântătoare. Aproape, fiindcă, în cea mai profundă și mai elementară parte din ea, avea încredere în el că nu avea s-o rănească. Îi văzu sălbăticia din ochi, simți forța prea puțin controlată a mâinilor lui când o dezbrăcă, iar esența lui neîmblânzită îi stârni propriul spirit feroce, care se înălță pentru a-l întâlni pe al lui. Se auzi strigând sălbatic, apoi mâinile ei se cufundară în părul lui negru și bogat, trăgându-l spre ea.

Joe trase cu forță fermoarul șlițului, gemând când își eliberă bărbăția rigidă. Intră în ea cu o mișcare de penetrare plină de forță și furtunoasă ce o făcu să strige din nou; apoi picioarele ei se ridicară și îl prinseră în leagănul șoldurilor ei, în vreme ce teaca ei adâncă,

fierbinte şi mătăsoasă se strânse în jurul lui, cedând, mângâind, cerând mai mult. Senzaţia îl făcu să simtă că era pe punctul de a-şi pierde minţile.

O călări sălbatic, frecând-o de pământul tare de sub ei în frenezia lui de a contopi irevocabil carnea lui cu a ei. Nu se simţise niciodată atât de sălbatic, atât de complet dominant şi primitiv; îşi pierduse complet controlul, reacţionând pur şi simplu ca un animal mascul care avea nevoie de perechea lui mai mult decât orice altceva pe lume.

Caroline îşi ridică şoldurile pentru a veni în întâmpinarea penetrării lui febrile. Se lăsase trasă în vârtejul unei furtuni violente şi îi plăcea la nebunie, savura fiecare clipă, o îmbrăţişa şi îşi dorea mai mult. Plăcerea explodă în ea, adânc şi tare. Se agăţă de părul lui, înfigându-şi călcâiele în partea din spate a coapselor lui musculoase, în vreme ce corpul ei zvelt se ridică într-un arc puternic, trăgându-l şi pe el după ea. Valul ritmic de plăcere se rostogoli în ea ca un tunet, iar Caroline i se abandonă cu un strigăt.

Climaxul ei îl stârni şi pe al lui, senzaţia delicioasă de strângere pe care o simţi în bărbăţia lui erectă făcându-l să se piardă complet. Se zgudui sub forţa spasmelor puternice ce îl goliră în jeturi, părând să nu se mai sfârşească, mai prelungi, mai intense şi mai profunde decât cunoscuse vreodată. Mai că-şi pierdu cunoştinţa, devenind aproape incapabil să se mai mişte. Nu mai avu energie nici măcar să se rostogolească de pe ea sau să-şi sprijine greutatea pe braţe. Se prăbuşi peste ea, dorindu-şi ca prin vis să nu mai fie niciodată nevoit să se mişte, să poată rămâne acolo amândoi îmbrăţişaţi pentru tot restul vieţii.

Avea *nevoie* de ea pentru tot restul vieţii. Iubise dintotdeauna zborul cu o pasiune ce eclipsase sentimentele lui faţă de alte femei, dar încă de la bun început îi venise greu să şi-o alunge pe Caroline din minte, aşa cum reuşise întotdeauna odată ce ajungea în carlingă. Nu avea să fie niciodată o soţie comodă, dar,

la naiba, dacă liniştea şi confortul ar fi fost ceea ce şi-ar fi dorit, nu ar fi devenit niciodată pilot de vânătoare. Nu pilotase niciodată nici un avion – nici măcar Iubita – care să-l ţină sub tensiune aşa cum o făcea Caroline. Ea reuşea să îl încânte şi să îl provoace în acelaşi timp, iar intensitatea libidoului ei reuşea să o egaleze pe cea a libidoului lui. El era un războinic, iar ea era la fel de aspră ca el, cu un curaj ce-i surclasa inteligenţa, iar asta însemna mare lucru. În vremuri mai de demult, Caroline ar fi luptat alături de el, cu o sabie în mână. Ea era prinţesa lui nordică. Se simţea îmblânzit de spiritul ei.

– Te iubesc, îi spuse. Nici măcar nu ştiuse că avea acele cuvinte pe buze până nu le auzi rostite, dar nu fu surprins de ele. Cumva, găsi suficientă forţă cât să se ridice pe coate, privind-o cu ochii lui sălbatici şi strălucitori uşor mijiţi. Eşti femeia mea. Să nu uiţi asta vreodată!

Caroline făcu ochii mari, pupilele ei dilatându-se până deveniră uriaşe cercuri negre ce acoperiră aproape complet culoarea vie a irişilor ei.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

Joe îşi împinse şoldurile spre ea, ducând mai departe invazia bărbăţiei lui încă erecte. Dumnezeule, cum era posibil să fie încă excitat? Era aproape mort de epuizare, dar dorinţa, nevoia încă se mai făceau simţite.

– Am spus că te iubesc. Şi eşti a mea, Caroline Evans. Pentru totdeauna. Până la moarte şi dincolo de ea.

– La bine şi la rău, adăugă ea, apoi, brusc, lacrimile îi umplură ochii şi se revărsară, şiroindu-i pe tâmple.

Joe îi cuprinse capul în palme şi îi culese lacrimile cu limba, lipindu-şi cu tandreţe chipul de al ei. Simţi cum pieptul i se strânge. Nu şi-o închipuise niciodată pe mica şi curajoasa lui prinţesă războinică plângând şi aproape că nu putea suporta să o vadă aşa.

– De ce plângi? murmură el, depunând săruturi uşoare pe faţa şi pe gâtul ei. Te-am rănit?

– Aproape m-ai ucis, răspunse ea. Atunci când nu m-ai crezut. Îşi strânse pumnul şi-l lovi în cap dintr-o

parte, căci doar acolo putea ajunge. Fu o lovitură stângace, din cauza poziției ei și a apropierii dintre ei, și nu reuși să-i confere chiar atâta forță cât ar fi dorit, dar el gemu satisfăcător. Să nu mai faci asta vreodată!

Joe își smuci capul în spate și o privi întunecat.

– De ce naiba ai făcut așa ceva?

– Fiindcă ai meritat-o, răspunse ea, și clipi pentru a opri o nouă lacrimă.

Gura lui Joe se schimonosi, iar expresia întunecată se transformă într-una de tandrețe.

– Îmi pare rău, șopti el, depunând un sărut ușor pe fiecare colț al gurii ei. Îmi pare rău! Am fost un ticălos orb și încăpățânat. Simpla idee că m-ai fi trădat m-a aruncat într-un vârtej din care n-am mai reușit să mă smulg. Tocmai veneam să discut cu tine, când te-am văzut venind spre mine, mărșăluind în plin centrul bazei ca și cum ar fi fost a ta, deși teoretic ar fi trebuit să te afli sub pază. Pentru o clipă, sprâncenele i se încrețiră și se dădu puțin înapoi pentru a o privi încruntat. Și *totuși*, cum ai reușit să ieși?

– Am demontat panourile de sticlă ale ferestrei din dormitor și m-am târât afară.

Joe păru uluit.

– Nu aveai cum să încapi pe acolo. Fereastra este prea mică.

– Ha! M-am ales cu o serie de zgârieturi și m-am lovit la umăr când am căzut, fiindcă am fost nevoită să ies cu capul în față, dar nu e imposibil. Apoi adăugă cu înțelepciune: Deși nu cred că tu ai putea trece pe acolo, nici dacă ai fi lubrifiat din cap până în picioare.

– Și nici un alt bărbat de la bază, spuse el sec.

– Ei bine, vremurile s-au schimbat, remarcă ea. Poliția de securitate ar trebui să conștientizeze faptul că femeile devin acum o prezență permanentă în aviația americană, pilotând chiar avioane de vânătoare în misiuni militare, și ar trebui să-și ajusteze gândirea.

Era tipic pentru Caroline să sublinieze greșelile făcute de poliția de securitate care îi permiseseră să scape.

Joe avea să i le transmită şi lui Hodge. Asta dacă nu i-o lua Caroline înainte.

Caroline căscă delicat, ca o pisică, iar ochii ei de culoarea mării întunecate deveniră somnoroşi. Însă Joe ezită să îşi desprindă corpul de al ei, deşi ea zăcea goală, fără nimic sub ea, pe pământul tare. Rezolvă problema petrecându-şi un braţ puternic în jurul şoldurilor ei şi rostogolindu-se, astfel încât să ajungă el dedesubt. Caroline scoase un sunet moale de mulţumire, aducând foarte mult cu un tors, şi îşi cuibări capul în scobitura formată între gâtul şi umărul lui.

Joe o mângâie leneş pe spate timp de un minut, apoi, brusc, mâinile i se încordară, şi o ridică de pe pieptul lui, privind-o serios.

– Dar tu? întrebă el tăios. Tu mă iubeşti, Caroline? Spune-o!

– Da, domnule colonel, murmură ea, răspunzând tonului său poruncitor. Se gândea că Joe pur şi simplu nu-şi dădea seama când îi vorbea astfel. Te iubesc, domnule colonel. A fost o prostie din partea mea să mă îndrăgostesc, deşi tu erai atât de hotărât să mă ţii departe, să nu-mi oferi nimic mai mult decât sex, nu-i aşa?

Tensiunea îi întinse pielea peste pomeţi, dezvăluind fără milă structura osoasă sculptată a feţei lui. Se luptă cu senzaţia de greaţă stârnită de panică ce i se încolăcea în stomac, fiindcă înţelese brusc că, în ceea ce-o privea pe Caroline, ea nu avea să tolereze niciodată acel control rigid şi stilul lui de a oferi pasiune şi iubire în porţii atent măsurate. Ea îl dorea cu totul. Se simţea pe marginea unei stânci, cu o prăpastie căscându-i-se la picioare, şi, dacă făcea acel pas în faţă, viaţa lui nu avea să mai fie niciodată la fel, dar, dacă nu-l făcea, urma s-o piardă pe Caroline. Certitudinea acestui fapt îl străbătu până în măduva oaselor, iar gândul de a o pierde fu ca o lovitură de ciocan în piept care îi spuse că nu ar fi reuşit niciodată să trăiască într-o astfel de realitate. Instinctele lui erau prea ascuţite, prea primitive pentru a-şi imagina

că avea să reușească s-o uite. Era perechea lui; nu exista nici o altă femeie pentru el.

Cumva, își forță buzele să se miște, deși și le simțea amorțite.

– Eu... eu am nevoie să-mi păstrez controlul.

Simți mâna lui Caroline pe părul lui, mângâindu-l blând, degetele ei moi alunecându-i pe obraz, apoi pe buze.

– Am remarcat, spuse ea, pe un ușor ton de regret.

Era greu să-i explice, imposibil câtă vreme ea stătea întinsă peste el, atât de aproape, încât nu i-ar fi scăpat nici cea mai măruntă schimbare în expresia lui. O ridică de pe el, deși corpul lui se simți brusc incomplet când se trezi desprins de al ei. Caroline păru dezorientată de această schimbare neașteptată și își încrucișă din reflex brațele peste sânii goi, ca reacție față de nesiguranța din sufletul ei. Gestul fu atât de instinctiv feminin, încât Joe o trase în brațele lui, ținând-o strâns și savurând atingerea pielii ei mătăsoase, făcându-și curaj. Îi șterse pământul de pe spate, își scoase cămașa și i-o puse ei. Propriile ei haine, observă, erau un ghemotoc încâlcit.

O sărută, scurt și intens, înainte ca tensiunea să-l facă să se ridice. Rămase întors cu spatele spre ea, cu ochii ațintiți asupra deșertului încântător, puternic reliefat.

– Tatăl meu a fost băgat la închisoare când aveam șase ani, spuse el. Vocea îi era aspră și brută. Era nevinovat. Tipul care făcuse respectiva infracțiune a fost în cele din urmă arestat pentru altceva și a mărturisit totul. Dar tata și-a petrecut doi ani la închisoare, iar pentru mine acei doi ani au însemnat o serie de familii care m-au luat în plasament.

Se lăsase o tăcere deplină în spatele lui, dar Joe simți intensitatea atenției cu care îl urmărea.

– Exista ceva în mine ce a atras ura bărbatului din prima familie care m-a luat. Poate faptul că eram metis. Aveau și alți copii adoptați temporar, dar pe mine mă trata diferit. Eram doar un copil. Se întâmpla să stric lucruri sau să mă enervez când mă jucam cu alți copii,

așa cum se întâmplă la vârsta aia. Eram mai mare și mai puternic decât majoritatea copiilor de vârsta mea, dar nu știam cum să-mi controlez acea putere. Dacă vreunul dintre ei comenta că tatăl meu era un pușcăriaș jegos pe jumătate indian, îl atacam și îi făceam cât de mult rău puteam. Doamne, ce temperament fierbinte aveam! Iar bărbatul ăsta mă bătea de câte ori făceam ceva, chiar dacă doar mă împiedicam de o scrumieră lăsată de el pe podea. La început, a folosit o curea, dar nu a durat mult până a trecut la pumni. Eu mă împotriveam, iar el mă bătea cu-atât mai tare. Mai mult am lipsit de la școală decât am mers, fiindcă nu-mi dădea voie să mă duc cu fața învinețită. Îi venea tot mai greu să-i povestească, amintirile întunecându-se pe măsură ce le scotea la suprafață, iar partea cea mai rea de-abia acum urma. Se forță să continue: M-a împins în jos pe scări, la un moment dat, de mi-am rupt câteva coaste. Dar eu continuam să opun rezistență. Cred că se poate spune că nu știam când să mă opresc, dar temperamentul meu dificil se aprindea ca praful de pușcă și nu puteam să-l controlez. A început să mă ardă cu țigări dacă îi răspundeam obraznic sau să-mi răsucească degetele, doar ca să găsească modalități de-a mă face să plâng. Eram prins într-un coșmar din care nu puteam scăpa, spuse el încet. Nimeni nu părea interesat de ce se întâmpla cu mine. Eram doar un metis, valoram mai puțin decât o corcitură de câine de pe marginea drumului. Apoi, într-o zi, m-a plesnit, și atunci mi-am pierdut complet mințile. M-am dezlănțuit. Am spart televizorul, am aruncat toate micile bibelouri de pereți, m-am dus în bucătărie și am început să sparg vasele, iar el a venit și s-a năpustit cu pumnii asupra mea, încercând să mă lovească în coaste. Am pierdut, bineînțeles. Nu aveam decât șase ani, chiar dacă eram mare pentru vârsta mea. M-a târât în pivniță, m-a dezbrăcat la piele și m-a bătut până m-a lăsat lat. Inima îi bubuia în piept acum, exact așa cum se întâmplase în ziua aceea, cu aproape treizeci

de ani în urmă. Nu mai împărtăşise nimănui acest lucru, dar acum trebuia să-şi ducă mărturisirea până la capăt. Apoi m-a violat.

Auzi mişcarea fulgerătoare în spatele lui şi simţi o pală de vânt când Caroline sări în picioare. Rămase cu spatele spre ea.

– Acum, că privesc în urmă, cred că a fost şi el şocat de ceea ce făcuse. Nu m-a mai atins niciodată, nici cu vârful unui deget. Iar eu nu mi-am mai pierdut niciodată controlul, spuse el vag. Probabil i-a sunat pe cei de la protecţia socială – sau poate soţia lui a făcut-o. Am fost luat din casa respectivă după două săptămâni. Mi-am petrecut acele două săptămâni în pivniţă, singur, în tăcere. Am încetat să mai vorbesc. Celelalte familii la care am ajuns au fost în regulă, cred, dar nu mi-am mai asumat nici un risc. Făceam exact ceea ce mi se spunea, nu mă enervam niciodată, nu-mi pierdeam niciodată cumpătul, nu vorbeam niciodată. Apoi, într-o zi, când aveam opt ani, a apărut tatăl meu. Ieşise din închisoare şi reuşise să dea de mine. Nu ştiu dacă avea permisiunea să vină după mine sau pur şi simplu nimeni nu avusese curajul să-i interzică, dar m-a luat în braţe şi m-a strâns dureros de tare, şi era cea mai bună durere din lume. Eram din nou în siguranţă.

– I-ai spus? întrebă ea, vorbind pentru prima dată.

– Nu. Nu am spus niciodată nimănui, până acum. Dacă l-ai cunoaşte pe tatăl meu, ai înţelege de ce. L-ar fi căutat pe tipul respectiv şi l-ar fi omorât la propriu cu mâinile goale, iar eu nu suportam gândul de a-l pierde pe tata din nou.

Îşi luă inima în dinţi şi se întoarse să o privească, pregătit sufleteşte pentru mila pe care avea s-o vadă în ochii ei, dar văzu ceva total diferit de milă. Caroline stătea cu pumnii strânşi, cu faţa descompusă de furie. Dacă acel bărbat din trecutul lui îndepărtat s-ar fi aflat acolo în acel moment, Caroline Evans l-ar fi omorât. Chiar dacă ea nu era un războinic metis de indian Comanche, spiritul ei era la fel de iute şi de sălbatic, iar ochii

ei de culoarea mării păreau acum în flăcări. Surprins, Joe începu să râdă.

- Nu râde, să nu îndrăznești să râzi! tună ea. Am să-l *omor*, crede-mă...

- Nu trebuie s-o faci, scumpo, o liniști el, trăgând-o cu fermitate în brațele lui când ea se feri de încercările lui mai blânde de a o îmbrățișa. E mort. A murit la doi ani după ce m-au scos din casa lui cei de la protecția socială. După ce am absolvit academia, am hotărât să verific, doar din curiozitate. La naiba, pe cine încerc să păcălesc? Adevărul e că nu se știe ce aș fi făcut dacă ar mai fi fost în viață. Îi dădu părul deoparte de pe față și o sărută. Poate că am fost mai dur decât majoritatea copiilor, dar nu mi-a produs daune permanente, în afară de dorința de a-mi păstra întotdeauna controlul. Nu m-a dat peste cap din punct de vedere sexual. Timpul petrecut cu tatăl meu a fost probabil cea mai bună terapie de care aș fi putut avea parte, în materie de sex. El a fost dintotdeauna complet sincer în privința asta, tratând sexul ca pe ceva firesc. Și aveam ferma de cai. Un copil învață chestiile elementare al naibii de repede la o fermă. Eram deja în regulă după șase luni petrecute alături de tatăl meu. El a fost o temelie solidă de dragoste care nu m-a dezamăgit niciodată.

- Atâta că încă ești obsedat de control, mărâi ea.

Joe nu se putu abține să nu râdă din nou.

- Asta nici măcar nu poate fi considerată în întregime o consecință a ceea ce s-a întâmplat. Sunt pilot de vânătoare. Viața mea depinde de capacitatea mea de control. Face parte atât din pregătirea mea, cât și din personalitatea mea.

Caroline își îngropă fața în pieptul lui umed de sudoare.

- Ei bine, o fi justificat acest control, dar asta nu înseamnă că îmi place.

- Nici nu mă aștept să-ți placă, spuse el amuzat. De asta îmi forțezi în permanență limitele, încercând să mă faci să-mi pierd controlul. Ei bine, doamnă,

ai reuşit. Eşti mândră de tine? Vocea îi deveni profundă şi serioasă. Aş fi putut să te rănesc, scumpo.

Caroline arăta ca o pisicuţă care tocmai se infruptase dintr-un întreg borcan de smântână, nu doar dintr-o farfurioară amărâtă.

– A fost *minunat*, toarse ea. Şi nu mi-a fost teamă. Nu poţi să mă răneşti iubindu-mă. Singurul mod în care m-ai putea răni vreodată ar fi să încetezi să mă mai iubeşti.

Braţele lui se strânseră în jurul ei.

– Atunci, eşti în siguranţă pentru tot restul vieţii.

O ţinu în braţe multă, multă vreme, iar Caroline simţi ceva relaxându-se în el, ceva ce nici măcar Joe nu ştiuse cât de mult stătuse sub tensiune. Caroline trecuse dincolo de sistemele lui de apărare, şi nu mai era nevoit să ţină garda sus. Înfrângerea nu fusese niciodată mai dulce, căci se alesese cu premiul cel mare.

În acel moment, premiul lui cel mare era ea, plină de vânătăi şi pe jumătate goală, dar tot făcea pe viteaza. Îi dădu drumul, cu o palmă uşoară peste fundul gol.

– Îmbracă-te, femeie. Apune soarele, şi trebuie să ne întoarcem la bază.

capitolul 14

Deznodământul se dovedi dezamăgitor de simplu. Pericolul din noaptea precedentă fusese foarte real, dar, la scurt timp după apus, cotiră din nou spre drum, şi o maşină trecu pe lângă ei, mergând foarte încet, cu un reflector îndreptat într-o parte. Caroline dădu să se arunce la pământ, dar Joe o ţinu în picioare, strângând-o ferm de braţ. Ochii lui de vultur observaseră ceva ce ea nu putea distinge în întuneric: rândul de lumini de pe acoperişul maşinii. Târând-o efectiv după el, Joe ieşi în drum.

Maşina se opri. Proiectorul şovăi, apoi se opri asupra lui.

– Sunt colonelul Joe Mackenzie de la baza militară Nellis, spuse el. În vocea lui răsună acea notă inconfundabilă de comandă. Trebuie să mă întorc la bază cât de repede posibil.

Polițistul de la rutieră stinse proiectorul și ieși imediat din mașină.

– Vă căutam, domnule, spuse el pe un ton respectuos. Ofițer militar sau nu, Joe Mackenzie avea ceva ce provoca această reacție. Sunteți bine, ați fost cumva rănit? S-a descoperit o furgonetă...

– Știm despre furgonetă. Ne-am aflat în ea, spuse Joe sec.

– Guvernatorul ne-a cerut să acordăm întreaga noastră susținere personalului militar pentru a vă găsi. O căutare extinsă în tot statul a fost demarată azi-dimineață.

Joe își petrecu brațul în jurul lui Caroline și o urcă pe bancheta din spate; apoi ocoli mașina și se sui în față. Caroline se trezi privindu-i ceafa printr-o plasă de sârmă.

– Hei, spuse ea indignată.

Joe aruncă o privire în spate și începu să râdă.

– În sfârșit, spuse el, am găsit o cale de a te ține sub control.

– Sistemul de alarmă cu senzori a luat-o razna, spuse căpitanul Hodge. O dată când domnișoara Evans a intrat în zona de lucru, deși era înregistrată ca aflându-se deja înăuntru, și a doua oară când ați intrat dumneavoastră fără cartelă de identificare, colonele. Primul paznic a ajuns la fața locului în două minute, dar clădirea era goală. Probabil v-au târât pe amândoi afară imediat, apoi au intrat în panică. V-au urcat în furgoneta domnului Gilchrist și s-au făcut nevăzuți.

– Apoi a fost verificată locuința domnișoarei Evans și s-a constatat dispariția ei. Uluitor. Nu credeam că cineva poate să iasă pe o fereastră atât de mică, spuse el, aruncându-i o privire.

– Nu sunt prea solidă, răspunse ea cu răceală.

Căpitanul își drese vocea când văzu expresia din ochii ei.

– Am încercat să vă anunț, colonele, și am descoperit că și dumneavoastră lipseați, deși nu se înregistrase nicăieri ieșirea dumneavoastră de la bază. Nici domnișoara Evans nu încercase să plece. Însă înregistrările arătau plecarea domnului Gilchrist imediat după ce sunase alarma.

– Celălalt bărbat a stat probabil ascuns în spatele furgonetei, cu noi, spuse Joe.

– Cine era? întrebă Caroline. Îmi părea familiar, dar totuși nu îl cunoșteam.

Hodge își consultă agenda de care nu se despărțea niciodată.

– Îl chema Carl Mabry. Probabil l-ați văzut în camera de comandă. Era unul dintre civilii care lucrau la radar.

– Cum a ajuns Gilchrist complicele lui? întrebă Joe. Și mai există și alții. Ați aflat ceva despre ei?

Erau așezați în biroul lui. Atât el, cât și Caroline fuseseră consultați de doctori militari și declarați în principiu teferi. Undeva în cursul acestui proces hainele lui Caroline dispăruseră, iar asistentele, amabile, încercaseră s-o acopere cu unul dintre acele halate spitalicești cu spatele gol, care dezgoleau prea mult. Simțul estetic al lui Caroline fusese scandalizat, dar costumul verde de chirurg i se păruse atractiv. Era ceea ce purta în acel moment și, cumva, reușea să arate elegantă în el.

– Evident, Gilchrist a fost recrutat după ce a început să lucreze aici, spuse Hodge. Mabry făcea parte dintr-un grup radical care se opunea finanțării proiectelor militare. Cunoașteți genul. Vor banii pentru scopuri umanitare, chiar dacă sunt nevoiți să ucidă pentru a-i obține.

– Atunci cum de a reușit să treacă de verificările de securitate? întrebă Caroline cu indignare.

Hodge se crispă.

– Eu... Ăăă, încă încercăm să aflăm acest lucru. Dar nu avea autorizaţie să intre în clădirea unde se lucra la lasere.

– Atunci cum a reuşit să pătrundă fără să declanşeze alarmele? întrebă Joe nerăbdător.

Caroline pufni.

– Programul are o slăbiciune majoră. Alarma e declanşată atunci când o persoană intră sau iese fără cartelă – dar nu şi atunci când o cartelă intră sau iese fără o persoană.

Părul lui Hodge era prea scurt pentru a şi-l smulge, aşa că îşi trecu ambele mâini peste părul tuns milităreşte.

– Poftim? aproape că ţipă el.

– Ei bine, e evident. Eu cu siguranţă nu am intrat în clădire cu el atunci când, teoretic, s-a dus să-mi caute cartela de identificare, dar computerul susţine că da, ceea ce înseamnă că probabil a avut cartela mea asupra lui şi a ţinut-o astfel încât senzorii să o înregistreze, distrugând astfel orice dovadă că ar fi intrat în clădire singur şi discreditând versiunea mea cum că mi-am pierdut cartela. Nu era nimic legat de calculatoare la care Cal să nu se priceapă. Probabil şi-a dat seama, la scurt timp după ce a început să lucreze la bază, şi şi-a testat teoria legănând cartela peste pragul uşii cu o sfoară sau ceva de genul acesta. Dacă era prins, putea susţine că nu făcea nimic grav, care să ducă la arestarea lui, ci doar testa calculatoarele, aşa cum ar fi făcut orice hacker. Este foarte clar că mi-a luat cartela când mi-am pierdut-o, dar a plecat odată cu mine în ziua respectivă, ca senzorii să nu fie declanşaţi. A plecat cu ea de la bază şi a făcut o copie, apoi mi-a dat înapoi originalul, a doua zi dimineaţă, ca să nu existe un raport legat de respectiva cartelă. În noaptea în care i-am surprins... Ezită, părând derutată. Când a fost asta? Noaptea trecută?

– Ai fi zis că a trecut mai mult, nu-i aşa? comentă Joe şi îi adresă un zâmbet larg.

– În fine, probabil a intrat folosindu-se de cartela duplicat, apoi i-a aruncat-o pe ușă lui Mabry, care s-a folosit de ea ca să intre și el. Dacă verificați registrele, probabil veți descoperi o succesiune, intrare, ieșire, apoi o nouă intrare, la doar câteva secunde diferență. *Dacă* ați fi fost mai prevăzător, căpitane Hodge, ați fi cerut să se șteargă imediat din calculator codul cartelei mele, în loc să așteptați până dimineață, cu gândul că eu eram păzită și nu aveam cum să scap.

Hodge roși de rușine.

– Da, doamnă, mormăi el.

– La fel, în loc să presupuneți că ați identificat factorul-problemă, ar fi trebuit să interziceți întregii echipe laser să părăsească baza, până aflați sigur.

– Da, doamnă.

– Programul senzorilor trebuie rescris. Este umilitor să te gândești că un sistem sofisticat de securitate a putut fi păcălit de doi oameni care și-au aruncat cartelele de identificare prin ușa deschisă ca niște copii jucându-se cu o minge.

– Da, doamnă.

Joe își acoperise gura cu mâna pentru a-și ascunde zâmbetul larg, dar ochii lui albaștri precum cristalul străluceau. Bietul Hodge, așa meticulos cum era, tot nu se putea ridica la înălțimea lui Caroline când atingea maximumul de aroganță, iar mica lui aricioaică era clar stârnită. Decise să intervină înainte ca bietul căpitan să ajungă să se simtă complet incompetent.

– Am observat că ai folosit trecutul când te-ai referit la Mabry. Este mort?

– S-a sinucis. Gilchrist, apropo, voia s-o facă doar pentru bani, nu din motive de ideologie, dar Mabry era ferm convins că programul Night Wing ar trebui anulat. Intenționau să provoace probleme în timpul testelor, astfel încât să blocheze finanțarea proiectului. Era un plan bun, având în vedere climatul economic și politic. La Washington se fac presiuni serioase de a cheltui bani doar pe lucruri care *funcționează*. Am descoperit

că Mabry făcea parte dintr-un grup numit Help Americans First. Nu știu dacă vom reuși să îl punem sub acuzare pe vreunul dintre membrii grupului fără mărturia lui, dar s-ar putea să dăm de urma unui set de documente care îi leagă de Mabry. Știm că erau dispuși să vă ucidă atât pe dumneavoastră, cât și pe domnișoara Evans pentru a reuși să saboteze laserele, deci nu e vorba despre niște filantropi inocenți.

– Vreau să fie prinși, Hodge, spuse Joe încet.

– Da, domnule. FBI-ul lucrează la asta.

Caroline căscă. Deși dormise toată ziua, era obosită; avusese parte de douăzeci și patru de ore foarte pline. Joe se lăsă pe spate în scaun și își împreună mâinile la ceafă, privind-o. Se simțea profund fericit când se uita la ea.

– Ești primul care află, Hodge, spuse el tărăgănat. Eu și domnișoara Evans ne vom căsători.

Spre amuzamentul lui, o expresie de neîncredere se fixă pe chipul căpitanului. Hodge se uită la Caroline cum ar fi privit un animal sălbatic pus pe neașteptate în libertate, de parcă nu ar fi știut dacă să fugă sau să încremenească. Caroline îi răspunse la rândul ei cu o privire indiferentă ce se voia totodată un ușor avertisment.

– Ăăă... mult noroc, colonele, spuse Hodge pe negândite. Adică... felicitări!

– Mulțumesc. Probabil voi avea nevoie și de noroc.

Două săptămâni mai târziu, Caroline se învârtea în brațele puternice ale soțului ei pe acordurile unui vals. Înalta societate din Washington strălucea în jurul lor. Uriașa sală de bal sclipea în mătăsuri și satin, în bijuterii atât sintetice, cât și naturale, răsunând de conversații vioaie și de discuții serioase. Fracurile elegante, negre, gri și albastru-închis ale civililor se amestecau cu superbele uniforme de gală ale ofițerilor militari cu diverse grade. Joe arăta excepțional în uniforma lui. Caroline remarcă mai multe perechi de ochi de femei urmărindu-l oriunde mergea și se văzu nevoită să răspundă cu priviri

fulgerătoare adresate unora dintre doamne, pentru ca acestea să se potolească.

– Ar fi trebuit să aşteptăm, spuse ea.

– Ce anume?

Braţul lui se strânse în jurul ei, învârtind-o pe muzică.

– Până să ne căsătorim.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– De dragul familiei tale.

Joe râse cu voce tare.

– Tata a înţeles. Când s-a hotărât să o ia de soţie pe Mary, a rezolvat treaba în două zile. Mie mi-au luat trei.

– Generalul Ramey a părut încântat, comentă ea.

– Chiar e. Conducerea consideră că este mult mai bine ca ofiţerii aviaţiei americane să fie căsătoriţi. Îi face mai liniştiţi.

– Sigur, răspunse ea, nu tocmai convinsă. Dacă a zbura la trei machi înseamnă a fi liniştit.

Finanţarea pentru proiectul Night Wing fusese aprobată de Congres, cu o marjă largă, cu o zi în urmă. Joe fusese chemat să depună mărturie în faţa comisiei, ceea ce presupusese un drum la Washington, şi, cum el refuzase categoric să meargă fără soţia sa, Caroline fusese şi ea invitată.

Ancheta federală privind organizaţia Help Americans First era în curs de desfăşurare, la fel şi faza finală de teste la proiectul Night Wing, dar atât avioanele, cât şi sistemele laser funcţionau perfect. Problemele pe care le provocase Cal în program fuseseră corectate. Iar Caroline începea să înţeleagă, încetul cu încetul, ce avea să însemne în viaţa ei statutul de soţie a unui ofiţer militar de carieră. După ce se finalizau şi ultimele teste, Joe avea să preia comanda Primului Flanc de Avioane Tactice de Vânătoare din cadrul bazei Langley din Virginia. Caroline învăţase foarte multe despre armată în cele zece zile de când se căsătoriseră şi ştia că Joe avea să fie probabil candidat la obţinerea primei lui stele după ce era numit în acel post. Avea treizeci şi cinci de ani şi probabil avea să ajungă la rangul de general

înainte să împlinească treizeci şi şapte. Nu ar fi recunoscut niciodată acest lucru în faţa lui, căci considera că Joe avea nevoie de cineva care să nu sară să-i îndeplinească ordinele de fiecare dată, dar uneori era uluită şi copleşită de abilităţile lui.

Joe o trase mai aproape, şi valsul o făcu să-şi lipească ferm partea de jos a corpului de a lui. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a lui, văzând excitarea reflectată în profunzimile de un albastru luminos ale ochilor lui.

– Îmi placi mult în alb, murmură el.

– Asta e bine. Mă îmbrac adesea în alb.

Şi acum tot aşa era îmbrăcată. Rochia ei de bal era de un alb pur, ca zăpada.

– Arăţi mai bine pe cearşafuri albe decât oricine altcineva pe care să-l fi cunoscut.

– Hmm. Am de gând să iau lecţii de pilotaj, deci poate va trebui să îmi comand mai multe costume de zbor albe.

Nu-i venea să creadă, însă îi simţi umărul tensionându-se sub mâna ei.

– Lecţii de pilotaj? De ce? Dacă vrei să pilotezi, te învăţ eu.

Caroline îi adresă un zâmbet calm.

– Nu. Ai deveni un ghem de nervi tremurător dacă ai încerca să mă înveţi să pilotez, iar eu m-aş simţi gata să te ucid. Dar trebuie să ştiu, ca să-mi fac o idee despre cum te simţi tu când eşti în aer.

Hotărâse că era cea mai bună cale de a depăşi teama pe care o simţea de fiecare dată când Joe decola. Decât să rişte să-i reteze aripile, din grijă pentru ea, era mai bine să-şi confecţioneze şi ea o pereche de aripi.

Joe părea în continuare neliniştit.

– Joe, îi zise ea cu fermitate. Sunt bună la orice decid să fac. Fizică, calculatoare, sex. Voi fi bună şi la pilotat. Şi la făcut copii.

Joe încremeni în mijlocul ringului de dans.

– Caroline!

Ea ridică din sprâncene, ignorând privirile zâmbitoare îndreptate spre ei.

– Ce e?

– Eşti însărcinată?

– E posibil, spuse ea senin. Nu era momentul potrivit atunci când ne-am petrecut weekendul în Vegas, dar mai apoi? Zi-mi măcar o zi când ai folosit vreun mijloc de contracepţie. Dacă nu sunt încă însărcinată, sunt şanse mari să rămân până la sfârşitul anului.

Joe păru că se sufocă. Fir-ar să fie, probabil chiar era însărcinată. După cum spusese chiar ea, era foarte bună la orice ar fi decis să facă – şi la fel era şi el.

– Va fi interesant, spuse ea, de văzut dacă faci fete sau băieţi.

Un zâmbet leneş înflori pe gura lui fermă, superbă.

– Câtă vreme te am pe tine, sunt fericit.

– O, dar mă ai, colonele Mackenzie. Chiar pe deplin. Când mergem în Wyoming?

Joe se adaptă schimbării fulgerătoare de subiect fără să ezite, şi reluară dansul.

– Luna viitoare. Voi avea doar o săptămână, dar ne vom întoarce de Crăciun.

– Bun. Am discutat cu cei de la Boling-Wahl şi vor încerca să mă plaseze la proiecte ce se desfăşoară în aceeaşi zonă în care ai tu de lucru, deşi, desigur, nu voi fi repartizată la nici un proiect pentru aviaţia americană. S-ar putea să lucrez în Baltimore cât vei fi tu în Langley, dar naveta nu e rea.

– Nu e rea, spuse el nesigur, dar nu prea îmi place să ştiu că ai de înfruntat tot acel trafic.

Caroline se dădu puţin înapoi, ridicând încet din sprâncene.

– Eu? întrebă ea, după o pauză delicată.

Joe îşi înăbuşi un hohot de râs.

– Va trebui să fiu mai aproape de bază de-atât, îi explică el, făcând un efort pentru a-şi păstra vocea neutră.

– Ah! Reflectă asupra situaţiei preţ de o clipă, apoi spuse: Bine, am s-o fac de data asta. Dar îmi rămâi

dator, foarte dator, fiindcă eu sunt adepta confortului, şi câteva ceasuri petrecute în trafic nu prea se cheamă confort. Am să te anunţ când îmi vine vreo idee despre cum ai putea să mă recompensezi.

Joe o trase mai aproape, străduindu-se să-şi înăbuşească râsul, savurând senzaţia de a o ţine în braţe.

– Mary o să te placă la nebunie, spuse el în barbă.

Mary chiar o plăcu la nebunie.

Cele două femei se împrieteniră imediat, simţind că, în esenţă, aveau multe în comun. Caroline se îndrăgosti nu doar de familia lui, ci şi de Ruth, Wyoming, şi de prospera fermă de cai din vârful muntelui lui Mackenzie. Locul era superb, iar casa de la fermă era una dintre cele mai vesele locuinţe în care păşise vreodată.

Mary Mackenzie era o femeie zveltă, cu o constituţie delicată, cu ochi blânzi de un albastru-cenuşiu, păr castaniu-deschis şi cel mai frumos ten din lume. La prima vedere, lui Caroline i se păru oarecum banală, dar, până la sfârşitul zilei, privirea ei se obişnuise cu puritatea luminoasă a trăsăturilor lui Mary, şi ajunse la concluzia că soacra ei era incredibil de frumoasă. Cu siguranţă Wolf Mackenzie îşi considera soţia frumoasă, judecând după iubirea şi dorinţa evidente din ochii lui negri de fiecare dată când o privea.

Caroline nu văzuse niciodată doi bărbaţi care să semene mai mult decât Joe şi tatăl lui, singura diferenţă reală fiind aceea că ochii lui Wolf erau negri ca noaptea, iar cei ai lui Joe – de un albastru luminos, ca de diamant. Şi, privindu-l pe Wolf, îi venea uşor să înţeleagă de ce Joe crezuse că tatăl său l-ar fi ucis pe bărbatul care îl abuzase dacă ar fi aflat despre acel episod. Wolf Mackenzie îşi proteja familia. La fel ca fiul lui, era un adevărat războinic.

Mary era mai scundă decât băieţii ei, chiar şi decât Zane, tânărul de doar treisprezece ani. Michael era plecat la facultate; de-abia de Crăciun avea să-l cunoască. Dar Joshua, la şaisprezece ani, era aproape la fel de înalt

ca Wolf şi ca Joe. Josh era pe atât de vesel şi de relaxat pe cât era Zane de întunecat şi de tăcut, cu privirea precaută. Aceeaşi intensitate periculoasă ce ardea atât în Joe, cât şi în Wolf era evidentă şi în acest băiat.

Şi mai era Maris. La unsprezece ani, era măruntă pentru vârsta ei, având constituţia delicată a lui Mary şi superbul ei ten iluminat din interior. Avea părul de culoare deschisă şi ochii la fel de negri ca ai lui Wolf. Era ca o umbră a tatălui ei, mâinile ei mici îmblânzind şi liniştind caii capricioşi la fel de bine ca mâinile puternice ale lui Wolf.

Pentru prima dată, Caroline îl văzu pe Joe printre cai şi astfel înţelese încă un aspect al personalităţii lui. Avea o răbdare infinită cu ei şi călărea ca şi cum s-ar fi născut în şa, ceea ce nu era prea departe de adevăr.

Stătea la fereastra bucătăriei, privindu-i pe Joe, pe Wolf şi pe Maris în ocol, ocupându-se de o iapă mare şi neagră care era în acel moment favorita lui Maris. Mary veni lângă ea, ştiind din instinct spre ce anume era aţintită privirea lui Caroline.

– E minunat, nu-i aşa? suspină Mary. L-am iubit din prima clipă în care l-am văzut, pe când avea şaisprezece ani. Nu există prea mulţi bărbaţi ca Joe în lumea asta. Era bărbat încă de atunci – în cel mai pur sens al cuvântului. Desigur, eu nu pot fi obiectivă, dar tu poţi, nu-i aşa?

– Simplul fapt de a-l privi îmi dă fiori, admise Caroline visătoare, apoi îşi reveni şi râse. Dar să nu-i spui asta. Uneori îşi ia foarte în serios rolul de colonel. Încerc să-i ţin în frâu tendinţa de a fi *prea* autoritar.

– O, el ştie asta. Însă, vezi tu, şi tu îi dai lui fiori. Aşa se face că situaţia rămâne agreabilă şi echilibrată. Iar eu ştiu ce vorbesc. Sunt deja douăzeci de ani de când tatăl lui îmi dă fiori. Crezi că este o trăsătură moştenită?

– Probabil că da. Uită-te la Joshua şi la Zane!

– Ştiu, oftă Mary. Mi-e milă de toate fetele de la şcoală. Şi toate acele biete fete care îi sunt acum colege

de facultate lui Michael şi care n-au avut timp să se obişnuiască cu el, aşa cum au făcut-o fetele alături de care a crescut. Nu că le-ar fi ajutat prea mult.

– Maris va echilibra situaţia cu băieţii.

Prin geamul ferestrei îl privi pe Joe sărind uşor peste gard şi pornind spre casă. Wolf ciufuli părul lui Maris şi îşi urmă fiul, în vreme ce Maris rămase cu iapa.

Ambii bărbaţi intrară în casă, siluetele lor înalte, cu umeri laţi, făcând brusc bucătăria să pară prea mică. Aduseră cu ei mirosurile pământoase de afară, de cal şi fân, de aer curat şi proaspăt, amestecat cu propria lor transpiraţie masculină.

– Aveţi o expresie vinovată, remarcă Joe. Despre ce aţi discutat?

– Despre genetică, răspunse Caroline.

Sprâncenele lui se arcuiră şi pe chip îi apăru expresia caracteristică. Caroline ridică din umeri.

– Ei bine, nu am ce face. Probabil voi fi foarte interesată de genetică în următoarele opt luni şi jumătate. Vrei să faci pariu dacă e băiat sau fată?

– O, e băiat, spuse Mary, cu faţa întreagă luminată de încântare.

Lui Joe i se înmuiaseră genunchii, iar Wolf rădea de fiul lui, conducându-l spre un scaun.

– Joe e un Mackenzie, cu greu se găsesc spermatozoizi de făcut fete. Cei din familia Mackenzie trebuie să muncească din greu pentru a avea fiice. De asta le apreciază atât de mult.

epilog

Se dovedi că Mary avusese dreptate. John Mackenzie, cântărind trei kilograme și două sute treizeci de grame, veni pe lume exact la timp. Descendența lui fu imediat vizibilă în părul negru și bogat, în ochii albaștri și sprâncenele negre și drepte ale tatălui său. După ce îl născu, Caroline adormi, iar Joe ațipi în scaunul de lângă patul ei, ținându-și la piept fiul, care scotea mici sunete ca niște gemete ascuțite. Caroline se trezi, privirea ei somnoroasă plimbându-se prin încăpere până când se opri asupra celor doi oameni de lângă ea. Se întinse, atingând mai întâi mâna soțului ei, apoi mâna minusculă ce stătea strânsă pe pieptul lui.

Joe deschise ochii.

– Salut, spuse el încet.

– Salut și tie.

Joe arăta minunat, observă ea. Oarecum neîngrijit și șifonat. Încă purta uniformă, căci fusese chemat direct de la bază. Asistentele probabil îi leșinau toate la picioare. Îl prinse de cravată și îl trase spre ea.

– Dă-mi o sărutare.

Joe se supuse, lăsându-și gura să zăbovească lacom peste a ei.

– Peste câteva săptămâni, vei vedea că am să-ți dau mult mai mult.

– Mmm. De-abia aștept.

Joe îi făcu o serie de promisiuni lascive ce îi făcură inima să bubuie în piept, și ea râse, luând copilul adormit de la el.

– Nu ar trebui să vorbești așa în fața lui. E prea mic.

– Nu e nimic nou pentru el, scumpo. Mă cunoaște foarte bine de la bun început.

Caroline coborî privirea spre fața minusculă și serioasă și, de data aceasta, inima îi crescu în piept, deschizându-se ca o floare ce părea să-i cuprindă tot pieptul. Această superbă ființă micuță era incredibilă. Părinții lui Caroline, care hotărâseră să rămână în Grecia câțiva ani, erau pe drum, dar zborul era atât de lung, iar legăturile atât de proaste, încât aveau să mai treacă încă zece ore până să sosească. Ceilalți bunici ai lui John însă reușiseră să ajungă încă înainte să se nască și apucaseră deja să-l țină în brațe.

– Unde sunt Wolf și Mary? întrebă ea somnoroasă.

– La cantină. Au spus că le e foame, dar cred că au vrut să ne lase puțin singuri.

– Mi-ar fi plăcut să-i fi adus pe Maris și pe băieți.

– Erau ocupați cu școala, aveau de dat examenele finale. Au să-l vadă în curând.

Caroline coborî din nou privirea spre copil, desenând conturul obrazului lui pufos cu vârful degetului. Spre surprinderea ei, copilul întoarse brusc capul spre atingerea ei, deschizând gura minusculă și căutând-o.

Joe râse și spuse:

– N-ai nimerit, fiule. Mai ai puțin de lucrat la capitolul ochit.

Copilul începuse să se agite. Caroline își deschise halatul și conduse blând gura mică și flămândă spre sânul ei. Micuțul începu să sugă cu un sunet ca un mârâit.

– E un Mackenzie tipic, murmură ea. Ceea ce înseamnă că nu e tipic deloc.

Ridică privirea și întâlni ochii lui Joe, strălucitori și plini cu mai multă dorință și iubire decât își imaginase că avea să vadă vreodată în viață. Nu, nu era nimic tipic la acest bărbat. Zbura cu o viteză amețitoare spre stele – și o purta și pe ea cu el.